

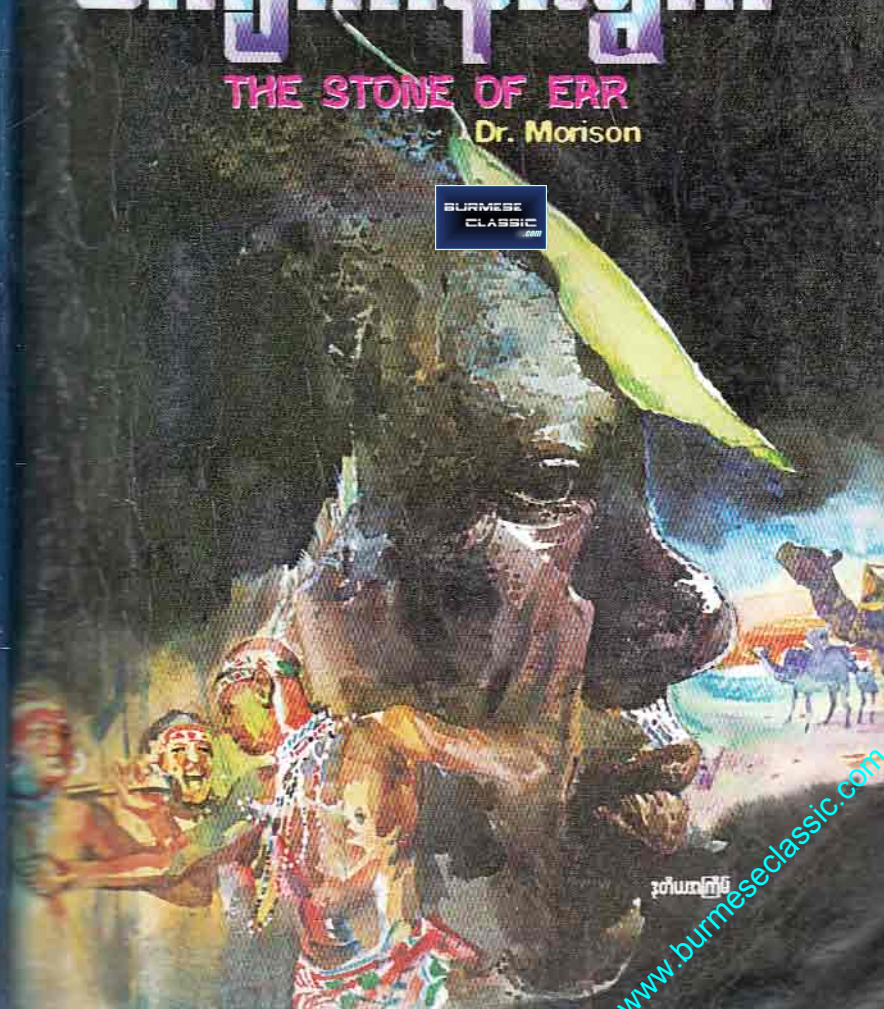

ဒဂုန်ရွှေမျှား ကျောက်ဒားခွက်

THE STONE OF EAR

Dr. Morison

BURMESE
CLASSIC
COM

www.burmeseclassic.com

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ▶ ၅၀၀၂၁၃၀၃၀၇
မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ▶ ၅၀၀၃၄၆၀၄၀၇

ပုံနှိပ်ခြင်း

ဒုတိယအကြိမ် ▶ (၂၀၀၇ ဇွန်လ)
အုပ်ရေး ▶ (၅၀၀)

မျက်နှာပုံး ▶ နီပိုဦး
ကွန်ပျူတာစာစီ ▶ Quality
အတွင်းဖလင် ▶ Quality

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမန်းနော်တင်(ပိုးကရင်ပုံနှိပ်တိုက်) (၀၂၈၀၁)
အမှတ် ၁၂၀၊ မင်းရဲကျော်စွာလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမြင့်ထွန်း(မြ) (၀၃၉၀၆)၊
၁၅၃၊ ၅(က)လွှာ၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

တန်ဖိုး ▶ ၁၀၀၀ - ကျပ်

လူစပါသော သဘောတရားစင်

သက္ကရာဇ် ၁၈၇၂ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၅ ရက်နေ့တွင် 'ဒီဂရေတီ' ယာခေါ် အင်္ဂလိပ် သဘောတရားစင်သည် ဂျိတ-ရပ်လ်စာရေလက်ကြားသို့ ရွက်ကုန်ဖွင့်၍သွားနေသော အမေရိကန်နှစ်ပင်တိုင်ရွက်သဘော တစ်စင်းကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြင်ရလေသည်။ သဘောမှာ လမ်းစဉ်အတိုင်း တည့်ဘက်စွာ မသွားမူ၍ လေတိုက်ရာဘက်သို့ ယိမ်းယိုင်လွင့်ပါသွားနေသည်ကို မြင်ရလေရာ သဘောမှာ အုပ်ချုပ်မည့်သူ မရှိသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရ၏။ မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်ရှုရာ သဘောပေါ်တွင် လူရိပ်လူငွေ တစ်စုံတစ်ရာ မမြင်ရသဖြင့် အင်္ဂလိပ်သဘောမှ ကပ္ပတိန်သည် မိမိသဘောကို အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ရန် အမိန့်ပေးပြီးနောက် လေတစ်စင်းကိုချ၍ သဘောသားနှစ်ယောက်နှင့် လက်အောက်အရာရှိတစ်ယောက်ကို စေလွှတ်ကြည့်စေရာ ထို 'မေရီစီလက်စတီ' သဘောကို အောက်ပါအခြေအနေအတိုင်း တွေ့ရှိရလေသည်။

အင်္ဂလိပ်သဘောမှ အရာရှိနှင့် သဘောသား နှစ်ယောက်တို့သည် မေရီစီလက်စတီ၏ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်မိသောအခါ သဘောပေါ်မှ ငွေည်းများသည် လည်းကောင်း၊ ဝင်းခေါင်းထဲမှ တင်ဆောင်လာသော အရက်သေတ္တာကြီးများ အစရှိသော ကုန်ပစ္စည်းများသည် လည်းကောင်း၊ ဇာန်စုံတရာ ချို့ယွင်းခြင်းမရှိဘဲ နေသားတကျ ရှိနေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဇာန်များ၊ ကြိုးများ၊ ရွက်ချည်တိုင်များ၊ အသက်ကယ်သမ္ဗန်များလည်း နှင်းတို့နေရာ၌ပင် ကောင်းမွန်စွာ နေသားတကျ ရှိကြ၏။

သဘောခန်းစီးများ၏ ထမင်းစားခန်းတွင် လေးယောက်ထိုင် စားပွဲတစ်လုံးမှာ တစ်ဝက်တစ်ပျက်မျှ စားထားသော ညစာကို တွေ့ရလေသည်။ ပြုတ်၍ထားသော ကြက်ဥကို မစားရသေးဘဲ အခြမ်းလိုက် တွေ့ရသည့်ပြင် ကလေးများအတွက် အသုံးပြုလေ့ရှိသော ချောင်းဆိုးဆေးရည်ပုလင်းမှာ ဖော့ဆိုကိုပင် ဖွင့်၍ထားသော်လည်း လဲ၍မနေဘဲ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် လှိုင်းလေ မည်မျှငြိမ်သက်ကြောင်း ဖော်ပြလျက် ရှိ၏။ ၎င်းစားပွဲနှင့် မနီးမဝေး၌ အပ်ချုပ်စက်တစ်လုံးသည် ပွင့်လျက် လက်စမသတ်သေးသော ကလေးအင်္ကျီကို တွေ့ရလေရာ မိခင်နှင့် ကလေးတစ်ယောက်ပါကြောင်း ထင်ရှား၏။ ကပ္ပတိန်၏ အခန်းကို ရှာဖွေကြရာ တစ်စုံတစ်ရာ အနေအထား မပျက်ချေ။ ၎င်း၏ ငွေသေတ္တာကလေးကိုပင် ငွေအပြည့်နှင့် တွေ့ရလေသည်။ ကပ္ပတိန်၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း (Log Book)လော(ဂ)တွတ်ခေါ် သဘော၏ ခရီးစဉ်စာအုပ်၌ မေရီစီလက်စတီသည် အမေရိကန်ပြည်နော်စတွန်မြို့မှ ထွက်လာ၍ ပေါ်တူဂီပြည် လစွဲဘွန်းမြို့သို့ သွားရန် ဖြစ်ကြောင်း ပါရှိလေသည်။

ဒိုင်ယာရီတွင် အောက်တိုဘာလ ၁၆ ရက်နေ့အထိ မှတ်တမ်းတင်ထားသည့်ပြင် မိုးအပြင်းအထန်ရွာခြင်းများ၊ လှိုင်းလေကြီးခြင်းများ၊ မုန်တိုင်းတိုက်ခတ်ခြင်းများ အကြောင်းကို တစ်စုံတစ်ရာဖော်ပြခြင်း မရှိချေ။ သို့သော် သဘောပေါ်တွင် လူတစ်ယောက်မျှမရှိဘဲ ဆိတ်ငြိမ်လျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ အဆမတန် အံ့သြလျက်ရှိကြရကုန်၏။ မိန်းမ၏ အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်များနှင့် ကလေးကစားစရာအချို့ကို တွေ့ရသဖြင့် အနည်းဆုံး မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ကလေးပါကြောင်း ထင်ရှား၏။ သဘောမှတ်တမ်း၌ ကပ္ပတိန်၏ မိန်းမနှင့် ကလေးပါကြောင်း ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အင်္ဂလိပ်သဘောမှ ကပ္ပတိန်၏ အယူအဆမှာ မေရီစီလက်စတီကို သဘောသားများ စွန့်ခွာသွားသောနေရာနှင့် ယခုတွေ့ရသောနေရာမှာ အတော်ဝေးကွာဟန် လက္ခဏာရှိကြောင်း ယူဆ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် မေရီစီလက်စတီကို တွေ့ရသောနေရာမှာ လတ္တီတွဒ် ၃၈x၄၀ နှင့် လောင်ဂျီတွဒ် ၁၇x၁၅ (အနောက်) ဖြစ်သဖြင့် ထိုနေရာသို့ ထိုအခါက အာဖရိကကမ်းခြေမှလေများ တိုက်ခတ်နေသည့်ပြင် အလွန်သန်သော ရေ

စီးကြောင်းများ ရှိလေသည်။ သဘော ၇ မည်သည့်နေရာကမျှ ရေယိုခြင်းလည်းမရှိ၊ စက်များလည်း ချို့ယွင်းခြင်းမရှိ၊ သဘောပေါ်မှ အဖိုးတန် ကုန်စည် ပစ္စည်းဟူ၍ ပျောက်ဆုံးခြင်းမရှိဘဲ သဘောသားများ ပျောက်ဆုံးနေခြင်းမှာ မည်သူမျှ တွေးတော၍ ရသော အချက်ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းတို့၏ ကံကြမ္မာကိုကား မည်သူမျှ မသိနိုင်ဘဲ ရှေးအထက်ကျော်ကာရီက အစအနမျှ ရှာဖွေမတွေ့ရသော “ပျောက်ဆုံးသော သဘောများ”စာရင်းတွင် နောက်ထပ်တစ်စင်း ထပ်မံတိုးရန်သာ ရှိတော့၏။

နောက်ဆုံး၌ ထိုအမေရိကန် နှစ်ပင်တိုင်ရွက်သဘောကို အင်္ဂလိပ်သဘောက ဂျီဘရော်တာမြို့သို့ အရောက်သယ်ယူလာရလေသည်။ ထိုအခါက ဂျီဘရော်လ်တာဂေဇက် ခေါ် သတင်းစာတွင် ထိုသဘောအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အောက်ပါ ရေးသားချက်များ ပါရှိ၏။

မေရီစီလက်စတီ ခေါ် နှစ်ပင်တိုင် ရွက်သဘောမှာ နယူးယောက်မြို့ “ဂျွန်ရပ်ရှယ် အင်ဂျင်” ကုမ္ပဏီမှ ပိုင်၏။ တန်ချိန် ၁၇၀ ရှိလေသည်။ ၎င်း၏ ကပ္ပတိန်မှာ “ဂျေဒဗလျူ တစ်(ဘ)” ဆိုသူဖြစ်၍ ကုမ္ပဏီတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီးလျှင် သည်းခံတတ်၍ ရေကြောင်းကျင်လည်သော ကပ္ပတိန်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်၏။ ထိုအခေါက်၌ အသက် ၃၁ နှစ်ရှိ သူ၏ဇနီး၊ ၅နှစ်ရွယ်ရှိ သမီးကလေးပါ သဘောပေါ်၌ ပါရှိ၏။ သဘောသားမှာ ၇ ယောက်ရှိ၍ ၎င်းတို့အထဲတွင် အာဖရိကန်လူမျိုး ကပ္ပလီနှစ်ယောက်နှင့် သူငယ်တစ်ယောက် ပါဝင်၏။ သဘောစီးခရီးသည် ၃ ယောက်အနက် ပထမလူမှာ ဘရွတ်ကလင်းမြို့မှ ဆရာဝန်ကြီး မော်ရစ်ဆင် ဆိုသူဖြစ်၍ ဒုတိယလူမှာ မစ္စတာဆက်တီမတ်ဂိုးရင်း ဆိုသူ အမေရိကန် ကပ္ပလီကပြား တစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ တတိယလူမှာ သဘောကုမ္ပဏီမှ လိုက်ပါလာသော မစ္စတာဟာတင်ဆိုသူ ဖြစ်၏။ ထိုသဘောပေါ်တွင် ပါရှိသော လူပေါင်း ၁၄ ယောက်အနက် မည်သူ့ကိုမျှ အစအန ရှာဖွေမတွေ့ရသဖြင့် အားလုံး သေဆုံးပြီဟု ယူဆရ၏။

သဘောကို စေ့စပ်စွာ ထပ်မံကြည့်ရှုရာ၌ ပဲပိုင်းတွင် သဘော၏ နံဘေးစောင်း၌ ဓားဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ပုဆိန်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း ခုတ်ထစ်ထားသော အရာတစ်ခုကို ထပ်မံ တွေ့ရှိရပြန်လေသည်။ သဘောများ၏ အဝတ်အစားများ၊ ၎င်းတို့၏ ဆေးဘူး၊ ဆေးဝါးများကို ခြေရာ

၇ ဝ ဒဂုန်ရွှေများ

လက်ရာမပျက် တွေ့ရှိရ၏။

အမေရိကန်သတင်းစာများသာမက အင်္ဂလိပ် သတင်းစာများက ပါ နောက်အတော်ကြာတွင် ထိုသဘော၏ အကြောင်းကို အမျိုးမျိုး ထင်မြင် ချက် ရေးသားကြရာ 'စပက်တေးတား' ခေါ် သတင်းစာတစ်စောင်တွင် ဆောင်းပါးရှင်တစ်ဦးက ကြံကြံဖန်ဖန် ထင်မြင်ချက်တစ်ခုကို ပေးထားလေ သည်။ ၎င်း၏အဆိုမှာ မေရီစီလက်စတီမှ ကပ္ပတိန်နှင့်တကွ သဘောသား များ၊ ခရီးသည်များမှစ၍ ထစ်ယောက်မကျန် ပျောက်ကွယ်သွားရခြင်း သည် အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်နိုင်၏။ အလွန်ကြီးသော ပင်လယ်မြေကြီး တစ်ကောင် ဖြစ်စေ၊ ခြေ စ ချောင်းရှိသည့် "အော်တိုပတ်(စ်)" ခေါ် ပင်လယ် မျှောကြီးဖြစ်စေ သဘောဝမ်းပတ်အောက်တွင် ခိုအောင်းတွယ်ကပ်နေပြီး နောက် ပဲ့ကိုင်သူမှစ၍ တစ်ယောက်စီ ရစ်ပတ်စားသောက်ရာ သဘောသား များ အားလုံးကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကုန်စင်အောင် စားသောက် ပစ်ကြောင်း၊ သဘောပဲ့ပိုင်း၌ တွေ့ရသော ဖုဆိန်ရာမှာ ထိုသတ္တဝါကြီးကို ခုခံရာတွင် ဖြစ်ဟန်လက္ခဏာ ရှိကြောင်း၊ ထိုပင်လယ်မျှောကြီးများမှာ မြေထဲပင်လယ်တွင် များစွာပေါများသဖြင့် ယခုသဘောတွေ့ရသော နေရာ မှာလည်း ထိုနေရာနှင့် များစွာ မဝေးလှသောကြောင့် ယုတ္တိတန်ကြောင်း များကို ရေးသားထား၏။

အထက်ပါ ဆောင်းပါးမှာ ဆောင်းပါးရှင်၏ ထင်မြင်ချက်မျှသာ ဖြစ်ရာ မှန်လျှင်သော်လည်း မှန်ပေမည်။ မှားလျှင်သော်လည်း မှားပေမည်။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံ အလွန်အတွေးအခေါ် အယူအဆကောင်းသော စာ ရေး ဆရာကြီးများ၏ ထင်မြင်ချက်များမှာ အစရှာ၍ မရခဲ့သော လူသတ်မှု ကြီးများကိုပင် ပေါ်ပေါက်၍ လာတတ်ကြောင်းနှင့် ထိုသတင်းစာ အယ်ဒီ တာက ဆောင်းပါးအောက်တွင် မှတ်ချက်ရေးသားထားလေသည်။

အထူပွတ်ကံ ရုပ်ပုံ

ညောင်လှမြို့ ဘီအိုစီဆေးရုံတွင် ဆရာဝန်ကြီးအဖြစ်ဖြင့် နှစ် ပေါင်း အတော်ကြာ အလုပ်လုပ်ခဲ့သူ "ပီမော်ရစ်ဆင်" ဆိုသူ အမေရိကန် ကပြားတစ်ယောက်သည် လွန်ခဲ့သော စစ်ကြီးအတွင်းက စစ်ဘေးအတွက် ပြည်မြို့သို့ ပြေးရာ ပြည်မြို့ကမ်းနားလမ်းရှိ ဗိုလ်တဲတွင် ကျွန်ုပ်နှင့် တွေ့ရ လေသည်။ ထိုအခါက ဂျပန်လေယာဉ်ပျံများသည် အထက်၊ သရက်မြို့နှင့် ကံမမြို့များတွင် လေငယ်တက်စင်းများကို တိုက်ခိုက်စ ပြုပြီဖြစ်၍ ခေတ္တမော်ရစ်ဆင်သည် ပြည်မြို့မှ ပန်းတောင်းဘက်သို့ ကူးပြီးလျှင် အနွယ်သို့ ပြန်ရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် အလုပ်မှ တစ်ခါတည်း ထွက်ခဲ့ပြီး နောက် ပြည်မြို့သို့ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ဘိုတဲ၌ နှစ်ရက်မျှ တည်းခိုပြီးနောက် မစ္စတာမော်ရစ်ဆင်မှာ ကျွန်ုပ်နှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ကာ အတော်ပင် အကျွမ်းဝင်ခဲ့ကြောင်း ၏။ ကျွန်ုပ်၏ 'အလုပ်အကိုင်ကို သိသောအခါ ၎င်းက မြန်မာပြည်ရှိ ဝတ္ထုများအကြောင်း နှင့် စာနယ်ဇင်း ထုတ်ဝေရေးအကြောင်းများကို မေးမြန်းရာ ကျွန်ုပ်လည်း မြန်မာပြည်၏ စာပေအဆင့်အတန်း နိမ့်မည်ကိုစိုးသဖြင့် ၎င်းအား အတော် ဝင် ကြားဝါပြောဆိုခဲ့လေသည်။

၎င်းက မြန်မာပြည်တွင် ဝတ္ထုရှည်တစ်ပုဒ်ကိုရေး၍ ရေးသူ ကိုယ် တိုင် မထုတ်ဘဲ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသူ တစ်ယောက်အား ရောင်းစားလျှင် မည်မျှ ရသနည်းဟု မေးရာ ကျွန်ုပ်က ကျပ် ၅၀၀ မှ ၁၀၀၀ အထိရှိကြောင်း

ငြော၏။ ဝတ္ထုတိုများအကြောင်းကို မေးရာ ကျပ် ၅၀ မှ ၁၀၀ အထိ ရှိကြောင်း ပြောရ၏။ သို့သော် ထိုအခါက အမှန်အားဖြင့် ဝတ္ထုရှည်တစ်ပုဒ်ကို ကျပ် ၁၅၀ မှ ၃၀၀ အများဆုံးရပြီးလျှင် ဝတ္ထုတိုများမှာ ကျပ် ၁၅ မှ ၄၀၊ ၅၀ အထိသာ ရရှိလေသည်။

“အို... တယ်ပြီးနည်းတာပဲဗျာ။ ကျုပ်တို့ဆီမှာ မဂ္ဂဇင်းထဲ အသုံးပြုတဲ့ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ဆိုရင် အနည်းဆုံး ဒေါ်လာ ၁၅၀ ရတယ်။ ဒီဟာသာမန်ဝတ္ထုကလေးကို ပြောတာဗျ။ တကယ်နာမည်ရတဲ့ ဆာအာသာကို နှင်ဒွိုင်း(လ်) တို့လို အိပ်(ချ)ဂျိဝဲလ်(စ်)တို့လို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကိုတော့ တိုက်က အထူးအရေးခိုင်းတဲ့ ဝတ္ထုဆိုရင် အနည်းဆုံး ဒေါ်လာ ၅၀၀ ပေးရတယ်။ ဝတ္ထုရှည်ကြီးတစ်ပုဒ်ဆိုရင် ဒေါ်လာ ၁၀၀၀ က ၃၀၀၀ အထိပေးတယ်။ တကယ်နာမည်ရတဲ့ အခုလိုလူကြီးတွေရေးတဲ့ ဝတ္ထုဆိုရင် ဒေါ်လာ ၅၀၀၀ အထိလောက် ရကြတယ်”ဟု ပီမော်ရစ်ဆင်က ပြောရာ

“ဒီဟာကတော့... ကျုပ်တို့ မြန်မာပြည်မှာ စာပေနယ်ပယ်က ကျဉ်းပြီး စာဖတ်ပရိသတ် နည်းသေးတာတို့ဗျ။ နောက် လွတ်လပ်ရေးရပြီးတဲ့နောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရေးသား၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထုတ်ဝေရတဲ့ အခါများကျရင် စာနယ်ဇင်းအဆင့်အတန်းတွေ တက်လာပြီး ခင်ဗျားတို့ဆီက အဖိုးကို မမီတောင် အတော်ပဲ တိုးတက်လာဖို့ ရှိပါတယ်ဗျာ”ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောခဲ့ရလေသည်။

“ဒါထက်... ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ ဘယ်လိုဝတ္ထုမျိုးကို လူကြိုက်များသလဲဗျ”

“ဒါတော့... စာအရေးအသားကောင်းဖို့လဲ လိုသေးတာကို”

“စာအရေးအသားကို ပြောတာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကို ပြောတာပါ”

“အချစ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းရေးထားတဲ့ စာအုပ်တွေကတော့ အတော်တွင်ကျယ်တာပါပဲ”

“စိတ်ကူးနဲ့ရေးတာများတယ်... ဟုတ်စ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“တကယ့်အဖြစ်အပျက်များကော ရေးလေ့ရေးထ မရှိကြဘူးလား”

“ရေးကြပါတယ်”

၎င်းနောက် ဆရာဝန်နှင့် အသိ စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက် ရောက်လာသည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း စကားလက်စ ပြတ်၍သွားလေ၏။

မစ္စတာပီမော်ရစ်ဆင်၏ ဇနီးမှာ အမေရိကန်လူမျိုး မိန်းမများကဲ့သို့ ဝတ်စားထားသော်လည်း မဂိုကုလားမများကဲ့သို့ နှာတံပေါ်ပြီးလျှင် မျက်လုံးများလည်း နက်သဖြင့် အိန္ဒိယတိုင်းသူတစ်ယောက်ဟု ဆုံးဖြတ်မိ၏။ ၎င်းတို့၌ ကလေးနှစ်ယောက်ပါရှိရာ အကြီးယောက်ျားကလေးမှာ ၁၂ နှစ်ရွယ်ခန့်ရှိ၍ အငယ်မိန်းကလေးမှာ ၈ နှစ် သမီးခန့် ရှိလေပြီ။ ကလေးများမှာ ကပြားများဖြစ်သည်အတိုင်း ကပြားတို့မည်သည် အမျိုးချင်းမတူသော အမိနှင့်အဖတို့ထံမှ ပေါင်းစပ်သော ရုပ်အဆင်းကို အမွေရရှိသူများ ဖြစ်သဖြင့် ရုပ်အဆင်း ပြေပြစ်လှပပြီးလျှင် ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော ကလေးများ ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ထူးခြားချက်တစ်ရပ်မှာ မစ္စတာမော်ရစ်ဆင်၌ လည်းကောင်း၊ ကလေးနှစ်ယောက်၌လည်းကောင်း လက်ဝဲဘက် နားရွက်များ မပါချေ။ ထိုအကြောင်းကို သူတို့ရောက်ပြီးသည့် နောက်တစ်နေ့မှ ကျွန်ုပ် သတိထားမိ၏။

ထိုည ၈ နာရီကျော်ကျော်လောက်၌ ကျွန်ုပ်နှင့် ဆရာဝန် မော်ရစ်ဆင်တို့သည် ညစာစားပြီးကြပြီဖြစ်၍ ဗိုလ်တဲရှေ့ ဝရန်တာသို့ထွက်ကာ ဇွန်ဖျင်ကုလားထိုင် တစ်လုံးစီနှင့် ဆေးတံများသောက်ရင်း ထွေရာလေးခါး စကားများကို ပြောဆိုလျက်ရှိရာ မော်ရစ်ဆင်က နံနက်ကပြောသောကားကို ဆက်၍...

“တကယ့်အဖြစ်အပျက်တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဦးတင်မောင်၊ ခင်ဗျားယုံကြည်မလား မယုံကြည်ဘူးလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ သို့သော် ဒီဟာတွေ အပထားပြီး ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် အထုပ္ပတ္တိကတော့ အတော်ဆုံးဆန်းတဲ့ အထုပ္ပတ္တိတစ်ခုပဲ”

“ပြောစမ်းပါဦး ဒေါက်တာ”

“ဪ... ဒါထက် ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ကြည့်စမ်း။ ဘာလူမျိုး ခင်သလဲ”

“ကပြားလို့ ထင်တာပဲဗျာ”

“ဒီဟာတော့ ဟုတ်သားပေါ့ဗျာ။ သို့သော် အတိအကျပြောမပေါ့”

• ၀ ဒုဇ်ဇ္ဈမ္မား

ဦးတင်မောင်ရဲ့”

“အတိအကျ ပြောရမယ်ဆိုရင် အနောက်တိုင်းသားနှင့် အရှေ့တိုင်းသူလည်း ဖြစ်ရမယ်။ အနောက်တိုင်းသူနဲ့ အရှေ့တိုင်းသားလည်း ဖြစ်ရမယ်”

“ဘာပြုလို့လဲဗျာ”

“ခင်ဗျားဆံပင်နဲ့ နှာခေါင်းကို မြင်ရင်သိနိုင်တာပေါ့။ အသားကတော့ အမေရိကန် အသားပါပဲ”

“မှန်တယ်... ဦးတင်မောင်။ ခင်ဗျားပြောတာ အားလုံးမှန်တယ်။ ကျုပ်တို့အဘိုးက မြန်မာလူမျိုး အစစ်ပျ။ အဘွားကတော့ အမေရိကန်သူ။ ခြေ... ဒါထက် ခင်ဗျားက စာရေးဆရာဖြစ်လေတော့ တစ်ခုမှေးကြည့်ရဦးမယ်ဗျာ။ အမေရိကန်သားတွေနဲ့ အင်္ဂလိပ်များက ကပြားတွေ အပေါ်မှာ ရော၊ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ လူဝါမျိုး၊ လူမည်းမျိုးတွေ အပေါ်မှာရော ဘယ်လို သဘောထားတယ်ထင်သလဲ”

“ဘယ်လို သဘောထားရမှာလဲဗျ။ ဒီအကောင်တွေဟာတို့နဲ့ အဖက်မတန်တဲ့ လူတွေလို သဘောထားတာပေါ့”

“မှန်လိုက်တာဗျာ။ ကျုပ်တို့တောင် ဗမာသွေးပါတယ်ထင်ပြီး ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှာ အလုပ်မပေးဘဲ ညောင်လှကို ပို့လိုက်တာ ကြည့်ပါလား”

“ခင်ဗျားမျက်နှာကို မထောက်ဘဲပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီလူတွေဟာ နည်းနည်းကလေးမှ ကောင်းတဲ့လူတွေ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့လို ကပြားဆိုရင် တော်ပါသေးရဲ့။ ကျုပ်တို့ မြန်မာတွေကိုတော့ ဖုတ်လေတဲ့ ငါးပိတောင် မအောက်မေ့ဘူး။ အိန္ဒိယတိုင်းသားတို့၊ အာဖရိကတိုက်သားတို့တော့ မပြောနဲ့တော့”

“ခင်ဗျားပြောတာ သိပ်မှန်တာပေါ့ဗျာ။ အာဖရိကတိုက်က ကပ္ပလီ အသားမည်းတွေကို ငွေဝယ် ကျန်လုပ်မှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး “ယူနိုက်တက်စတိတ်” မှာ စစ်ဖြစ်ခဲ့တာ ခင်ဗျား အသိမဟုတ်လားဗျ။ ပညာဟာ ပညာပေါ့ မိတ်ဆွေ။ အသားမည်းတာ၊ ဖြူတာ အမေရိကန်သားအစစ် ဟုတ်တာ၊ မဟုတ်တာ သည်လောက်လိုက်ဖို့ မရှိပါဘူး”

“နို့ပေမဲ့... သူတို့ နောင်တမရကြသေးဘူးဗျို့၊ ဪ... ”

ဒါထက် ခင်ဗျားမှာရှိတဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိဆိုတာကကော”

“တခြားဟုတ်ပါရိုးလားဗျာ ကျုပ်တို့အဘိုးအကြောင်းပေါ့။ သူသေခါနီးမှာ သူ့အဖြစ်အပျက် သူရေးပြီး ကျုပ်တို့ အဘိုးဟာ ဒီစာရွက်တွေနဲ့အတူ အမှာစာတစ်စောင်လည်း ရေးခဲ့သေးတယ်။ သူ့စာက သူ့အဖြစ်အပျက်တွေကို သူ ရေးဦးစွာ အင်္ဂလန်ပြည် လီဗာပူးမြို့က တရားသူကြီးတစ်ဦးဆီကို ဖြောင့်ချက်ပေးတော့ တရားသူကြီးက ဒီအကောင်ဟာ စိတ်နေ ဖြစ်သွားလို့ တွေ့ကရာ လျှောက်ပြောတာပဲဆိုပြီး မယုံကြည်တဲ့အတွက် သူ့ဖြောင့်ချက်ကို လက်မခံဘူးတဲ့ဗျာ။ ဒါနဲ့ သူလည်း အမေရိကတိုက် ဆာစတွန်မြို့က သတင်းစာတိုက်တစ်တိုက်သွားပြီး နည်းနည်းပါးပါး ဘီးခေါက်ကြည့်ပြီးတော့လည်း ရေးနည်းပဲ တွေ့ရသတဲ့ ဦးတင်မောင်ရဲ့။ ဒါကြောင့် သူ့အတ္ထုပ္ပတ္တိကို တတ်နိုင်လျှင် သူသေပြီးတဲ့နောက် မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဖြစ်စေ၊ အိန္ဒိယမှာဖြစ်စေ ထုတ်ဝေဖို့အကြောင်း၊ သို့သော် ဘယ်နည်းနဲ့မှ အမေရိကန်နှင့် အင်္ဂလန်ကိုတော့ မပေးဖို့အကြောင်း မှာခဲ့တဲ့ စာပါပဲ”

“ဒီအထုပ္ပတ္တိစာရွက်တွေ ခင်ဗျားဆီမှာ ရှိသလား”

“ရှိပါတယ်ဗျာ။ နက်ဖြန်မနက် ရပါစေမယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်တို့နဲ့ ခံဘဲဆွေဖြစ်ခဲ့ကြတာ နောင်သတိရဖို့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်နဲ့ ခင်ဗျားကို ကျွန်ုပ် လက်ဆောင်ပေးခဲ့ပါမယ်။ သို့သော် ဒီစာရွက်တွေကတော့ ကျုပ်တို့အဘိုးကိုယ်တိုင် ရေးပစ်ခဲ့တဲ့ စာရွက်တွေဖြစ်လေတော့ အမြတ်တနိုး သိမ်းဆည်းထားရဦးမယ်ဗျ။ ခင်ဗျားကို အပိုင်မပေးနိုင်ဘူး။ ခင်ဗျား အားလုံး ဖျားယူပေတော့ ဟုတ်ပြီလား... ဦးတင်မောင်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ... ကူးယူပါမယ်”

“ကူးပြီး ခင်ဗျား ဖတ်လို့ဆုံးတဲ့အခါကျတော့ အဖြူနဲ့အမည်း ဆေးက ဘယ်လိုအဆက်အသွယ် ရှိကြတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းလည်း ရိပ်မိခံလိမ့်မယ်။ သူရေးခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေကတော့ ဆန်းလွန်းလို့ မယုံစရာပဲ”

“နို့... ခင်ဗျားကော ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“ကျုပ်တော့... လီဗာပူးက တရားသူကြီးအတိုင်းပဲ သဘောရသလဲဗျို့။ မဟုတ်တာမှလွှဲရော၊ အဘိုးကြီးဟာ သေခါနီး စိတ်ချောက်ချားပြီး ရေးချင်ရာတွေ ရေးပစ်ခဲ့လေရောလား မပြောတတ်ပါဘူးဗျာ။ သို့သော် ကျုပ်တို့ အဘိုးကိုယ်တိုင် ရေးခဲ့တဲ့ သူ့အတ္ထုပ္ပတ္တိအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး

www.burmeseclassic.com

၁၀၈ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ သံသယဖြစ်နေတဲ့ အချက်နှစ်ချက်ရှိတယ် ဦးတင်မောင်ရဲ့။

“ဆိုစမ်းပါဦးဗျာ”

“ပထမအချက်က ကျုပ်တို့ သားစဉ်မြေးဆက်မှာ လက်ဝဲဘက် နားရွက်ပါမလာတဲ့ အကြောင်းနဲ့ သူရေးထားခဲ့တဲ့ သူ့အဖြစ်အပျက်နဲ့ အဆီအငေါ့တည့်နေတဲ့ အချက်ရယ်၊ ဒုတိယအချက်က ကျုပ်တို့အဘိုးဟာ စာရေးဆရာတစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲနဲ့ သည်လောက် ကြံကြံဖန်ဖန် ရေးထားတတ်ပါမလားဆိုတဲ့အချက်ရယ်၊ အဲဒီအချက်နှစ်ချက်ကိုတော့ ကျုပ် သံသယ ဖြစ်မိတယ်”

“မနက်ကျတော့မှ ကြည့်ရဦးမှာပဲဗျာ”

“ကူးယူတော့လေဗျာ... အဖြစ်အပျက်ကတော့ အတော် စိတ်ဝင်စားဖို့ အကောင်းသားမျိုး”

နောက်တစ်နေ့၌ ဒေါက်တာမော်ရစ်ဆင်လည်း ကျွန်ုပ်အား နှစ်လ ကြာရှည်လှပြီဖြစ်၍ အဝါရောင်အဖြစ်သို့ပင် ပြောင်းလဲခဲ့ပြီဖြစ်သော စာရွက်ဝါ ၃၇ ရွက်ခန့်ကို ပေးအပ်လေ၏။ စာရွက်များအပေါ်၌ကား အလွန်လှပသေးငယ်သော လက်ရေးဖြင့် ရေးသားထားသော စာများကို တွေ့ရှိရလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း လက်နှိပ်စက်ဖြင့် မဲယဉ်းစွာ တစ်နေ့လုံး ကူးယူရလေသည်။ ဤနည်းအားဖြင့် မူလ ဒေါက်တာမော်ရစ်ဆင်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိမှာ ကျွန်ုပ်လက်သို့ ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။

(သို့ဖြစ်၍ ယခု ရေးသားအံ့သော အကြောင်းအရာများမှာ အထက်ဖော်ပြပါ စာရွက်များမှ မြန်မာဘာသာ ပြန်ဆိုချက်များ ဖြစ်ပါကြောင်း။)

သေးနှင့်လဲယူခဲ့ရသော ကျောက်ရားစုတ်

ဒေါက်တာမော်ရစ်ဆင်အမည်ခံ ကျွန်ုပ် ဆေးဆရာဝန် မောင်ဆာကံထိန်သည် ဘဝတစ်ပါးသို့ မပြောင်းသွားမီ အရှေ့နိုင်ငံများရှိ လူဝါမျိုး၊ လူမည်းမျိုးများအတွက် ဗဟုသုတဖြစ်စေခြင်းငှာ ရည်ရွယ်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံခဲ့သော အဖြစ်အပျက်ကို ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ဆာထုတ်ရေးသားခဲ့ပါအံ့...

အနောက်နိုင်ငံသား မျက်နှာဖြူများဖြစ်ကြသော အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန်များသည် ကျွန်ုပ်တို့ အာရှတိုက်သား လူဝါမျိုးများ၊ အိန္ဒိယလူမည်းများနှင့် အာဖရိကလူနက်များအပေါ်တွင် အသားအရေကွာခြားမှု တစ်မှုအတွက်ပင် အထင်အမြင်သေးပြီးလျှင် မည်သည့်နေရာ၌မဆို ခွဲခြားသိသောစိတ်ဆန္ဒ ရှိခဲ့လေသည်။ ကျောင်းသားဘဝကပင် ကျွန်ုပ်မှာ ဤအချက်တွင် များစွာမခံချင်သောစိတ်ရှိသဖြင့် ပိုလ်ကပြားများနှင့် မကြာခဏ စကားများခဲ့ရဖူး၏။ ရုပ်ရည်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အသားဖြူသော ငြိမ်မာလူမျိုးများထဲတွင် အဖြူဆုံးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ အနောက်နိုင်ငံများ၌ အနေကြာသောအခါ အေးမြသောရာသီဥတုသည် အသားကို ပို၍ ထိတ်ဆတ်စေပြန်သဖြင့် ဥရောပတိုက်သားအစစ်ကဲ့သို့ အသွင်အပြင် ရှိလာလေသည်။ စကော့တလန်သို့ ရောက်လာသောအခါ၌ အင်္ဂလိပ်ဘာရာဖြူတွင် ကော့စမိုပေါ်လီတန် ကလပ်အသင်းသား တစ်ယောက်နှင့် စကားများခဲ့ရူးရာ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏ ဖျန်ဖြေမှုကြောင့်သာ လက်နှုတ်တူ

နှစ်ယောက်ချင်း ယှဉ်ပြိုင်သတ်ရသည့်ဘဝသို့ မရောက်ခဲ့ဘဲ ရှိခဲ့လေသည်။
 ထို စကော့တလန်သားမှာ အရပ်ခြောက်ပေမြင့်၍ ကျွန်ုပ်နှင့် ဒေါက်ချင်း
 ညီလျက်ရှိလေရာမှ ကျွန်ုပ်၏ကြွက်သားများကို မြင်သောအခါ လက်သီး
 ချင်းသတ်ရန် ပထမငြင်းပယ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်က သေနတ်ချင်း ယှဉ်ပြိုင်
 ပစ်ရန် ချိန်းသောအခါ ပေ ၂၀ တွင်ထားသော သစ်သောသီးကို ကျွန်ုပ်က
 ၅ လှည့်တွင် ၄ လှည့် စွဲအောင် ပစ်နိုင်ကြောင်း သတင်းရသဖြင့် ငြင်းပယ်
 ပြန်လေသည်။ သို့သော် ထိုသူမှာ ဓားသိုင်းကို အနည်းငယ် ကျွမ်းကျင်
 လျက် ကျွန်ုပ်မှာမူ အင်္ဂလိပ်ဓားကို ကောင်းစွာပင် မကိုင်တတ်သူ ဖြစ်ရကား
 ဓားချင်းယှဉ်ခုတ်ရန် ပြော၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ၇ ရက်မျှ ချိန်းဆိုပြီး
 သော် ဓားသိုင်းကို ဆရာတစ်ယောက်ထံ နေ့ရောညဉ့်ပါ မနားမနေ
 လေ့ကျင့်ရလေသည်။ သို့သော် ဓားသိုင်းတို့မည်သည် ဤမျှလောက်
 အချိန်မှာ ဓားကို ကျင်လည်စွာ ကိုင်တတ်ရုံမျှသာရှိနေသေးသဖြင့် ၆ ရက်
 မြောက်သောနေ့၌ မိမိကိုယ်ကို ကာကွယ်နိုင်ရုံ အရှောင်အတိမ်း၌ ပထမ
 အထစ်လောက်သာ ရောက်သေးသဖြင့် မျှော်လင့်ရန်မရှိချေ။ သို့သော်
 မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို အလစ်တွေ့ရှိက သူ့သေကိုယ်သေထားကာ တစ်ခါ
 တည်း ဝင်၍ထိုးမည်ဟု စိတ်ကို ဝိုင်းဖြတ်လိုက်၏။

သတ်မည်နေ့ နံနက်၌ ကျွန်ုပ်သည် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ထံမှ
 စာတစ်စောင်ရရှိရာ ထိုစာမှာ မိတ်ဆွေ၏ ပျန်ပြေချက်အရ နှစ်ဦးနှစ်စ
 မတိုက်ဘဲ ပြန်၍မိတ်ဖွဲ့ရန်နှင့် ထိုသူကလည်း လူဝါမျိုးများအား နောင်
 မည်သည့်အခါမျှ မလေးမခန့်သော စကားများကို မပြောတော့ပါဟူသော
 ဝန်ခံချက်ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ပြန်၍ မိတ်ဆွေဖြစ်ကြရပြန်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အိုင်အမ်အက်(စ)ဘွဲ့ကို ယူပြီးနောက် အမေရိက
 တိုက် 'ဟာဗတ်'ယူနီဘာစတီတွင် ဆက်လက်ပညာသင်ကြားပြန်လေ
 သည်။ ဤသို့ သင်ကြားနေစဉ် မြန်မာပြည်တွင် ရှိသော ကျွန်ုပ်၏ ဦးကြီးမှာ
 သေဆုံးသွားရုံမျှမက အထောက်အပံ့ကို ဆက်လက်မျှော်လင့်ရန်လည်း
 ဦးကြီး၏အမွေမှာ ကျွန်ုပ်နှင့်သေငုံမြတ်သော သူ၏သားလက်ထံသို့
 ရောက်ရှိသွားရကား ကျွန်ုပ်မှာ အမေရိကန်တွင် သောင်တင်လျက် ရှိနေခဲ့
 ၏။

ဤအတွင်း ဘရုတ်ကလင်မြို့ရှိ မိတ်ဆွေဆရာဝန်တစ်ယောက်

က သူနှင့်အတူ အလွတ်ဆေးရုံကလေးနှင့်တွဲသော ဆေးဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖွင့်
 မည်ဆိုက ငွေရင်းကို သူက စိုက်ထုတ်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်က ဆေး
 ဆိုင်နှင့် ဆေးရုံတွင် အမြဲကြည့်ရှုနေမည်ဖြစ်၍ သူက အပြင်လူနာများကို
 လိုက်လံကုသခြင်းနှင့် ဆေးများ ကိရိယာတန်ဆာပလာများရရန် တာဝန်
 ခံမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်အား ဆေးဆိုင်၌ နေနိုင်ရန် စီစဉ်ပေးမည်ပြင်
 အဝတ်နှင့် အစားအသောက်တာဝန်မှာ သူ၏တာဝန်ဖြစ်စေရမည် ဖြစ်
 ကြောင်း၊ အမြတ်ငွေမှာ သုံးပုံတစ်ပုံ ကျွန်ုပ်က ရမည်ပြင် လခအဖြစ်ဖြင့်
 တစ်လလျှင် ဒေါ်လာ ၃၀၀ မျှ ပေးဦးမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောရာ
 နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဈေးတည့်ခဲ့ကြလေ၏။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏ ပါတနာ မစ္စူ ဘာဒေါ့(ဂ)လပ်(စ)လည်း သူ၏
 အိမ်အနီး၌ပင် တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ငှားပြီးနောက် ဆေးဆိုင်ကို စတင်
 နှင့်လှစ်ခဲ့ကြရာ ဆေးတိုက်၏ အမည်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့ အသီးသီး၏
 အမည်များကို ထည့်သွင်းကာ ဒေါ့(ဂ)လပ်(စ)နှင့် မော်ရစ်ဆင် ဆေးတိုက်
 ဟု အမည်ပေးထား၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ဆေးတိုက်သို့လာသော လူနာမှန်သမျှ လူဖြူလူမည်း
 ဟူ၍ မျက်နှာမလိုက်ဘဲ အစွမ်းကုန် ကုသ၍ လူဖြူကို ပို၍ မျက်နှာသာ
 ဆေး၊ လူမည်းကိုလည်း ပို၍မနိမ့်ချဘဲ ကိုယ်တိုင်ကပင် သမမိတ္တမျှတ
 သောစိတ် ရှိသည့်အတိုင်း ကုသလေရာ အထူးသဖြင့် အာဖရိကတိုင်းရင်း
 သားများမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ဆေးဆိုင်သို့လာ လာလေ့ရှိကြ၏။ ကျွန်ုပ်၏
 ပါတနာ မစ္စူ ဘာဒေါ့(ဂ)လပ်(စ)မှာ လူမည်းများအား ခပ်တန်းတန်း ပေါင်း
 ဆွဲရှိသဖြင့် အာဖရိကတိုင်းရင်းသားများမှာ ကျွန်ုပ်၏ ကုသခြင်းသာ ခံယူ
 သိကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ဆေးတိုက်မှာ လူဖြူရော လူမည်းပါ
 ညီညီကားပြီးလျှင် ဝင်ငွေလမ်း ပြောင့်ခဲ့လေသည်။

မစ္စူဘာဒေါ့(ဂ)လပ်(စ)မှာ ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် အပေါင်းအသင်း
 အနေအထိုင် အကုသမ္မတ၍ များစွာ သဘောကျသော်လည်း လူမည်းများ
 အပေါ်တွင် ဤမျှလောက် မျက်နှာသာပေးသည့် အချတ်ကိုကား ကောင်းစွာ
 ကျွန်ုပ်ချေ။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်က အရှေ့တိုင်းသား လူဝါမျိုးဖြစ်သော
 ကြောင့် လူမည်းများအပေါ်တွင် ကိုယ်ချင်းစာတရားဖြင့် မျက်နှာသာပေး
 ခြင်း ဖြစ်သည်ဟုလည်း ယူဆ၏။ သူ ယူဆသည့် အတိုင်းမည်

www.burmeseclassic.com

၁၄ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

မှန်ပေ၏။ သို့သော် မစ္စတာဒေါ့(ဂ)လပ်(စ)သည် ကျွန်ုပ်အား တစ်စုံတစ်ရာ ဖွင့်ဟ၍မပြောဘဲ အမူအရာလောက်သာပြပြီးလျှင် ငွေအတွက်ကြောင့်သာ ကြိတ်မှိတ်ခံနေရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တစ်နေ့သော နံနက်ခင်း၌ ၆ လုံးပြုသေနတ်ကုမ္ပဏီသုဌေး မစ္စတာစမစ်ဆိုသူသည် သူ၏နောက်လိုက်တစ်ယောက်နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်တို့ဆေးတိုက်သို့ ရောက်လာလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်မှာ အာဖရိကတိုက်သား ကုန်သည်တစ်ဦးအား လည်မျိုတွင် ပေါက်သောအနာကို ခွဲရန်ရှိသဖြင့် ၎င်းအား ခေတ္တမျှ စောင့်ဆိုင်းရန် ကျွန်ုပ်၏ စက္ကရီတေရိကပြောရာ ၎င်းသည် စက္ကရီတေရီနှင့် စကားများနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် အပြင်ခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့မိလေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က မစ္စတာစမစ်အား ဦးခေါင်းကိုညွှတ်၍ နှုတ်ဆက်အရိုအသေပြုပြီးနောက်...

“ဪ... သူဌေးမင်း ထိုင်ပါဦးခင်ဗျာ၊ ခဏကလေးပါ”

“ခင်ဗျားစာရေးက ၁၅ မိနစ်လောက် စောင့်ပါဦးဆိုလို့”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒီဟာ ကျွန်တော်ပြောလိုက်တဲ့ အတိုင်းပါပဲ”

“နေပါဦး... ဒီလူမည်းမျိုးတွေကို ခင်ဗျားတို့က တယ်ပြီး မျက်နှာသာပေးနေတယ်။ ဒီလိုသာလုပ်ရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ဆေးဆိုင်ဟာ ကြာကြာမခံဘူးဆိုတာ မှတ်ထားလိုက်”

“မျက်နှာသာပေးတယ်လို့ ခင်ဗျားဘာပြုလို့ ပြောနိုင်တာလဲ ခင်ဗျာ”

“အခုပဲ ကြည့်ပါလား။ ကျုပ်က သူဌေး အမေရိကန်သားအစစ် လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်။ ဟိုက မျက်နှာမည်း အာဖရိကလူမျိုး”

“ဘယ်သူက အရင်ရောက်သလဲခင်ဗျာ”

“ဘယ်သူက အရင်ရောက်ရောက်လေ မဆိုပါဘူး။ ကျုပ်ကို”

“ခင်ဗျား မဆိုပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဆေးတိုက်က ဆိုင်တယ်ဗျာ။ မျက်နှာဖြူသော မျက်နှာမည်းသော အရင်လာတဲ့လူကိုအရင် နောက်လာတဲ့ လူကို နောက်ပဲ”

“ကျုပ်က ညကအအေးမိပြီး နည်းနည်းချောင်းဆိုနေလို့ လာခြင်း လာရင် ကိုယ်နဲ့နီးစပ်တဲ့ လူတွေဆီကို လာမယ်ဆိုပြီး ဒီကို ပြေးလာခဲ့တာ”

“ဒီကိုလာတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ နို့ပေမဲ့ အခန်းထဲက ကိစ္စက သေရေးရှင်ရေးဗျ နားလည်လား”

“ကျုပ်က သူဌေးဗျ။ သူဌေးဆိုတာ ဘာမှ နားမလည်ဘူး။ ကျုပ် အလိုရှိတာ ကျုပ်နားလည်တယ်။ အခုတော့ ကျုပ်ဆီက ခင်ဗျားတို့ ဒေါ်လာ ၁၀ ပြားလောက်မရဘဲ နေတာပေါ့လေ။ ဆေးဆိုင် ရှားတယ် မှတ်လို့။ ကိုင်း... လာဟေ့ သွားကြမယ်”

သူဌေးကြီးလည်း သူ၏တပည့်အား လှမ်း၍ခေါ်ရင်း ပြောလျက် ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား တစ်ချက်မျှ မျက်စောင်းထိုးပြီးနောက် ဆေးတိုက်မှ ထွက်သွားလေ၏။

တစ်ပတ်ခန့်မျှ ကြာသောအခါ တစ်နေ့သော ညနေစောင်း စထရင်းဟိုတယ် ပန်းဥယျာဉ်လသာဆောင်၌ ကျွန်ုပ်သည် အမေရိကန် သား တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဝတ်စားထားသော အာဖရိကတိုက်သား တစ်ယောက်နှင့်အတူ ပို့စကီများကို သောက်ရင်း မိတ်ဖွဲ့ကာ စကားပြောဆို လျက် ရှိလေသည်။ ထိုလူကြီး၏ အမည်မှာ မစ္စတာဘူသီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ သည် လက်မြောက်၍ ဖန်ခွက်ချင်းထိပြီးနောက် မစ္စတာဘူသီက “ကိုင်း ကျုပ်တို့ လူမည်းမျိုးတွေ၊ လူဝါမျိုးတွေ ချမ်းသာကြပါစေဗျာ”ဟု ရေရွတ် လိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်ကလည်း ချမ်းသာပါစေဟု ပြန်၍ တီးတိုး ရေရွတ် ပြီးလျှင် အရက်များကို သောက်ကြလေ၏။ မစ္စတာဘူသီသည် စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှို့၍သောက်ပြီးနောက် စားပွဲအစွန်းကို ညာဘက်လက်ဖြင့် ထောက်ကာ...

“တစ်နေ့က... ခင်ဗျား အကြောင်းကြားရတာ စိတ်ထဲမှာ သိပ်ပြီး သဘောကျသွားတာပဲဗျို့ မစ္စတာမော်ရစ်ဆင်”

“ဘာတွေများ သဘောကျသလဲဗျ ပြောစမ်းပါဦး”

“သေနတ်တိုက်က မစ္စတာစမစ်ကြီးကို ခင်ဗျား အတော်နာနာ နက်လွှတ်လိုက်ဆို”

“နက်စာယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး မစ္စတာဘူသီရယ်။ ဒီလူကြီး က သူ့ကိုယ်သူ သူဌေးဆိုပြီး တရားလွန်လာတော့ ကျုပ်က နည်းနည်း ပြန်ပြီး နှလှိုက်တယ်။ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူက ပြောသလဲ”

“ခင်ဗျားတို့တိုက်က ဧည့်ခံစာရေးကလေးကပြောလို့ ကျုပ်

သိပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဒီလူကြီးက ပိုက်ဆံဂုဏ် အတော်မောက်တဲ့ လူကြီးဗျ”

“သူ ပိုက်ဆံချမ်းသာကော ဘာဖြစ်ရဦးမှာလဲဗျာ။ သူဌေးမကလို့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပထမလူနာတစ်ယောက်ကို ဆေးထည့်နေရင် နောက်ရောက်တဲ့ လူနာက စောင့်ရစမြဲ မဟုတ်လား မစ္စတာဘူသီ”

“ဒါပေါ့ဗျာ... သူက ခင်ဗျားတို့ ဆေးတိုက်ကိုလာတာ ခင်ဗျားကြောင့် လာတာ မဟုတ်ဘူးဗျို့။ ဒေါက်တာဒေါ်(ဂ)လပ်(စ) မျက်နှာကြောင့် လာတာ၊ နားလည်လား”

“ကျုပ်လည်း သိပါတယ်”

“ခင်ဗျားပါတနာ ဒေါ်(ဂ)လပ်(စ)က ခင်ဗျားလို မဟုတ်ဘူးဗျ။ အမေရိကန်သားအစစ်ဆိုရင် အင်မတန် ဂရုစိုက်ပြီး ကျုပ်တို့ အာဖရိကတိုက်သားတွေအပေါ်မှာတော့ အတော် အထင်အမြင်သေးချင်တယ်”

“ကျုပ်လည်း သိပါတယ်။ နို့ပေမဲ့... မတတ်သာတော့လဲ လုပ်နေရတာပေါ့ ဘူသီ”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ခင်ဗျားအကြောင်းတော့ ကျုပ် သိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ကျုပ်က အမေရိကန်သားအစစ်တွေထက် ပိုပြီး ကြည်ညိုတာပေါ့”

“ကျုပ်က လူဖြူသော လူမည်းသော မတရားရင် ဘယ်သူမှ ချမ်းသာမပေးဘူး မစ္စတာဘူသီရဲ့”

“ကျုပ်ကလည်း ဒီအကောင်တွေ သားပြီးအမြင်ကတ်သေးတယ်။ တချို့လည်း တော်ကြပါရဲ့ဗျာ။ တချို့လည်း ဒေါ်လာကလေး အတော်ချမ်းသာလာမှဖြင့် အသားညို အသားမည်းတွေကို အတော်နှိမ်ချင်တယ်ဗျ။ ကျုပ်တို့အဘိုးက “ဂတ်တီဘာရာ” စစ်ပွဲမှာ ဝင်တိုက်လာတဲ့သူဗျ။ ဒီအရင်က ရာဇဝင်ကို ခင်ဗျား ပြန်ကြည့်ရင် သိပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့ အာဖရိကတိုက်က အသားမည်းတွေကို သူတို့က ကျွန်လောက်ပဲ အောက်မေ့နေတာ၊ ဒီကျွန်အရောင်းအဝယ်ကိစ္စကြောင့်လည်း ဒီစစ်ပွဲ ဖြစ်ရတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်လည်း ဖတ်ဖူးပါတယ်”

“ဪ... ဒါထက် ခင်ဗျားကို တစ်ခု ကျုပ်သတိပေးရဦးမယ်။ ဒီမစ္စတာစမစ်ကြီးတို့ လူစုဟာ ကောင်းတဲ့လူစု မဟုတ်ဘူးဗျနော်။ အဲဒါခင်ဗျား သတိထား။ ပိုက်ဆံချမ်းသာတော့ သူတို့က လူမိုက်တွေ ဘာတွေနဲ့

ပေါင်းပြီး လူတစ်ယောက်ကို မကောင်းကြံချင် ကြံတတ်တယ်”

“လူမိုက်ကိုလည်း ကျုပ် မကြောက်ပါဘူး မစ္စတာဘူသီရယ်။ လက်သီးချင်း စမ်းချင်သလား၊ ဓားချင်းစမ်းချင်သလား သေနတ်ချင်းပဲ စမ်းချင်သလား၊ လာစမ်းပါစေ”

“တယ်ခက်တဲ့လူပဲ ဒီလိုပြောင်ပြောင်လုပ်ရင်တော့ အဟုတ်သားပေါ့ဗျ”

“ကိုင်း... စကားကောင်းနေလိုက်ကြတာ ပြန်လိုက်ကြဦးစို့။ ကျုပ်မှာ အိမ်အပြန် လူနာတစ်ယောက် ဝင်ပြီးကြည့်စရာရှိသေးတယ်။ ဂွဒ်အီးဗင်းနင်း မစ္စတာဘူသီ”

“ဂွဒ်အီးဗင်းနင်း ဒေါက်တာ”

နောက်နှစ်ပတ်ခန့်မျှကြာလတ်သော် ကျွန်ုပ်လည်း ညဉ့်တစ်ညဉ့် ငါ့ နာရီအချိန်လောက်၌ အိုရိယန်ကလပ်မှ ပြန်လာရာ ဆေးတိုက်အနီးသို့ ရောက်သောအခါတွင်မှ လူတစ်ယောက်သည် တိုက်နှစ်လုံးကြား မှောင်ရိပ်မှနေ၍ သေနတ်နှင့် နှစ်ချက်ပစ်လိုက်လေသည်။ သို့သော် ကျည်ဆံတစ်ခုသာ ကျွန်ုပ်အား ထိမှန်၍ ကျွန်ုပ်လည်း သတိမေ့၍ လဲကျသွားလေသည်။

ဤသို့ ကျွန်ုပ် သေနတ်ပစ်ခံရသောအချိန်က ဘဏ္ဍာတိုက်လင်မြို့ရှိ အိန္ဒိယကပြားပိုင် သတင်းစာနှစ်စောင်နှင့် ဂျာနယ် ၁ စောင်တို့က လူဖြူလူမည်းပြဿနာနှင့် ပတ်သက်၍ အရှေ့တိုင်းသား လူဝါ လူမည်းများအား လည်းကောင်း၊ အာဖရိကတိုက်သား လူမည်းမျိုးများအား လည်းကောင်း လူဖြူတို့သည် တန်းတူအခွင့်အရေးပေးသင့်ကြောင်း ရေးသားလျက် ရှိကြရာ အမေရိကန် သတင်းစာများကလည်း အပြန်အလှန် ချေပရေးသားကြသောအချိန် ဖြစ်လေသည်။ အမေရိကန်သတင်းစာတိုက်များကို မီးထိုးဆေးသော လူတစ်စုမှာ သေနတ်တိုက်ပိုင်ရှင် သူဌေးစမစ်တို့ လူစုပင်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်ကမူ ကပြားသတင်းစာတိုက်များကို အားပေးလျက်ရှိနေခဲ့လေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်အား ချောင်းမြောင်းဝစ်ခတ်ခြင်းမှာလည်း ၎င်းအဆက်ပင် ဖြစ်ဟန်လက္ခဏာရှိ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ဒဏ်ရာမှာ ကြီးသော်လည်း အားခွန်ဗလ တောင့်တင်းသူ တစ်ယောက်ဖြစ်၍သာ ဤမျှလောက် ခံနိုင်ရန်ရှိ၏။ ၂ လကျော်ကျော်လောက် ရှိသောအခါမှ ပျောက်ကင်း၍သွားသော်လည်း ကျည်ဆံသည်

အဆုတ်၏ ထိပ်ဖျားကို ပွတ်၍သွားသဖြင့် တစ်ခါတရံ အသက်ရှူလိုက် သည့်အခါ အနည်းငယ်မျှ အောင့်တတ်၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်လည်း အလုပ် ကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်လျက်ရှိခဲ့လေသည်။ ဤအတောအတွင်း ကျွန်ုပ်နှင့် များစွာ ခင်မင်သော အာဖရိကတိုက်သား မစ္စတာဘူသီဆိုသူသည် အနာ ပဆုပ် ပေါက်သောရောဂါနှင့် ကျွန်ုပ်၏ဆေးရုံသို့ ရောက်လာခဲ့ရာ ဆေးရုံ သို့ ရောက်သောအခါ၌ကား အနာမှာ အတော်ပင် ကျွမ်းလျက်ရှိနေခဲ့လေပြီ။ အနာပေါက်စက မည်သည့်အတွက် မလာရောက်ကြောင်း မေးမြန်းရာ မစ္စတာဘူသီက ပိုက်ဆံကြေးငွေအတွက် အားနာသဖြင့် မပြောလိုသော ကြောင့် မလာရောက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းပြောရာ ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းအား များစွာ အပြစ်တင်စကား ပြောမိ၏။

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော့်မှာ မယားလည်းမရှိ၊ သားသမီး လည်း မရှိ၊ ဆွေမျိုးလည်း မရှိတော့ သေချင်သေပေစေဆိုပြီး အခုမနေနိုင် တဲ့ အဆုံးကျမှ ပြေးလာခဲ့ရတော့တာပဲ”

“ကောင်းပြီလေ... ကုရဟံပေါ့။ ဆေးဖိုးဝါးခအတွက်တော့ ဘာမှမပူနဲ့ ကြားလား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ။ ဒီလို စိတ်ကောင်း သဘောကောင်း ရှိလို့လဲ ဆရာကို ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းပြီး ကြည့်ညှိကြတာပဲ ဆရာ”

ကျွန်ုပ်လည်း မစ္စတာဘူသီအား သီးသန့်သော အခန်းတစ်ခု၌ ထားပြီးလျှင် အလွန်အဖိုးထိုက်သော ဆေးနှင့် ဓာတ်စာများကို ကျွန်ုပ် အိတ်ထဲကနေနှင့်မင် စိုက်ထုတ်အကုန်အကျခံလေသည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ ဆေးဝါးများကား ထိုကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှသော ရောဂါကို လက်လျှော့ကြရသော အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိ လာ၏။ ဘူသီ၏ သွေးသားများမှာ တစ်ကိုယ်လုံး အဆိပ်အတောက်ဖြစ်၍ လာပြီးနောက် အနာသည် နှုတ်ခမ်းတွင်ရှိသော အသားများကို တဖြည်း ဖြည်း စား၍လာလေရာ အစွမ်းဆုံးသော ဂျာမန်လုပ် အနာပဆုပ် ကုဆေး များပင် မတိုးနိုင်တော့ချေ။ ရောဂါကား တစ်နေ့တခြား ကျွမ်း၍လာခဲ့ချေပြီ။

၅ ရက်ခန့်မျှ ကြာလတ်သော် အလွန်ချမ်းအေးလှသော တစ်နေ့ သော နံနက်ခင်း၌ လူနာများကို ကြည့်ရှုချိန်မရောက်မီ ကျွန်ုပ်လည်း အလုပ် စားပွဲတွင်ထိုင်ကာ ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကို ခဲရင်း ထွေရာလေးပါးကို

ခိတ်ကူးလျက်ရှိစဉ် သူနာပြု ဆရာမတစ်ယောက်သည် ရေးကြီးသုတ်ပြာ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၍ မစ္စတာဘူသီက ကျွန်ုပ်အား အမြန်တွေ့လို ကြောင်းဖြင့် ပြောကြားရာ ကျွန်ုပ်လည်း ဘူသီအခန်းသို့ ချက်ချင်းပင် သွား ရောက်လေ၏။ လူနာသည် ကျွန်ုပ်၏ဖိနပ်သံကို ကြားသောအခါ မျက်လုံး များကို အားယူဖွင့်ကြည့်ရှု၏။

“ဘယ်နှယ့်လဲ မစ္စတာဘူသီ၊ ဒီကနေ့ တော်တော်နေသာရဲ့လား”

“အနာက ဒီကနေ့ မနက်မှ သိပ်ပြီး ကိုက်လာတယ် ဒေါက်တာ”

“ဒီကနေ့ နည်းနည်းပိုအေးတာကိုဗျ၊ ကိုက်မှာပေါ့၊ တော်တော်

ကြာရင် ပြည်ထုတ်ပြီး ဆရာမကလေး ဆေးလိမ်းပေးလိမ့်မယ်”

“ဆေးလိမ်းပေးမဲ့ မထူးတော့ပါဘူးဆရာ။ ကျွန်တော် ဒီတောင်က မတက်ပါဘူး။ ကျွန်တော်သိပါတယ်”

“အို... မဟုတ်တာပဲဗျာ။ သည်လောက်တောင် စိတ်မလျော့ ခမ်းပါနဲ့ မစ္စတာဘူသီ။ ခင်ဗျားမသေနိုင်သေးပါဘူး” ဟု ကျွန်ုပ်က အားပေး စကားပြောရလေသည်။

“မဟုတ်ဘူး ဆရာ။ ကျွန်တော့်အကြောင်း ကျွန်တော်သိတယ်။ ဒီအနာပေါက်ကတည်းက ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် မရဘူးဆိုတာ သိတယ်။ ကျွန်တော့်အဘိုးလည်း ဒီရောဂါနဲ့ သေတာပဲဆရာရဲ့ ကျွန်တော့် အဖေကလဲ ဒီရောဂါနဲ့ သေတာပဲ။ သည်တော့ ကျွန်တော့်ကျမှ လွတ်နိုင်ပါ ဦးမလား ဆရာရယ်”

“ခင်ဗျားတို့က တယ်အယူသီးတဲ့ လူမျိုးကိုဗျ။ သူတို့သေကော ငင်ဗျား သေရမှာလား။ ကျုပ်ရှိနေသမျှ ခင်ဗျား မသေရဘူး”

ကျွန်ုပ်မှာ အားပေး၍နေရသော်လည်း မစ္စတာဘူသီမှာ အကဲမလှ တော့ကြောင်း ကျွန်ုပ်သိပြီး ဖြစ်၏။ ခေတ္တမျှ အမောဖြေပြီးနောက် ရေတောင်းသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဖန်ပြွန်ဖြင့် လောင်းပေးရလေသည်။

“ဪ... ဒါထက် အခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးနော်”

“အိုပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်းပါပဲ”

“တစ်ဆိတ်ဗျာ၊ တံခါးပိတ်လိုက်ပါဦး ဒေါက်တာ”

ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းအလိုအတိုင်း တံခါးကိုထ၍ ပိတ်လိုက်၏။

“ဘယ်သူမှမရှိဘူးနော် ဆရာ”

“မရှိပါဘူးဗျာ စိတ်ချပါ”

“ဆရာကို တစ်ခု ကျွန်တော် ပေးခဲ့ချင်တယ်ဆရာ။ ကျွန်တော် ပေးမဲ့ပစ္စည်းဟာ ကျွန်တော့်အသက်လောက်လဲ မကဘူး၊ ဆရာအသက် လောက်လဲ မကဘူး။ အဖိုးထိုက်တဲ့ ပစ္စည်းပဲ ဆရာ။ ဒီပစ္စည်းကို ဆရာ လက်ထဲ ခံပြီးရင် ကျွန်တော် သေပျော်ပါပြီ ဆရာ”

မစ္စတာဘူသီသည် ၎င်း၏လက်နှစ်ဖက်ကို ယှက်ကာ ရင်ဘတ် ပေါ်သို့ တင်ပြီးနောက် ၎င်း၏ အတွင်းအင်္ကျီကြယ်သီးများကို ဖြုတ်လေရာ ကျွန်ုပ်တို့ကပါ ကူညီဖြုတ်ပေးရ၏။ ထိုနောက် လည်ပင်းတွင် အမြတ်တနိုး ဆွဲထားသော ကတ္တီပါအိတ်ကလေးကိုကိုင်ကာ တုန်ချည်သော လက် ချောင်းများဖြင့် ဖွင့်၍ အတွင်းမှ တစ်စုံတရာကို နှိုက်ထုတ်ယူလိုက်လေ၏။ ၎င်းနှိုက်ယူသောအရာမှာ ဘဲဥပုံသဏ္ဌာန်ရှိ ကျောက်နက်ပြားကလေး တစ်ချပ် ဖြစ်လေသည်။ မစ္စတာဘူသီသည် ထိုကျောက်ပြားကလေးကို ကျွန်ုပ်၏ လက်ယာဘက်လက်ထဲသို့ ထည့်ပြီးနောက်...

“ဆရာ... ဒီဟာကလေးကို အမြဲဆောင်ထားပါနော်။ တစ်နေ့ နေ့မှာ မုချအကျိုးပေးပါလိမ့်မယ် ဆရာ”

“ကောင်းပါပြီ မစ္စတာဘူသီ”

“ဘယ်တော့မှ မပျောက်စေနဲ့ ဒေါက်တာ”

“စိတ်ချပါ မစ္စတာဘူသီ”

“ဒီပစ္စည်းဟာ ကျွန်တော်တို့ဘုရားပဲ။ ဒီပစ္စည်းဟာ ကျွန်တော့် အသက်ပဲ။ ဒီပစ္စည်းဟာ ကျွန်တော်တို့လူမည်းတွေရဲ့ တန်ခိုးအာဏာလည်း ဖြစ်တယ်။ ဒေါက်တာတို့လူဖြူလူဝါတွေမှာ အဖိုးမထိုက်ပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ လူမည်းတွေဟာ သွေးနဲ့လဲယူရတဲ့ ပစ္စည်းပဲ။ ဒီပစ္စည်းလက်ထဲမှာရှိရင် ဆရာဟာ တန်ခိုးအာနိသင်ကြီးလိမ့်မယ်။ ဘယ်ဘေးဥပါဒ်မျိုးမှ ဆရာ မရောက်နိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ ရေကလေး နည်းနည်းလောက်”

ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းအား ရေအနည်းငယ် တိုက်ပြီးနောက်...

“ခပ်ဖြည်းဖြည်းပြောပါ မစ္စတာဘူသီ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်သိပါတယ် ဒေါက်တာ”

ကျွန်ုပ်လည်း စကားပြောရင်း ကျောက်ပြားကလေးကို ကြည့် သောအခါ ကျောက်မှာ အလွန်မည်းနက်၍ အလျား ၃ လက်မခန့်ရှိသည်ပြီ။

လျှင် အနံ့အားဖြင့် အကျယ်ဆုံးနေရာ၌ ၂ လက်မထက် ပို၍ မရှိချေ။ ပင်လယ်ကမ်းစပ်များတွင် သာမန်တွေ့ရသော ကျောက်ပြားကလေးမျိုးနှင့် တူသော်လည်း အလယ်၌အပေါက်ကလေးတစ်ခု ပါရှိလေသည်။

“ဒေါက်တာကျေးဇူး ကျွန်တော့်အပေါ်မှာရော၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်မျိုးလုံးအပေါ်မှာရော အများကြီးရှိတယ် ဒေါက်တာ။ ကျွန်တော့်မှာ သားမရှိ မယားမရှိ၊ ဆွေမရှိ မျိုးမရှိ တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်လေတော့ နောက် ဘဝကို ယူမသွားနိုင်မဲ့အတူတူ ဒေါက်တာလက်ကိုပဲ အပ်ခဲ့ပါရစေနော် ဆရာ။ အင်း... စိတ်ချရပြီ... စိတ်ချရပြီ တစ်ခါဖြင့် ပြောင့်ပြောင့် သေနိုင်တော့မယ်”

မစ္စတာဘူသီသည် မျက်လုံးများကို မှိတ်ပြီးနောက် ယခင်က ကဲ့သို့ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် လက်နှစ်ဖက်ကို ယှက်ကာ သူ၏ဘာသာဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ ရွတ်လျက်ရှိလေ၏။

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်သည် မစ္စတာဘူသီ၏ အလိုအတိုင်း ဝေဒနာ ခံစားခြင်းမှ တတ်နိုင်သမျှ သက်သာစေရန် မူးယစ်စေသော ထိုးဆေးများ ကို ထိုး၍ပေးရာ ဘူသီလည်း မျက်လုံးများမေး၍ သွားလေ၏။ အလုပ်စားပွဲ သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ဘူသီပေးလိုက်သော ကျောက်ပြား ကလေးကို ယခင်ကထက် နီးကပ်သေချာစွာ ကြည့်ရှုလျက်ရှိပြန်ရာ ကျောက်ပြားကလေးမှာ မာကျောပြောင်လက်သလောက် လေးလံသည် အပြင် ထူးခြားသော အချက်တစ်ခုမှာ ၎င်းအပေါ်၌ လူ၏အသားပေါ်တွင် သင်နေသော အကြောများကဲ့သို့ ရှိရကား ကျောက်ပြားကလေးမှာ အသေ အချာ ကြည့်လေလေ လူ၏နားရွက်နှင့် တူလေလေ ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မှာ အံ့သြခြင်းထက် ရယ်မောလိုစိတ်က ပို၍ လာ၏။ သို့သော် လူတစ်ယောက် သေခါနီးတွင် အမြတ်တနိုး ပေးအပ် ခဲ့သော ပစ္စည်းဖြစ်သည့်အတိုင်း သူပြောသော စကားများကို ယုံကြည်သည် ခြစ်စေ၊ မယုံကြည်သည်ဖြစ်စေ သိမ်းဆည်းထားရန် ဝတ္တရားရှိသည့် အလျောက် ကျွန်ုပ်၏ အတွင်းအင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် သေချာစွာ သိမ်းဆည်း ထားလိုက်လေ၏။

တတိယမြောက်သောနေ့တွင် မစ္စတာဘူသီသည် ဘဝတစ်ပါး သို့ ပြောင်းသွားရှာလေသတည်း။

အချိန်မှာ နှစ်လခန့် ကုန်လွန်၍ သွားလေ၏။ ထိုအတွင်း ကျွန်ုပ်လည်း မစွတာဘူသီပေးခဲ့သော လက်ဆောင်ကလေးကို ရိုသေစွာ သိမ်းဆည်းထားခဲ့လေသည်။ ထိုကျောက်ပြားကလေးနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်လည်း အခွင့်အခါရသောနေ့တစ်နေ့၌ ပါမောက္ခဆရာကြီး ပဲရော်ပက်ဆာ ရှယ်ရေးဒီးအား ပြသကြည့်ရာ သူ၏စိတ်ထင်အားဖြင့် ကျောက်ပြားကလေးမှာ ကောင်းကင်မှ ဥက္ကာပျံသန်း၍ ကျလာသောကျောက်တုံးကြီးမှ ကျောက် ဖြစ်ဟန်တူကြောင်း၊ ပုံသဏ္ဌာန်အားဖြင့် လူ၏ နားရွက်နှင့်တူခြင်းမှာ မတော်တဆ ဖြစ်ဟန် လက္ခဏာ ရှိကြောင်း၊ အသေအချာကြည့်ရှုလျှင် ပုံသဏ္ဌာန်၌သာ နားရွက်နှင့်တူသည်မဟုတ်၊ အသားစိုင်များ၊ အကြောများ၊ အရေတွန့်ပုံများ၊ အတွင်းအရိုးနုနေပုံများမှာ လူ၏ကိုယ်ကာယနှင့် ဝတ်သက်သော ကာယဗေဒပညာ အရအားဖြင့် လူ၏ နားရွက်နှင့် အသေအချာတူညီသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် သူကိုယ်တိုင် များစွာအံ့သြကြောင်း၊ ထုလုပ်သူမှာ မနှိုင်းယှဉ်နိုင်လောက်အောင် လက်ရာကောင်းလျက် သာမန် ကျောက်ဆစ် ကျောက်ရုပ်ထုပညာ၌သာ တတ်စွမ်းသူမဟုတ်ဘဲ အထက်အဆိုပါ ကာယဗေဒပညာကိုလည်း တတ်စွမ်းသူဖြစ်ရမည်ဟု ယူဆကြောင်း၊ ၎င်းကျောက်ပြားကလေးမှာ အလားတူ ဥက္ကာပျံကျောက်ကို ထုလုပ်၍ ထားသော ရုပ်တုတစ်ခု၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဖြစ်ရမည်ဟု မိမိယူဆကြောင်းနှင့် နောက်ဆုံး ရှင်းလင်းပြောပြလေသည်။

နောက်တစ်နှစ်မျှကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အလုပ်ပင် ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ခဲ့သော်လည်း ရာသီဥတုများ ကြမ်းတမ်းသည့်အခါ သေနတ်ဒဏ်ရာဟောင်းနေရာမှ အသက်ရှူလိုက်သည့်အခါ တစ်ခါတစ်ရံ အောင့်၍ လာတတ်၏။ ဤအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်လည်း အလွန်ဝါရင့်သော အစိုးရဆေးရုံမှ ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာကာဗင်နာနှင့် တိုင်ပင်၍ အကြံဉာဏ်တောင်းရာ ဆရာဝန်ကြီးက ကျွန်ုပ်အား သင့်လျော်သော ဆေးဝါးများ ပေးပြီးနောက် ဤအတောအတွင်း အနည်းဆုံး ၁ လခန့် ပင်လယ်ခရီးထွက်ရန် ညွှန်ကြားလေ၏။

ဤသို့ စိတ်ဝန်ခံငြိမ်ချိန်နေခိုက် ကျွန်ုပ်မှာ “ဂိုက်ရပ်ဆယ် အင်ဂိုက်” သင်္ဘောကုမ္ပဏီမှ သူဌေး၏သား မစွတာရပ်ဆယ်ဆိုသူနှင့် တွေ့၍ ကျွန်ုပ်လည်း ကျန်မာရေးအတွက် ပင်လယ်ခရီးထွက်ရန် အကြံ

ရှိကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ မစွတာရပ်ဆယ်က မိမိတို့ ကုမ္ပဏီမှ ဓေရီစိလက်စတီသင်္ဘောသည် မကြာခင် ဘော်စတွန်မြို့မှ ထွက်မည်ဖြစ်ရာ သင်္ဘောမှာ အလွန်သပ်ရပ်ခိုင်ခန့်သော သင်္ဘောတစ်စင်း ဖြစ်ရုံမျှမက ၎င်း၏ ကပ္ပတိန် မစွတာတစ်(ဘ)ဆိုသူမှာလည်း အလွန် သဘောကောင်းသော ပင်လယ်ရေကြောင်းသမားကြီးဖြစ်၍ စိတ်ချရကြောင်းဖြင့် ပြောပြလေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ “အချို့ရာ သဘောတွေ” ဆိုဘိသကဲ့သို့ ပင်လယ်ခရီးထွက်ရန် ကြံစည်နေခိုက် မိတ်ဆွေတစ်ဦးပိုင် သင်္ဘောတွင် သဘောသကာယကောင်းသော သင်္ဘောကပ္ပတိန်နှင့်အတူ အခမဲ့လိုက်ရန် အခွင့်အရေးကို ရခဲ့သည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်လည်း ချက်ချင်းပင် သဘောတူညီလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ပါတနာ မစွတာဒေါ(ဂ)လပ်(စ)နှင့် အလုပ်အတွက် စာရင်းများကို ရှင်းလင်းလွှဲအပ်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်လည်း ပင်လယ်ခရီးအတွက် လိုအပ်သော ပစ္စည်းအနည်းငယ်ကိုယူ၍ (-)ခု အောက်တိုဘာလ (၁၂)ရက်နေ့တွင် ဘော်စတွန်မြို့သို့ ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။ မြို့သို့ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ကျွန်ုပ်လည်း ရပ်ဆယ်သင်္ဘောကုမ္ပဏီ အလုပ်တိုက်သို့ သူတို့၏ လိုက်လျောမှုအတွက် ကျေးဇူးတင်စကားပြောရန်နှင့် သင်္ဘောထွက်ညှီ နေ့ရက်နှင့် အချိန်ကိုပါသိရန် သွားရောက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ပထမတန်း ခရီးသည်များအား လက်မှတ်ထုတ်ပေးသော လက်မှတ်ပေါက်ရှေ့ရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ကာ မစွတာရပ်ဆယ်အား စောင့်ဆိုင်းရင်း အပေါက်ဝ၌ ဓေရီစိလက်စတီဟု သင်္ဘောအမည်တပ်ထားသော ဆိုင်းဘုတ်ကို ကြည့်ရှုလျက်ရှိစဉ် အရပ်မြင့်၍ အတန်ငယ် ကြုံလိုသော လူတစ်ယောက်သည် သင်္ဘောအတွက် လက်မှတ်များကို စိစဉ်ထုတ်ပေးနေသော စာရေးနှင့် အပြန်အလှန်စကား ပြောဆိုနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုသူသည် အမေရိကန်သားအစစ်များထက်ပင် အဝတ်အစားကို ခန့်ညားသပ်ရပ်စွာ ဝတ်ထားလျက်ရှိသော်လည်း နှာတံဆိပ်ပီရှိ၍ အသားမှာ ခပ်ညိုညိုရှိသောကြောင့် အနည်းဆုံး ကပ္ပလီသွေးလေးပုံတစ်ပုံပါသော ကပြားဖြစ်ဟန် လက္ခဏာရှိ၏။ အတန်ငယ် ကွေးလျက် ပြောင့်တန်းသောဆံပင်မှာ အနောက်နိုင်ငံသားများ၏ သွေးကြောင်း ဖော်ပြ၏။ သူ၏ အငြိမ်မနေသော မျက်လုံး၊ အာရုံစူးစူးတတ်ဟန်

www.burmeseclassic.com

၂၄ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ရှိသော ပါးစပ်နှင့် အရောင်ထွက်နေသော သွားများမှာ ကပ္ပလီသွေး ပါကြောင်း ထင်ရှားစွာ ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။ အသားရောင်မှာ အနားမှကပ်၍ ကြည့်သောအခါ ခပ်ညိုညိုအပေါ်၌ အဝါရောင်သန်းလျက် မကျန်းမမာသော အသွင်ကို ဆောင်လေသည်။ ထိုအထဲ၌ အတော်နက်သော ကျောက်ပေါက်မှာ အခွက်ကလေးများကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးကို ခြုံ၍ကြည့်လိုက်လျှင် ဥပမိရုပ်အားဖြင့် အထက်တန်းကျလှသော ရုပ်မျိုးပင် မဟုတ်သော်လည်း စကားပြောလိုက်သောအခါများ၌မူ အသံမှာ အလွန်ချိုသာ၍ ပြောပုံဆိုပုံမှလည်း အလွန်ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သည့်ပြင် စကားလုံးများကိုပင် အရမ်းမဲ့မသုံးဘဲ ရွေးချယ်၍ သုံးဘိသကဲ့သို့ ခပ်လေးလေးနှင့် စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောတတ်ပုံရလေသည်။ ထိုလူသည် ကိုယ်ကို ခပ်နွဲ့နွဲ့ထား၍ ကျွန်းရောင်ထွက်၍နေသော လက်တန်းကိုမိုကာ စာရေးအား...

“မေရီစီလက်စတီသဘောနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တဆိတ်ကလေး မေးပါရစေလား ခင်ဗျာ”

“မေးရပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဘာများ မေးလိုပါသလဲ”

“သန်ဘက်ခါ ထွက်မယ်ဟုတ်စ”

“မှန်ပါတယ်”

သဘောတရားရေးသည် ထိုလူ၏ ဝေ့ယမ်းလိုက်သောလက်မှ အရောင်တဖျတ်ဖျတ်ထွက်နေသော စိန်လက်စွပ်ကြီးကို စိုက်၍ ကြည့်ရှုရင်း ဖြေလိုက်လေသည်။

“ဘယ်ကိုသွားမဲ့ သဘောပါလဲ ခင်ဗျာ”

“ပေါ်တူဂီပြည် လစွာဖွန်းမြို့ကို ခင်ဗျ”

“သဘောသား ဘယ်နှစ်ယောက်ပါသလဲ”

“၇ ယောက်ပါ”

“သဘောစီးကကော ခင်ဗျာ”

“နှစ်ယောက် ခင်ဗျ။ တစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီက ထည့်လိုက်တဲ့လူ၊ ကျန်တစ်ယောက်က ဘဏ္ဍာရေးကလေးက ဆေးဆရာဝန်ကြီး”

“အမေရိကန်တောင်ပိုင်းက လူများ မပါဘဲကို”

“မပါပါဘူး ခင်ဗျာ”

ကျောက်နားမွတ် □ ၂၅

“တစ်ယောက်တွက် နေရာရနိုင်ပါဦးမလား စာရေးကြီးခင်ဗျာ။ သုံးယောက်တွက် ကျန်ပါသေးတယ်”

“လိုက်မယ်... ကျုပ်လိုက်မယ်။ ကျုပ်နာမည်သာ တစ်ခါတည်း စာရင်းသွင်းလိုက်ပေတော့။ ကျုပ်နာမည်က ‘မစ္စတာဆက်တီးမတ်ဂိုးရင်း’ တဲ့ နယူအော်လင်းမြို့က၊ ကြားလား”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ”

စာရေးသည် ပုံစံစာရွက်တစ်ရွက်ကို ယူ၍ လိုအပ်သော နေရာများကို ဖြည့်စွက်ရေးသားပြီးလျှင် လက်မှတ်ရေးထိုးရန် ထိုသူအားပေးလိုက်လေ၏။

ထိုသူသည် ပုံစံစာရွက်ပေါ်၌ လက်မှတ်ရေးထိုးရန် လက်ကို ဆွဲရွက်ပေါ်သို့ တင်လိုက်ရာ ၎င်း၏ညာဘက်လက်၌ လက်ချောင်းကလေး ၄ ချောင်းမှာပြတ်လျက် လက်မသာ ရှိကြောင်းမြင်လိုက်ရ၏။ သို့သော် ထလောင်တံကို လက်မနှင့် လက်ဖဝါးကြားတွင်ညှပ်ကာ လက်မှတ်ကို တွင်လည်စွာ ရေးထိုးလိုက်လေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် လက်ပြတ်အမျိုးမျိုးကို တွေ့မြင်ဖူးပါ၏။ သို့သော် ပင်လယ် ဆူမြုပ်ကဲ့သို့ ဖောင်းပွပွနှင့် ငုံးတိတ်ဖြစ်နေသော ၎င်း၏လက်ကို မြင်ရသော အခါ အတော်ပင် စကားဆုတ်ရုံရှာခြင်း ဖြစ်မိ၏။ ၎င်းနောက် ထိုသူလည်း လက်မှတ်ပေါက်ကလေးမှ ပုံစံစာရွက်ကို အတွင်းသို့ ထိုးသွင်းပေးလိုက်ပြီးလျှင် ချက်ချင်း ထွက်သွားလေ၏။ ထိုခဏ၌ သဘောကုမ္ပဏီမှ အစုစပ်နှင့် မစ္စတာဂိုးရင်း ရောက်လာပြီးလျှင် မစ္စတာရပ်ဆယ်နှင့်တွေ့ရန် ကျွန်ုပ်အား အလုပ်တိုက်အတွင်းခန်းသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

ထိုနေ့ညနေ၌ ကျွန်ုပ်လည်း မေရီစီလက်စတီသဘောပေါ်သို့ ဆက်ရှိခဲ့ပြီးလျှင် အခန်းကိုယူလေရာ ကျွန်ုပ်ရရှိသော အခန်းကလေးမှာ သဘောပင်ငယ်သော်လည်း များစွာသပ်ရပ်လျက် သဘောစီးသူများအတွက် လိုလေသေးမရှိရအောင် စီမံထားကြောင်း တွေ့ရှိရလေသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့်ကပ်လျက်အခန်းမှာ နံနက်က ကုမ္ပဏီ အလုပ်တိုက်တွင် တွေ့ခဲ့ရသော မစ္စတာဂိုးရင်း၏ အခန်းဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၌ကား မစ္စတာဂိုးရင်း၏ အခန်းနှင့် သဘောကုမ္ပဏီအတွက် လိုက်ပါလာသူ မစ္စတာတောင်ဆိုသူ၏ အခန်းဖြစ်၏။ ဤအခန်းကလေးများမှာ သဘောကုမ္ပဏီ

ပတ်ကြီးမှ အခန်းငယ်ကလေးရှိရာသို့ လာသောလမ်းတွင် လူသွားလမ်း တစ်ခုခြားလျက် ရှိလေသည်။ အခန်းများမှာ ပုံများအုပ်၍ထားသော ကုလားထိုင်ကြီးများနှင့် ၂ ယောက်ထိုင် ဆက်တိုများထားရှိလျက် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ကော်ဇောကြီးများ ခင်း၍ထားသဖြင့် သဘောတရားတို့၏ စိတ်ကို ကြည်နူးစေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ သဘောတရားများအတွက် စိတ်သက်သာစေမှုကို ရရှိသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ ကပ္ပတိန်မစ္စတာတစ်(ဘ)၏ ဖော်ရွေမှုကြောင့် လည်းကောင်း အတော်ပင် စိတ်ရွှင်လျက်ရှိခဲ့၏။ မစ္စတာတစ်(ဘ)မှာ အသက် ၄၀ ကျော် ၅၀ နီးပါးမျှ ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း ရယ်စရာမောစရာ များကို အသံကျယ်လောင်စွာနှင့် ပြောတတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ် အား သူ၏အခန်းသို့ ဖိတ်ကြားပြီးလျှင် အရက်များကိုပင် တိုက်သေး၏။

ကပ္ပတိန်မစ္စတာတစ်(ဘ)က ယခုသဘောတရားတွင် သူ၏ဇနီးနှင့် သမီးကလေးကိုပါ ခေါ်ခဲ့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မိုးလေငြိမ်သက်၍ သဘော သည် ပေါ့တူကီပြည် လစွာကုန်းမြို့သို့ ၃ ပတ်နှင့် ကောင်းစွာ ဆိုက်ရောက် လိမ့်မည် မျှော်လင့်ကြောင်း၊ တင်ရန် ကုန်များကို သဘောပေါ်တွင် အသင့် တင်ပြီးပြီဖြစ်ရာ သဘောမှာ နံနက် ဒီရေအကျတွင် ထွက်ခွာမည်ဖြစ်၍ ယခုညဉ့်ကပင် အသင့်ပြင်ဆင်ထားကြရမည့်အကြောင်းများကိုပါ ပြော ကြားပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့လည်း အတော်ညဉ့်နက်သည့်တိုင်အောင် စကား ကောင်းလျက်ရှိကြ၏။

နံနက် ၂ နာရီခွဲအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် လှေများဆိုက်ကပ်ရာ မှ ထွက်ခွာခဲ့ရာ သဘောသည် ရွက်ဖွင့်ကာ တစ်နာရီလျှင် ၉ မိုင်နှုန်းဖြင့် ပင်လယ်ကွေ့မှ ထွက်ခွာလျက်ရှိလေသည်။

(ဤနေရာ၌ မစ္စတာမော်ရစ်ဆင်၏ မှတ်တမ်းမှာ ရက်စွဲများနှင့်ပတ် သွင်းယာရီကဲ့သို့ ရေးသားထားရာ ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းရေးသားထားသည့် အတိုင်း တိုက်ရိုက်ဘာသာပြန်ထားကြောင်း။)

အောက်တိုဘာလ ၁၆ ရက်။ နံနက် ၂ နာရီခွဲတွင် ရွှံ့နံ့ဒီလှိုင်းများရှိရာ ပင်လယ်ကွေ့ကလေးသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ရွက်များကိုဖွင့်ကာ တစ်နာရီလျှင် (နော) ခေါ် ပင်လယ်မိုင် ၉ မိုင်နှုန်းဖြင့်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကုန်းပတ် ပဲ့ပိုင်းတွင် ရပ်ကာ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအောက်တွင် တဖြည်းဖြည်း မှုန်ရိတ်

လာသာ အမေရိကတိုက်ကမ်းခြေကို ကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။ နောက်ဆုံး၌ ရေးရေးမျှသာ မြင်ရပြီးလျှင် ဆီးနှင်းများအောက်တွင် တဖြည်းဖြည်း ထွက် ကွယ်၍ သွားလေ၏။ နီသော မီးရောင်ကလေးသည် သဘောနောက်ပိုင်း တွင် တင်၍ ကျန်သော ပြုဖွေးသော ရေလှိုင်းကြောင်းကြီးကို အနီရောင် လွှမ်းမိုး စေ၏။ ကပ္ပတိန်သည် ကျွန်ုပ်ထံလာ၍ သဘောသား ၂ ယောက် အချိန်မီ ရောက်မလာသဖြင့် ၎င်းတို့နေရာတွင် (ကပ္ပလီ)အာဖရိကလူမျိုး ၂ ယောက်ကို အစားထိုးရကြောင်း ပြောပြ၏။ ရောက်၍မလာသော သဘောသား ၂ ယောက်မှာ လုပ်သက်ရှည်၍ ခိုင်း၍ကောင်းသူများ ဖြစ် ကြောင်း၊ သူနှင့် ပင်လယ်ခရီးတွင် အခေါက်ပေါင်းများစွာ သွားရောက်ခဲ့ဖူး ကြောင် ပြောပြ၏။ ဤသဘောမှာ အတော်အကန်ကြီးသော ၂ ပင်တိုင် ရွက်သဘောဖြစ်၍ သဘောသား ၇ ယောက်ထားရမည်၌ ကျင်လည်သော လူ ၂ ယောက် လျော့၍နေခြင်းမှာ အရေးကြီးသော အချက်တစ်ချက်ဖြစ်၏။ အစားထိုးရသော ကပ္ပလီ ၂ ယောက်မှာ ပဲ့ကိုင်ရာ၌ များစွာမကျွမ်းကျင်ဘဲ သဘောကြမ်းပြင်များကို တိုက်ချွတ်ရာ၌သာ အသုံးပြုရသဖြင့် လှိုင်းလေ ကြီးသော ရာသီနှင့်တွေ့လျှင် များစွာ အသုံးဝင်မည် မဟုတ်ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့ ထမင်းချက်မှာ လူမည်းပင်ဖြစ်ပြီးလျှင် မစ္စတာဂိုးရင်း ခေါ်လာသော အစေ့ ကလေးမှာလည်း ကပ္ပလီပင်ဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်တို့လူတစ်စုမှာ ပြောက်ကျား လူစုဟုပင် ခေါ်နိုင်၏။

အောက်တိုဘာလ ၁၇ ရက်။ ထိုနေ့နံနက်၌ ကပ္ပတိန် မစ္စတာတစ်(ဘ) သည် ပထမဆုံးအကြိမ် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်လာ၏။ အသက် ၃၀ နေ့ရှိ သူ၏ ဇနီးသည် အတူပါ၍လာရာ ကလေးမှာ လမ်းလျှောက်နိုင်ရုံ 'တော့တီးတော့တ' ပြောနိုင်ရုံသာရှိသေး၍ ချစ်စဖွယ်ကောင်းလှ၏။ ကလေးမှာ ချောင်းဆိုးရောဂါရှိသည်ဆို၍ စာရင်းစစ်အရာရှိ မစ္စတာ ဟာတင်သည် ချောင်းဆိုးဆေးတိုက်ရန်ဆိုကာ သူ၏အခန်းသို့ ခေါ်သွား လေသည်။ ရာသီဥတု ငြိမ်သက်ကောင်းမွန်၍ သန့်ရှင်းကြည်လင်သော ပင်လယ်လေညင်းသည် အနောက်တောင်၏ အနောက်အရပ်မှ တိုက်ခတ် လျက်ရှိ၏။ သဘောမှာ လှိုင်းလေမရှိသော ရေပြင်တွင် မည်မျှလောက် ငြိမ်သက်စွာ သွားနေသနည်းဆိုပါမူ တတျိုတကျိတ် တကျိတ်ကျိတ်သော ဂြိုဟ်သံများနှင့် တဖျတ်ဖျတ် ကစား၍နေသော ရွက်သံများကြောင့်သာ

သဘောသွားနေသည်ဟု သိရ၏။ သဘော၏ ပဲ့ပိုင်းမှ မျှော်၍ ကြည့်လိုက်သော် ဖြူဖွေးသော ရေကြောင်းကြီးကို မျက်စိတစ်ဆုံးမြင်ရ၏။ ထိုနေ့နံနက်ခင်း၌ ကျွန်ုပ်သည် သဘောကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ကပ္ပတိန်နှင့်အတူ လမ်းလျှောက်နေသော်လည်း ပင်လယ်လေညင်းကို ရှုရှုကြိုင်းကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာ မောပန်းခြင်းမရှိဘဲ ရင်ထဲမှာ တစ်ခါတစ်ရံ အောင့်ခြင်းပင် သက်သာ၍လာ၏။ ကပ္ပတိန် တစ်(ဘ)မှာ အလွန်ပင် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်၍ လုံ့လဝီရိယရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်ရကား ပင်လယ်ရေစီးကြောင်းများ အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်နှင့် ဆွေးနွေးပြီးလျှင် သူ၏အခန်းသို့ ကျွန်ုပ်အား ခေါ်သွားလေ၏။ ထိုအချိန်၌ မစ္စတာဂိုရင်းသည် ကပ္ပတိန်၏ ကံနံ့သတ်ထားသော ကြိုးဝိုင်းအတွင်းသို့ ဝင်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကပ္ပတိန်မှာ အံ့အားသင့် လျက်ရှိ၏။ ထိုအခန်းမှာ သဘော၏ အရေးအကြီးဆုံးသော ကိရိယာတန်ဆာပလာများ ထားရာဖြစ်၍ ကြိုးဖြင့်ကန့်သတ်ထားသော နေရာဖြစ်လေရာ ကပ္ပတိန်က မမိတ်ခေါ်ဘဲ သွားရသည့်နေရာ မဟုတ်ချေ။

ဂိုးရင်းက မိမိမှာ သဘော၏စည်းကမ်းဥပဒေကို မသိသဖြင့် ဝင်မိပါကြောင်းနှင့် တောင်းပန်ပြောဆို၏။ သဘောကောင်းလှသော ကပ္ပတိန်ကြိုလည်း ဂိုးရင်း၏ တောင်းပန်ချက်ကို လက်ခံကာ ပြုံးရယ်နှုတ်ဆက်ပြီး နောက် ခွင့်လွှတ်၏။ ဂိုးရင်းမှာ ကန့်သတ်သည့်နေရာကို ကျော်ရုံမျှမက အချိန်သတ်မှတ်သည့် စကင်းနာရီအိမ်ကိုပင် ဖွင့်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မိမိမှာ ဤကိရိယာမျိုးကို မမြင်ဖူးသဖြင့် အထူးအဆန်းအဖြစ် ကြည့်ရှုမိကြောင်း တောင်းပန်ပြန်၏။ သို့သော် ပင်လယ်အိမ်မြှောင်များ၊ စကင်းနာရီများနှင့် ပင်လယ်ရေစီးကြောင်းများ အကြောင်းကို ပြောရာ၌ ၎င်းက ဝင်ရောက်ပြောဆိုသော စကားများကို ထောက်ချင့်လျှင် ဂိုးရင်းမှာ မသိနားမလည်သူ တစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ ပင်လယ်ဘက်၌ အတော်အတန် ကျွမ်းကျင်ပုံရ၏။ သူ၏ အပြောအဆို အမူအရာကို ထောက်သဖြင့် ဂိုးရင်းမှာ သာမန်လူတစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ ပညာအရည်အချင်း အတော်အတန် ပြည့်စုံပြီးလျှင် လူကြီးတစ်ယောက်၏ အမူအရာလည်းရှိ၏။

ကပ္ပတိန်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ပင် ဖော်ဖော်ရွေရွေနှင့် မိတ်ဖွဲ့လေသည်။ စကားပြောသောအခါ တတ်နိုင်သမျှ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ပြောဆိုပြီးလျှင် အသံမှာလည်း သူပြောသော သိမ်မွေ့သည့် စကားများနှင့် လိုက်အောင် ချိုသာ

လှပေ၏။

နေ့မွန်းတည့်အချိန်သို့ ရောက်လတ်သော် မိုင်စကေးနာရီအရ ကျွန်ုပ်တို့မှာ မိုင် ၂၂၀ မျှ ပေါက်ရောက်ခဲ့ပြီး ညနေချမ်းအချိန်၌ လေပြည်သည် ပိုမိုပြင်းထန်လာလေရာ မာလိန်သည် ညတွင် လေထန်မည်ကို သိသဖြင့် ရွက်ဖျားနှင့် ထိပ်ဆုံးရွက်ကိုချရန် အမိန့်ပေး၏။ “မိုးလေဝသ အပြောင်းအလဲ” ပြဒါးတိုင်၌ အမှတ်အသားမှာ ဒီဂရီ ၂၉ အထိ ကျ၍သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ရေကူးလည်းမတတ် ပင်လယ်ခရီးလည်း ကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက် မဟုတ်သဖြင့် သဘောမှာ လုံခြုံစိတ်ချလောက်၍ ကပ္ပတိန်မှာလည်း ရေကြောင်း၌ ကျင့်သားရပြီးသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ၎င်း၏ စွမ်းရည်သတ္တိကို ယုံကြည်သော်လည်း နှိုင်းလေပြင်းထန်သော ဥတုနှင့် မတွေ့ကြုံစေရန် ဆုတောင်းမိ၏။ ထိုည ညီစာစားပြီးနောက် ကပ္ပတိန်နှင့် အပျော်ဖဲကစားကြသေး၏။ မစ္စတာဟာတင်သည် အတော်ညဉ့်နက်သည့်တိုင်အောင် တယောထိုး၍နေ၏။

အောက်တိုဘာလ ၁၈ ရက်။ ။ ယမန်နေ့ညက ဆုတောင်းအတိုင်း လှိုင်းလေငြိမ်သက်လျက် ရှိ၏။ လေသည် ယမန်နေ့ကထက် အေးမြလာသဖြင့် ဆွယ်တာအင်္ကျီကို ထုတ်၍ဝတ်ရလေသည်။ မစ္စတာဟာတင်သည် ကျွန်ုပ်အခန်းသို့ အလည်ရောက်လာ၍ ကျွန်ုပ်က ဆေးလိပ်များ တည်သော ကြောင့် နှစ်ယောက်သား ဆေးပြင်းလိပ်ကိုယ်စီခရင်း စကားစမြည် ပြောကြ၏။ မစ္စတာဟာတင်က သူသည် လွန်ခဲ့သော ၃ နှစ်လောက်က အာဖရိကဘဝမှာ မစ္စတာဂိုးရင်းအား အိုဟီယိုမြို့တွင် တွေ့ဖူးကြောင်း၊ ၎င်းမှာ သူသိရသလောက် အလုပ်အကိုင် ပြောပလောက်အောင် လုပ်ကိုင်သည်ကို မမြင်ရဘဲ လျှို့ဝှက်စွာနေထိုင်တတ်သော အမူအရာရှိကြောင်း ထိုလူကို ကြည့်ရခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်အတွက် စိတ်ဝင်စားဖွယ်တစ်မျိုးဖြစ်စေ၏။ ထိုနေ့နံနက်စာစားပွဲ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဟင်းတစ်ခွက်ကို ငဲ့၍စားသောက်နေစဉ် ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်မလုံသဖြင့် သူ့အား လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ရာ ဂိုးရင်းသည် ကျွန်ုပ်အား ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော မျက်လုံးများဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်နှင့် မျက်လုံးချင်းဆိုင်မိသော အခါ၌ကား သူ၏မျက်လုံးများမှာ တဖြည်းဖြည်း အရှိန်လျှော့၍သွားပြီးလျှင် နောက်ဆုံး ခပ်ပြုံးပြုံးလုပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဤအကြောင်းများကို

ကျွန်ုပ်က မစ္စတာဟာတင်အား ပြန်ပြောသောအခါ မစ္စတာဟာတင်က သူလည်း ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ဤနည်းအတိုင်း တွေ့ကြုံဖူးသည်ကို ပြန်ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးပင် မတွေးတောတတ်အောင် ရှိကြကုန်၏။ ဂိုးရင်းသည် တစ်ခါတစ်ရံ အာဖရိကတိုက်သား သင်္ဘောသားများနှင့် ရောနှောစကားပြောဆိုနေသည်ကို မြင်ရ၏။ ထိုအခါလည်း ကျွန်ုပ် အံ့သြမိ၏။ အသွယ်ကြောင့်ဆိုသော် အင်္ဂလိပ်စကား ကောင်းစွာပြောတတ်၍ အမေရိကန်တို့က သားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ကျနစွာဝတ်စားထားသော ကပြားများသည် အမေရိကန်သားအစစ်များထက်ပင် လူမည်းများကို ရွှေရာမုန်းတီးတတ်သောကြောင့်ပေတည်း။ သူ၏ အခိုင်းအစေလူမည်းကလေးမှာ သူ့အား အလွန်ကြောက်ရွံ့ရိသေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အားလုံးကို ခြုံကြည့်သော် မစ္စတာဂိုးရင်းမှာ အရောရောအနှောနှောရှိ၍ အဆင်မပြေသော အမူအရာများ ရှိလေသည်။

ကပ္ပတိန်တစ်(ဘ)က သင်္ဘောမှ ဥတုမိုးလေဝသ တိုင်းထွာသော ကိရိယာနှင့် အချိန်တိုင်းကိရိယာများမှာ ယခင်ကကဲ့သို့ ကောင်းစွာ အချိန်မမှန်ကြောင်း ညည်းညူပြောဆိုသံကြားရ၏။ သူတစ်သက်တွင် ဤသို့ တွေ့ရခြင်းမှာ ပထမအကြိမ် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့်လည်း ပြောပြသေး၏။ အကြမ်းဖျင်းရေတွက်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ၂၄ နာရီအတွင်း မိုင် ၁၇၀ မျှ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိ၏။

အစားထိုး၍ ခေါ်လာရသော ကပ္ပလီ ၂ ယောက်မှာ သင်္ဘောသူကြီးပြောပြချက်အရ ကောင်းစွာ ပဲ့မကိုင်တတ်သဖြင့် များစွာ အသုံးမကျသော သင်္ဘောသားများ ဖြစ်လေသည်။ ဤအရာများမှာ မပြောပလောက်သော အချက်များဖြစ်သော်လည်း သင်္ဘောပေါ်၌ ဤအကြောင်းများကို သင်္ဘောသားအချင်းချင်း ပြောဆိုနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ညနေပိုင်း၌ အလွန်ကြီးသော ဝေလငါးကြီးတစ်ကောင်ကို သင်္ဘောရှေ့ မနီးမဝေးတွင် မြင်ရ၍ ငါး၏မည်းနက်သော ကျောပြင်ရှည်ကြီးကို မြင်ရသဖြင့် တံငါများ အခေါ်အားဖြင့် 'ငါးကြီးအာနန္ဒာ'မျိုး ဖြစ်သည်ဟု ပြောကြ၏။

အောက်တိုဘာလ ၁၉ ရက်။။ ထိုနေ့ လေသည် အလွန်အေး၍ ကျွန်ုပ်သည် အခန်းထဲ၌ တစ်နေ့လုံးနေပြီးလျှင် ညစာအတွက်သာ အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်၏ အခန်းကလေးမှာ ကျဉ်းမြောင်းသဖြင့်လည်း အိပ်၍

နသော အိပ်ရာပေါ်မှ ဆေးတံ၊ ဆေးဘူး၊ မီးခြစ်၊ အပြင်းပြေဝတ်ရန် စာအုပ်များကို လက်လှမ်းမီဆွဲယူနိုင်၏။ ကျွန်ုပ်၏ ခွက်ရာဟောင်းမှာ ပြင်းထန်သော ရာသီဥတုဒဏ်ကို မခံနိုင်သကဲ့သို့ အောက်မှ အနည်းငယ် ကိုက်ခဲလာသဖြင့် လိမ်းဆေးများကိုသုံးရပြီးလျှင် ထူထဲသော အဝတ်အစားများကို ထပ်မံ ဝတ်ဆင်ထားရ၏။ ညနေတွင် မစ္စတာဟာတင်သည် ကပ္ပတိန်၏ကလေး ဒေါ်ဒီကို ကျွန်ုပ်အခန်းတွင်းသို့ ခေါ်ခဲ့ရာ ၎င်းတို့နှင့် အတူ သင်္ဘောသူကြီးလည်း ပါလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ချောက်ကလက်များ၊ သကြားလုံးများဖြင့် ဧည့်ခံရသည်။

အောက်တိုဘာလ (၂၀-၂၁)ရက်။။ လေများမှာ ပို၍အေးလာပြီးလျှင် လေနှင့်အတူ မိုးသက်ကလေးများ ဖွဲ့ဖွဲ့ပါလာ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မှာ အခန်းထဲ၌ပင် အောင်းနေရလေသည်။ ဤသို့ အခန်းအောင်းရခြင်းပင်လျှင် ကျွန်ုပ်ကို အင်အားနည်းပါး၍ စိတ်ပျက်စေ၏။ ဂိုးရင်းသည် ကျွန်ုပ်အား မေးမြန်းရန် ကျွန်ုပ်၏ အခန်းသို့ တစ်ကြိမ်လာရောက်၏။ သို့သော် သူလာရောက် ကြည့်ရှုခြင်းအတွက် ကျွန်ုပ်မှာ အနည်းငယ်မျှ ပို၍ စိတ်သက်သာရာမရချေ။ အနေနှင့်အယုတ်ပင် ဖြစ်သည်ဟု ထင်မိ၏။ အခန်းအခြေအနေကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးများကို လည်းကောင်း တစ်ကြိမ်မျှ အကဲခံ ပြီးလျှင် စကားလည်း များစွာမပြောဘဲ ပြန်၍ ထွက်သွား၏။ 'ဒီလူကြည့်ရတာ စိတ်မှကောင်းပါသေးရဲ့လား'ဟု စိတ်တွင် အောက်မေ့မိ၏။ သူ၏အခန်းမှာ ကျွန်ုပ်အခန်းနှင့် ကပ်လျက်ရှိကြောင်း အထက်က ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ အခန်းချင်းမှာ နေရာတကာလိုပင် ကွဲအက်လျက်ရှိသော ပျဉ်ထရံတစ်ချပ်သာ ခြား၍နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်အိပ်ရာပေါ်၌ လဲလျောင်းလျက်ရှိစဉ် ဂိုးရင်း၏ အခန်းတွင်းသို့ မမြင်ချင်လျှင် နေနိုင်အောင် ရှိ၏။ ကျွန်ုပ် ပထမ သတိပြုမိသော အရာမှာ ဂိုးရင်းသည် မြေပုံနှင့်တူသော စာရွက်တစ်ရွက်ကို ပြန့်ကာ ခဲတံတစ်ချောင်း၊ ကွန်ပီတစ်လက်နှင့် တိုင်းထွာနေခြင်းဖြစ်၏။ ၎င်း၏ အပြုအမူများကို ထရံကဲ့မှ နေ၍ မကြည့်လိုသော်လည်း အတိုင်းသား မြင်၍နေရ၏။ ရေကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကပ္ပတိန်က စကားပြောသောအခါများတွင် ဂိုးရင်းမှာ အလွန်ပင် စိတ်ဝင်စားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ၎င်းမှာ သင်္ဘော၏ သွားရာလမ်းကို အပြင်းပြေသဘောဖြင့် တွက်ချက်တိုင်းထွာ၍ နေခြင်းပင် ဖြစ်ပေသလော

www.burmeseclassic.com

၃၂ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ဟု စိတ်တွင် အောက်မေ့မိ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ဂိုးရင်းအကြောင်းကို မတွေးမိရန် မိမိစိတ်ကို တတ်နိုင်သမျှ ဖျောက်ဖျက်ပစ်၏။ ၂၀ ရက်နေ့ည၌ ကျွန်ုပ်လည်း အလွန် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ထမင်းလုံးတစ္ဆေ ခြောက်ခြင်းခံရလေရာ ၎င်းအတွင်း၌ ကျွန်ုပ်ကို လူသေထည့်သော ခေါင်းတစ်ခုအတွင်း၌ ထည့် သွင်းထားပြီးလျှင် ဂိုးရင်းက ခေါင်းအဖုံးကို သံဖြင့်ရိုက်ကာ အတင်းပိတ် လျက် ရှိလေသည်။ ကျွန်ုပ်ကမူ ရွှေးဒီးဒီးကျအောင် အတင်းရုန်းကန် တွန်းဖွင့်လျက် ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ အိပ်ရာမှ လန်၍ နိုးသည့်တိုင်အောင် ခေါင်း အတွင်း၌ပင် ရှိနေသေးသည်ဟု မှတ်ထင်ကာ နံဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်ကို လက်ဖြင့် စမ်းသပ်ကြည့်မိသေး၏။ အလွန်အေးသောအခါ၌ပင် ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဇောရွေးများပြန်လျက်ရှိလေသည်။ ဆေးဆရာဝန် တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ထမင်းလုံးတစ္ဆေ ခြောက်သည်ဆိုခြင်းမှာ လူကိုယ်၌ အင်အားနည်း၍ မသန်ရှင်းသော ဦးနှောက်အတွင်း ဖြစ်ရ ကြောင်း ကျွန်ုပ် ယုံကြည်မိ၏။

အောက်တိုဘာလ ၂၂ ရက်။ ။ အလွန်ကြည်လင်သာယာသောနေ့ဖြစ်၍ ကောင်းကင်၌ တိမ်တောင်တိမ်ငယ်များကို အနည်းငယ်မျှ မမြင်ရ။ ဘန်ရှင်းသော လေပြည်သည် အနောက်တောင်မှ သဘောလွင့်ရာအရပ်သို့ တိုက်ခတ်လျက် ရှိလေသည်။ မကြာမီ လှိုင်းများသည် တဖြည်းဖြည်း ကြီးလာပြီးလျှင် နံဘေးကုန်းပတ်သည် ရေနှင့် ထိလုဘနန်း ရှိ၏။ ကျွန်ုပ် တို့ အနီးအနား၌ ရာသီဥတု ပြင်းထန်လာဟန် လက္ခဏာရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အပေါ်ထပ်၌ လမ်းလျှောက်လျက်ရှိရာ သဘောသားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ကျင့်သားမရသေးသော ကျွန်ုပ်၏ ခြေထောက်များမှာ ဒယီးဒယိုင် ရှိနေ၏။ ထူးဆန်းသော ချက်ဖွင့်ငှက်ကလေးများသည် ရွက်ကြိုးများပေါ်တွင် လာ၍ နားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ညနေ ၄ နာရီ မိနစ် ၄၀။ ။ ထိုနေ့ နံနက်က ကျွန်ုပ်သည် ကုန်းပတ်ပေါ်၌ ရှိစဉ် သဘောခန်းများရှိရာမှ ပေါက်ကွဲသံတစ်ခုကြားရ၍ အခန်းဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်လာရာ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်မှာ ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် အသက်ဘေးမှ လွတ်သွားကြောင်း တွေ့ရ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဂိုးရင်းသည် သူ၏ ၆ လုံးပြုးသေနတ်ကို တိုက်ချွတ်လျက်ရှိစဉ် အမှတ်မဲ့

ကျည်ဆန်ထည့်ထားမိသော ယမ်းတောင်အိမ်မှ ကျည်ဆန်တစ်ခုသည် မတော်တဆ ထွက်သွားလေ၏။ ကျည်ဆန်သည် အခန်းချင်း ခြားထား သော သစ်သားနံရံကို ဖောက်ထွင်းပြီးနောက် သဘောသားပတ် သစ်သား တွင်းသို့ နစ်မြုပ်ဝင်သွားလေသည်။ ကျည်ဆန်သွားသောလမ်းမှာ ကျွန်ုပ် ခေါင်းအုံးပေါ်မှ ဖြတ်၍ သစ်သားတွင်းသို့ ဝင်သွားရာ အကယ်၍ ကျွန်ုပ် သာ ယခင်နေ့များကကဲ့သို့ အိပ်ရာပေါ်၌ ရှိနေခဲ့ပါမူ ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွား ရန်ရှိ၏။ ဂိုးရင်းမှာ ကျွန်ုပ်မရှိကြောင်း သိဟန်လက္ခဏာမရှိချေ။ သူ၏ အခန်းဝသို့ရောက်လျှင် ဂိုးရင်းသည် ယမ်းငွေ့များ ထွက်လျက်ရှိနေသေး သော သေနတ်ကို လက်တွင်ကိုင်ကာ ကျွန်ုပ်အားတောင်းပန်လိုသော မျက်နှာနှင့် ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ ရယ်မော လိုက်ရသေး၏။ သူက နှုတ်ဖြင့် ဖွင့်ဟတောင်းပန်သောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ သူ့ကိုပင် ပြန်၍ အားနာမိသေး၏။

၎င်းည ၁၁ နာရီ။ ။ အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း၍ စိတ်မချမ်းမြေ့ ဖွယ် အဖြစ်အပျက်များသည် ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုအကြောင်း များမှာ ကပ္ပတိန်၏ဇနီးမစွစိတစ်(ဘ)နှင့် ကလေးဒေါ်ဒီတို့မှာ သဘောပေါ် မှ ကွယ်ပျောက်သွားခြင်းဖြစ်လေသည်။ ည ၈ နာရီလောက်၌ ကပ္ပတိန်ကြီး သည် ကျွန်ုပ်အခန်းဆီသို့ ပြေးလာပြီးလျှင် သွေးမရှိသလောက် ပြုဖပ် ပြုရော် ဖြစ်နေသောမျက်နှာဖြင့် သူ့ဇနီးနှင့် ကလေးကို မြင်ပါသလားဟု မေးရာ ကျွန်ုပ်က မမြင်ပါကြောင်းနှင့် ပြန်ပြော၏။ ထိုအခါ ကပ္ပတိန်ကြီး သည် အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားပြီးနောက် အခန်းစေ့ လိုက်၍ ရှာဖွေလေ ၏။ မစွစိတစ်(ဘ)နှင့်ကလေး တစ်နေရာရာ၌ ရှိနေမည်ဟု ထင်မိ၍ ကပ္ပတိန်ကြီး၏ ရှေ့လောတကြီး စိုးရိမ်မှုများမှာ ရယ်စရာပင် ကောင်း သည်ဟု ပထမ၌ ထင်မြင်မိ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့သည် သဘောပေါ်၌ တစ်နာရီခွဲခန့်မျှ နေရာလွတ်ဟူ၍ တစ်ပေပတ်လည်မျှ မကျန်အောင် အနံ့ အပြား ရှာဖွေကြသော်လည်း မစွစိတစ်(ဘ) သားအမိနှစ်ယောက်ကို အရိပ် အငွေ့မျှ မမြင်မတွေ့ရတော့ချေ။ ကပ္ပတိန်ကြီးသည် သူ၏ဇနီးအား အစွဲ တစ်ယောက်ပမာ ဟစ်အော်၍ ခေါ်ရလွန်းသဖြင့် နောက်ဆုံး၌ အသံပင် မထွက်ရှာတော့ချေ။ ကပ္ပတိန်ကြီးမှာ ဤမျှနှင့်ပင် အားမရသေးသည်နှင့် အကြိမ်ကြိမ်ရှာပြီးသော နေရာများ၌ လည်းကောင်း၊ တစ်ထွာတစ်ချက်မျှ

www.burmeseclassic.com

ကျယ်သောသေတ္တာများ၊ ဗီရိုများအကြား၌လည်းကောင်း၊ လူတစ်ယောက်ပင် ကောင်စွာ မဝင်နိုင်သော သေတ္တာများအတွင်း၌ လည်းကောင်း ဆက်လက်ရှာဖွေလျက်ပင် ရှိသေး၏။ ဤအချင်းအရာများကို မြင်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်သာမဟုတ် စိတ်သဘောခက်ထန်သော သင်္ဘောသားအချို့ပင် စုတ်တသပ်သပ်နှင့် ရှိနေကြကုန်၏။ မစ္စစ်တစ်(ဘ)အား နောက်ဆုံးမြင်ရသော အကြိမ်မှာ သူသည် ကလေးကို သင်္ဘောပဲ့ပိုင်းကုန်းပတ်ပေါ်၌ ရေတွဲတင်၍ အိပ်ရာသို့မဝင်မီ လေညင်းခံ၍နေသောအချိန် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအချိန်၌ ပဲ့ကိုင်၍နေသော လူမည်းမှတစ်ပါး မည်သူမျှ မရှိချေ။ ထိုသူက ကပ္ပတိန်၏ဇနီးကို လုံးဝမမြင်ရကြောင်းနှင့် ငြင်းကွယ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ ထင်မြင်ချက်မှာ မစ္စစ်တစ်(ဘ)သည် သင်္ဘောကုန်းပတ်အနီး၌ ကလေးကို ချီလျက်ရှိစဉ် ကလေးသည် ရုတ်တရက် ခုန်လိုက်သဖြင့် ရေထဲသို့ ကျသွား၏။ ထိုအခါ မစ္စစ်တစ်(ဘ)သည် မည်ကဲ့သို့ လုပ်ရမည်မသိဘဲ သွေးရူးသွေးတန်းဖြစ်ကာ မည်သူမျှ မမြင်နိုင်မီ ရေထဲသို့ ခုန်ချလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေလိမ့်မည်။ ဤကိစ္စမှာ တွေး၍မရနိုင်သော ပြဿနာတစ်ရပ် ဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ် ထင်မြင်ချက်ထက်ပို၍ မည်သူမျှ ခန့်မှန်းနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ ဓာတ်မီးလုံး၏ အပေါ်ပုံးစလောင်းများသည် ကွယ်လျက်ရှိသဖြင့် သင်္ဘော ပဲ့ပိုင်းအပေါ်ထပ်မှာ ထိုအချိန်၌ အတော်ပင်မှောင်လျက်ရှိလေရာ ပဲ့ကိုင်သမား မမြင်ဘဲနှင့်လည်း ဤအဖြစ်အပျက်မျိုးမှာ ဖြစ်မည်ဆိုက ဖြစ်နိုင်လောက်၏။ သို့သော် မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤကိစ္စမှာ သင်္ဘောပေါ်ရှိ လူအားလုံးအား စိတ်မချမ်းသာစေရန် ဖန်တီးလာသော ကံကြမ္မာကြီးပေတည်း။ မာလိန်သည် သင်္ဘောကို အတန်မျှ ပြန်၍တွေ့သေး၏။ သို့သော် ပျောက်ဆုံးသွားသူများအား အရိပ်အငွေ့မျှ မတွေ့မြင်ရချေ။ ကပ္ပတိန်ကြီးမှာ သူ၏ အခန်းတွင်း၌ တံခါးကိုပိတ်ကာ ရူးသွပ်လှမတတ်ဖြစ်၍နေ၏။ ထိုည၌ ကျွန်ုပ်လည်း သူ့သောက်သော ကော်ဖီထဲသို့ ဘိန်းအနည်းငယ်မျှ ခပ်ပေးလိုက်ခြင်းဖြင့် အနည်းငယ်မျှ စိတ်သက်သာရာရစေ၏။

အောက်တိုဘာလ ၂၃ ရက်။ ။ နံနက်လင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်၏ ရင်ထဲတွင် ခဲလေးများဆွဲ၍ထားဘိသကဲ့သို့ ရှိ၏။ ပထမ၌ ညဉ့်က အပြစ်အပျက်များသည် အိပ်မက်ကဲ့သို့ ရှိနေသေးသော်လည်း တဖြည်းဖြည်းစာကယ့်အဖြစ်အပျက်များဖြစ်ကြောင်းသိ၍လာသောအခါ ကပ္ပတိန်

ကြီးနှင့်တကွ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး၏ အကုသိုလ်ကံ ဖန်တီးလာပုံကို ယုံကြည်ခံ၏။ ကျွန်ုပ် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်လာသောအခါ သင်္ဘော၏နောက်ဘွင် အရောင်တဖွေးဖွေးထဲ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ရေကြောင်းကြီးကို ကြည့်ကာ တန္တကြီးတစ်ခုလုံးကို မေ့၍နေဘိသကဲ့သို့ စူးစိုက်ကာရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်က စကားစ၍ပြောရန် ကြံစည်သော်လည်း သူသည် ခေါင်းငိုက်နက်ချကာ သင်္ဘောဦးဆံသို့ ခြေလှမ်းကျကျကြီးနှင့် လျှောက်သွားသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ စကားမပြောဖြစ်ဘဲ ရှိလေသည်။ ထိုအချိန်၌ပင် သင်္ဘောသူကြီးသည် စိတ်မကျေနပ်သေးသည့် အမူအရာဖြင့် အကြိုအကြားများကို ရှာဖွေသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ရှုတုန်း ဖြစ်၏။ သူ၏ ဇနီးမှာယုဝည်း ယမန်ညက ထက် ၁၀ နှစ်မျှ ပို၍ အိုသွားဘိ သကဲ့သို့ နာဘဲထင်ရလေသည်။ မစ္စတာဟာတင်၏ မျက်နှာမှာလည်း သိသိသာသာ ကြီးညိုနွမ်းလျက် ရှိလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ၎င်းမှာ ဒေါ်ဒီကလေးအား အလွန်ချစ်၍ မည်သည့်နေရာ၌မဆို ကလေးနှင့် တပူးတွဲတွဲ နေခဲ့သူ ဖြစ်၏။ မစ္စတာဂိုရင်းလည်း စိတ်မချမ်းမြေ့သည့် အမူ အရာကို ပြုလျက်ရှိလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ လူတစ်စုလောက် တံဆိုးသည့် သင်္ဘောသား သင်္ဘောစီးများရှိနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ လှိုင်းများ ငြိမ်သက်ပြီးလျှင် ဆလပြည်မှာ ခပ်ညင်းညင်းမျှ သာယာစွာတိုက်ခတ်လျက် ရှိလေရာ ရွက်ထုန်ဖွင့်၍ထားသော ကျွန်ုပ်တို့သင်္ဘောမှာ တစ်နာရီလျှင် ၈ မိုင်နှုန်းဖြင့် လျှင်လျက်ရှိလေ၏။ ကပ္ပတိန်ကြီးမှာ အလုပ်လုပ်ရန် လွန်စွာ စိတ်တုန်လှုပ်လျက် ရှိသည်နှင့် မစ္စတာဟောဆင်က သင်္ဘောကို လုံးဝ စီးနင်းအုပ်ချုပ်ရသေးသည်။

အောက်တိုဘာလ ၂၄ ရက်။ ။ ကျွန်ုပ်တို့သင်္ဘောမှာ အပူမရှိနေသလော၊ သို့မဟုတ် သရုပ်ပေးစီး၍ နေလေသလော။ သင်္ဘောထွက်စက ပျော်ရွှင်ခဲ့သလောက် ကျွန်ုပ်တို့မှာ စိတ်မချမ်းသာမှုများနှင့် ဆက်ကာဆက်ကာ ဆွေ့ရပြန်၏။ နံနက် ၃ နာရီကျော်ကျော်လောက်တွင် ကပ္ပတိန် အခန်းမှ ဒီးနဲနဲ ပေါက်ကွဲသံကြီးတစ်ခုကို ကြားရသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း တစ်ခုခု ခြင်းပြန်ပြီဟု အောက်မေ့ကာ ၎င်း၏ အခန်းဆီသို့ ပြေးသွားလေ၏။ ရိုးရင်းမှာ ကျွန်ုပ် အလျင်ပင် ကပ္ပတိန်အခန်းသို့ ရောက်နှင့်ပြီဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့အောက်သောအခါ ကပ္ပတိန်အလောင်းကို ကြည့်ရှုလျက် ရှိနေသည်ကို

www.burmeseclassic.com

တွေ့ရ၏။ တွေ့မြင်ရပုံကား ကြောက်ဖွယ်လိလိ ရှိလှပေ၏။ ကပ္ပတိန် တစ်(ဘ)မှာ သေနတ်ဒဏ်ရာဖြင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ကြွေလျက် အခန်း တစ်ခုလုံးမှာ သွေးခြင်းခြင်းနီလျက်ရှိလေသည်။ ပစ္စတိုသေနတ်ကလေးမှာ ၎င်းလက်မှ ခုတင်အောက် သူ၏နံဘေးတွင် ကျနေ၏။ ဒဏ်ရာမှာ ပါးစပ် တစ်ခုလုံး ရစရာမရှိအောင်ရှိနေ၍ သေနတ်ကို ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်ပြီး နောက် မောင်းကို ဖြုတ်ချလိုက်ခြင်း ဖြစ်တန်ရာ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဂိုးရင်းတို့ သည် ပူနွေးလျက်ရှိသော ကပ္ပတိန်၏အလောင်းကို အိပ်ရာပေါ်သို့ ပွေ့ချီ တင်ကြလေ၏။ ထိုအချိန်၌ အားလုံး သင်္ဘောသားများမှာ စုရုံးလာရောက် ကြံပြုဖြစ်ရာ ကပ္ပတိန်ကြီးနှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးသော အမေရိကန်သား ၆ ယောက်တို့မှာ ကြူကြူနီအောင် ဝိုကြွေးရှာကြလေ သည်။ ၎င်းတို့-၆ ယောက်စလုံးပင် အချင်းချင်း တီးတိုးပြောကြလျက် တစ်ယောက်ကမူ ဤသင်္ဘောမှာ သရဲစီး၍ နေလေပြီဟုပင် ထုတ်ဖော် ပြောဆို၏။ မစ္စတာဟာတင်၏ အကူအညီဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကပ္ပတိန် ကြီး မစ္စတာတစ်(ဘ)အလောင်းကို ရွက်ဖျင်တစ်ထည်နှင့် ကောင်းစွာ တုပ်ပြီးနောက် နေ့လည် ၁၂ နာရီတွင် သင်္ဘောထုံးစံအတိုင်း ကုန်းပေါ် ပျဉ်ပြားပေါ်မှ ရေထဲသို့လျှောက်ချကာ သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြရ၏။ အသုဘ အခမ်း အနားတွင် မစ္စတာဂိုးရင်းက သမ္မာကျမ်းစာကို ဖတ်လေသည်။ လေသည် ယခင်ကထက် ကောင်းလာသဖြင့် သင်္ဘောသည် တစ်နာရီလျှင် ၁၀ မိုင်၊ တစ်ခါတရံ ၁၂ မိုင်မျှပင် မောင်းနှင်လျက် ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ သင်္ဘော ကြီး တစ်ခုလုံးကို လူသေထည်သော ခေါင်းကြီးသဖွယ် ကြောက်ရွံ့လျက် လစ္စဘွန်းမြို့သို့သာ အမြန်ဆုံး ရောက်ပြီးနောက် ဝဋ်ကျွတ်ပါစေတော့ဟု ဆုတောင်းမိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သို့ ပညာရှိ ယောက်ျားရင်မကြီး တစ်ယောက် ကပင် ဤမျှလောက် စက်ဆုပ်၍ အယူသီးနေခဲ့လျှင် အလွန်ညံ့ဖျင်း၍ ပညာမဲ့သော သင်္ဘောသားများအဖို့ကား မည်သို့ရှိအံ့နည်း။

အောက်တိုဘာလ ၂၅ ရက်။ ။ တစ်စုံတစ်ရာ ထပ်မံမဖြစ်ဘဲ သင်္ဘော သည် တစ်နေ့လုံး အချိန်မှန်ကန်စွာ ပြေးလျက်ရှိ၏။ သင်္ဘောသားအားလုံး နှင့်တကွ ကျွန်ုပ်ပါ မျက်နှာမသာဘဲ ရှိနေကြသည်။

အောက်တိုဘာလ ၂၆ ရက်။ ။ ထိုနေ့ နံနက်ခင်း လက်ဖက်ရည်စားပွဲတွင် မစ္စတာဂိုးရင်း၊ မစ္စတာဟာတင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြ၍

အာလာပသလ္လာပ စကားများ ပြောကြ၏။ မစ္စတာဟာတင်က ဂိုးရင်းအား မည်သည့်အလုပ်အကိုင်၊ မည်သည့်ကိစ္စနှင့် ဥရောပတိုက်သို့ သွားရောက် ကြောင်း မေးမြန်းရာတွင် ဂိုးရင်းက မစ္စတာဟာတင်၏ မေးခွန်းများကို ရေမရာ ဝေလည်ကြောင်ပတ် ပြောဆိုလေသည်။ ဤကဲ့သို့ မေးခွန်းများ မည်သည့်အတွက် မစ္စတာဟာတင်အား အတော်ပင် စိတ်ဆိုးဟန်ရှိပြီးလျှင် ချွတ်တိုင်းရင်းသည် သူ၏အခန်းဆီသို့ ထွက်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် မစ္စတာဟာတင် နှစ်ယောက်စလုံးပင် ထိုလူအပေါ်၌ အဘယ်ကြောင့် ဤမျှလောက် စိတ်ဝင်စားကြသနည်း၊ ၎င်း၏ ထူးခြားသော ရုပ်လက္ခဏာ ကြောင့်ပေလော။ ပိုက်ဆံကြေးငွေ ကြွယ်ဝချမ်းသာသူ တစ်ယောက် ဖြစ်ဟန်လက္ခဏာ ရှိ၍ပေလော မပြောနိုင်ချေ။ မစ္စတာဟာတင်၏ ထင်မြင် ဆုဆချက်အရ ဂိုးရင်းမှာ စုံထောက်တစ်ယောက် ဖြစ်ဟန်လက္ခဏာရှိ၍ သူတို့ဂိုဏ်းသို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်နေသော အရေးကြီးသည့် တရားခံ များသို့ လိုက်လာဟန်လက္ခဏာရှိကြောင်း၊ သို့ဖြစ်သောကြောင့်သာ ခန့်သည်များသော သင်္ဘောကြီးများကို မစီးဘဲ ဤသင်္ဘောကလေးကိုမှ ချွတ်ချယ်၍ စီးနင်းလိုက်လာဟန် လက္ခဏာရှိကြောင်းဖြင့် အကဲခတ်၏။ မစ္စတာဟာတင်က သူ၏ ထင်မြင်ချက်မှာ ယုတ္တိရှိကြောင်း၊ အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော် တစ်နေ့တွင် မစ္စတာဂိုးရင်းသည် လက်ဖက်ရည်စားပွဲ၌ ဖုတ်စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ် မေ့ကျန်ရစ်သဖြင့် သူက အမှတ်မဲ့ လွန်လှော ကြည့်ရှုမိရာ စာအုပ်အတွင်း၌ သတင်းစာ ကိုက်စာအချို့ကို တွေ့ရကြောင်း၊ ခန့်သည်တင်း အစအနကလေးများမှာ အားလုံး လူသတ်မှုချည်းဖြစ်၍ ယူနိုက် ထိတ်စတိတ်နယ်တွင် အကြိမ်ကြိမ် ဖြစ်ပွားခဲ့သော အမှုများဖြစ်ကြောင်း၊ ခန့်အမှုအားလုံးတွင် သတ်ပုံသတ်နည်းချင်းလည်းမတူ အသတ်ခံရသူများ ၏ အခြေအနေချင်းလည်း မတူကြသော်လည်း တူညီသော အချက်တစ်ခု ကတည်းက ကျွန်ုပ်အား ပြောပြလေသည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် မစ္စတာဟာတင် ၏ ဆုဆချက်မှာ မှန်ကောင်းမှန်စရာ ရှိပေ၏။ ကျွန်ုပ်ကမူ ဒီလို မဟုတ်ရင် မစ္စတာဂိုးရင်းဆိုတဲ့သူဟာ ထူးဆန်းသော လူသတ်မှုများအကြောင်း အသိပညာတစ်အုပ်ရရှိလျှင် ဒီလိုစုဆောင်းနေတာလား မပြောတတ်ဘူးဟု မစ္စတာဟာတင်အား ပြန်ပြောလိုက်၏။ သို့သော် မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ

www.burmeseclassic.com

ဤကိစ္စသည် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးစလုံးနှင့် ဆိုင်သော ကိစ္စမဟုတ်ချေ။
 အောက်တိုဘာလ (၂၇-၂၈)ရက်။ ။ လေကောင်း၍သဘောမှာ ခရီး
 အတော်ပေါက်လျက်ရှိလေသည်။ ကပ္ပတိန်မစွတာတစ်(ဘ)နှင့် သူ၏ဇနီး၊
 ကလေးပါ လူ့ပြည်မှ ကွယ်ပျောက်သွားကြရလေပြီ။ ပထမ၌ ကျွန်ုပ်တို့
 သည် ကပ္ပတိန်၏ဇနီးနှင့် ကလေးအကြောင်းကို ပြောလျက်ရှိကြ၏။
 သို့သော် နောက်ပေါ်ပေါက်လာသော ဒုက္ခသည် ရှေးဒုက္ခဟောင်းတစ်ခုကို
 ပုံးအုပ်၍ သွားမြဲဖြစ်သည့်အတိုင်း ကပ္ပတိန်ကြီးကိုယ်တိုင် မိမိကိုယ်ကို
 မိမိအဆုံး စီရင်သွားသောအခါ မစွတ်တစ်(ဘ)နှင့် ကလေးအကြောင်းကို
 မပြောကြတော့ချေ။ နောက်ဒုက္ခကိုသာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်
 တင်မြင်ချက် ပေးလျက်ရှိကြကုန်၏။ ဤဒုက္ခသည်လည်း သဘောသား
 များ၏ စိတ်ထဲ၌ တဖြည်းဖြည်း အေးစပြု၍လာလေပြီ။

ထိုနေ့၌ အခြားစိတ် မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ တစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာပြန်၏။
 အမေရိကန်သဘောသား တစ်ယောက်သည် သဘောရောထဲသို့ဝင်၍ ကြီး
 တစ်ချောင်းကို ခွေလျက်ရှိစဉ် အပေါ်ကြိုးလှေကားတွင် ချိတ်၍ထားသော
 ပုဆိန်ကြီးတစ်လက်သည် ထိုသဘော၏ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ တည့်တည့်ကြီး
 ကျလာရာ အရှောင်ကောင်းသောကြောင့်သာ အသက်ချမ်းသာရာရသွား၏။
 သို့သော် ပုဆိန်မှာ ဦးခေါင်းကို မထိစေကာမူ သဘောသား ခြေဖျားကို
 ပြတ်တောက်၍ သွားစေ၏။ သဘောသားကမူ သူ၏ အပြစ်မဟုတ်ဘဲ
 ကပ္ပလီသဘောသားတစ်ယောက်၏ သတိပေါ်လျော့မှုကြောင့် ဖြစ်
 ကြောင်းနှင့် ညည်းညူရှာလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကပင် ထိုသူ၏ဒဏ်ရာကို ဆေး
 ထည့်၍ပေးရလေရာ ထိုသဘောသားမှာ ဤအခေါက်တွင် အလုပ် လုပ်နိုင်
 တော့မည် မဟုတ်ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့သဘော၌ နဂိုကပင် အရည်အချင်းရှိသူ
 များ နည်းပါးလျက်ရှိနေသည့်အတွင်း ဤကဲ့သို့ဖြစ်၍ လာပြန်သည်မှာ
 'ရှင်နည်းရာ အဂ္ဂလူထွက်' ဆိုဘိသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ မစွတာဟာတင်မှာ
 ယခုကဲ့သို့ အသုံးဝင်သော သဘောသားတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးရပြန်သည်ကို
 တဖျစ်တောက်တောက် ညည်းညူလျက်ရှိ၏။ မစွတာဂိုးရင်းတစ်ယောက်
 သာ သဘောပေါ်၌ တွေ့ကြုံရသော ဒုက္ခများကို အိန္ဒြေမပျက်စေဘဲ ခံနိုင်
 ရည်ရှိအောင် စိတ်ကို ချုပ်တည်းနိုင်လေသည်။ သူသည် ပင်လယ်ရေ
 ရေးဆွဲထားသော စာရွက်ကို ကွန်ပါများဖြင့် ထောက်ကာ ကြည့်ရှုတွက်ချက်

နေသည်ကို ကျွန်ုပ်အခန်းမှ မြင်ရ၏။ ကျွန်ုပ် စိတ်ထင်အားဖြင့် ဂိုရင်းသည်
 ပင်လယ်ခရီးသွားလာခြင်း၌ ကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေ
 မည်။ သို့ဖြစ်၍ သဘောတစ်စုံတစ်ရာဖြစ်ခဲ့သော် ကျွန်ုပ်သည် ဆက်လက်
 ၍ မစဉ်းစားဝံ့ချေ။ နောက်ထပ်တစ်စုံတစ်ရာ မဖြစ်စေရန်သာ ဆုတောင်းရ
 ၏။

အောက်တိုဘာလ (၂၉-၃၀)ရက်။ ။ လေကောင်းသဖြင့် သဘော အသွား
 ခြန်လှ၏။ နောက်ထပ် တစ်စုံတစ်ရာ မှတ်သားလောက်အောင် ဖြစ်ပေါ်၍
 မလာချေ။

အောက်တိုဘာလ ၃၁ ရက်။ ။ အင်အားနည်းသော ကျွန်ုပ်၏ အဆုတ်မှာ
 ပြင်းထန်သော ရာသီဥတုကြောင့်လည်းကောင်း၊ သဘောပေါ်တွင် စိတ်
 မချမ်းမြေ့ဖွယ်ကောင်းသော အမှုအခင်းတို့နှင့် ဆက်ကာဆက်ကာ ရင်ဆိုင်
 တွေ့ကြုံရသဖြင့် တစ်ကြောင်း 'ကလေးများကဲ့သို့ မှောင်ရိပ်မှ ချွတ်ခနဲ
 ကြားလိုက်သောအသံကိုပင် လန့်မိ၏။ လူတစ်ကိုယ်လုံး မလှုပ်မရှားချင်
 ဖြစ်ကာ ညဉ့်များ၌လည်း အိပ်၍ မပျော်နိုင်အောင် ရှိတတ်၏။ ထိုည ကျွန်ုပ်
 သည် နံနက် ၄ နာရီထိုးသည့်တိုင်အောင် အိပ်၍မပျော်သေးဘဲ မျက်စိ
 ကြောင့်လျက် ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အခန်း၌ မီးရောင်မရှိချေ။ သို့သော်
 သဘောနံ့ဘေးပေါက်မှ ဝင်၍လာသော လရောင်သည် တံခါးပေါ်သို့
 ကော်ဝိုင်းသဖွယ်ကျရောက်ကာ အခန်းတွင်းတွင် အတော်အတန် လင်းလျက်
 နှိလေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ငိုက်မြည်းသော မျက်လုံးများမှာ ခပ်မှေးမှေးရှိလေ
 ရာ ထိုအလင်းရောင်သည်လည်း မျက်လုံးနှင့်အတူ တဖြည်းဖြည်း မှေးမှိန်၍
 သွားဘိသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရလေ၏။ ထိုခဏ၌ ခပ်မှိန်မှိန်ရှိနေသော ဤ
 အလင်းရောင်၏ အလယ်၌ထင်ရှားသော အမည်းရိပ်တစ်ခုသည် ရုတ်
 ဘရက် ပေါ်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဖျတ်ခနဲလန့်၍ ထိုအမည်းရိပ်ကြီးကို
 ငှားစိုက်ပြီးလျှင် ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေမိ၏။ အမည်းရိပ်ကြီးကား ငြိမ်သက်
 စွာ မနေဘဲ လှုပ်ရှားလျက်ရှိလေသည်။ ဝိုးဝါးမျှမြင်ရသောအခါမှ ကျွန်ုပ်
 သည် ကောင်းစွာမြင်ရတော့၏။ ၎င်းကား လူ၏လက်ကြီးပေတည်း။ လူ၏
 သက်ဖြစ်ရုံမျှမက လက်ချောင်းကလေးများလည်း မပါချေ။ ထိုနောက်
 တံခါးသည် အသံမကြားအောင် ပွင့်သွားပြီးနောက် ဂိုးရင်း၏ ဦးခေါင်း
 သည် ကျွန်ုပ်၏ အခန်းတွင်းသို့ ပြု၍ဝင်လာလေ၏။ ပို၍ကြောက်မက်ဖွယ်

ကောင်းသော လူ၏မျက်နှာကို ဤအကြိမ်ကကဲ့သို့ မည်သည့်အခါကမျှ မတွေ့ဖူးချေ။ မျက်လုံးများသည် ပြူးကြောင်လျက်ရှိလေရာ ထူသော နှုတ်ခမ်းများသည်လည်း ပြူးဖွေးသော သွားများနှင့်အစွယ်ကို ပေါ်လွင်စေရန် နောက်သို့ အတန်ငယ် တွန့်ဆုတ်လျက်ရှိလေ၏။ ၎င်း၏ နက်၍ ပြောဆိုတန်းသော ဆံပင်တို့မှာလည်း ဒေါသထွက်၍နေသော မြေဟောက်၏ ပါးပျဉ်းကဲ့သို့ ထောင်လျက်ရှိလေသည်။ တစ္ဆေသရဲကဲ့သို့ အသံမမြဲဘဲ ဝင်လာသော ဂိုးရင်းကိုကြည့်ကာ ကျွန်ုပ်လည်း သတိရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိပ်ရာပေါ်၌ ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် ခေါင်းအုံးအောက်တွင်ထားသော ၆ လုံးပြူးသေနတ်ကလေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်မိ၏။ သို့သော် ဂိုးရင်းက အလွန်ချိုသာလှသော အမူအရာဖြင့် သူလာရခြင်းအကြောင်းကို ရှင်းလင်းပြောပြသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ ဤမျှလောက်ကလေးနှင့် လိပ်ပြာလန်မိသည့် အဖြစ်ကို ရှက်ပင်ရှက်မိသေး၏။ မစ္စတာဂိုးရင်းက သူ့မှာ သွားကိုက်နေသဖြင့် တစ်ညလုံးမအိပ်နိုင်ကြောင်း။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မှာ ဆရာဝန်ဖြစ်သည့်အတိုင်း 'လော်ဒေးနမ်'ခေါ် တင်ချာနှင့် ဘိန်းဆီရောစပ်ထားသော ဆေးရည်ရှိကြောင်း သိသည့်အတွက် ဝေဒနာကို မခံရပိုင်သဖြင့် အခန်းကူး၍လာမိကြောင်း ပြောရှာ၏။ ဆေးပေးလိုက်သောအခါ မစ္စတာဂိုးရင်းလည်း ကျေးဇူးတင်စကားများ အထပ်ထပ် ပြောကြားပြီးလျှင် ပြန်သွားလေသည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်လည်း ဂိုးရင်းသည် သွားကိုက်နေသောကြောင့်သာ မျက်နှာမဲ့လျက်ရှိကြောင်း။ ညဉ့်အချိန်လည်းဖြစ်ပြန် အသံမပြဲဘဲ ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရခြင်းလည်းဖြစ်ပြန်။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်စိတ်ကလည်း နဂိုကပင် ချောက်ချားလျက် ရှိပြန်သောကြောင့်သာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည်ဟု စိတ်၌ ထင်မိကြောင်းများကို တဖြည်းဖြည်း ပြန်၍ သတိရမိတော့၏။ သို့သော် နောက်နေ့တစ်နေ့လုံး ကျွန်ုပ်သည် ယမန်ညက အဖြစ်အပျက်ကို စားမြုံ့ပြန်လျက်ရှိနေခဲ့လေသည်။

(ဤနေရာ၌ မစ္စတာမော်ရစ်ဆင်၏ ဒိုင်ယာရီသည် တစ်စုံတစ်ရာ မရေးသားဘဲ သဘောသည် ကောင်းမွန်စွာ သွားလျက်ရှိကြောင်း။ သဘောပေါ်၌ ထူးထူးခြားခြား တစ်စုံတရာမဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဖော်ပြထားလေသည်။)

နိုဝင်ဘာလ ၇ ရက်။ ။ သဘောသည် စောင့်ဘက်လတ္တီတွဒ် လမ်းကြောင်းများကို လွန်လာသဖြင့် အတော်ပင် ပူအိုက်လျက်ရှိသောကြောင့်

ကျွန်ုပ်နှင့် မစ္စတာဟာတင်တို့သည် သဘောပုံပိုင်း ကုန်းပတ် အမြင့်ပေါ်သို့ တက်ကာ ပင်လယ်လေညှင်းများကို ရှူရှိုက်ရင်း စကားစမြည် ပြောလျက်ရှိ၏။ ခရီးမိုင်နှုန်းအရ ကျွန်ုပ်တို့၏ခရီးမှာ သုံးပုံလျှင်နှစ်ပုံမျှ ကျော်လွန်လာခဲ့ကြပြီဖြစ်၍ မကြာမီ ပေါ်တူဂီပြည်သို့ ရောက်ပြီးနောက် ဤသရဲစီးသော သဘောမှ ထွက်ခွာသွားရတော့မည့်အကြောင်းကို တွေးတောကာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိမိကြ၏။ မစ္စတာဟာတင်က မေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ အလုပ်အကိုင်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တွေ့ ဗဟုသုတများကို ပြန်ပြောရ၏။ ဤသို့ ပြောဆိုနေသည့်အထဲ၌ ဘရုတ်ကလင်းမြို့တွင် ကျွန်ုပ် ဆေးဝါးကုသခဲ့ရသော လူနာများအနက် မစ္စတာဘူသီဆိုသူ အာဖရိကတိုင်းရင်းသားကြီး တစ်ဦးထံမှ ထူးဆန်းသော ဘဲဥပုံ ကျောက်ပြားကလေးတစ်ခုကို ရခဲ့ကြောင်းလည်း ရောပြုမ်းပါဝင်လေရာ ကျွန်ုပ်လည်း ကုတ်အင်္ကျီအတွင်း အိတ်ထဲတွင် လုံခြုံစွာ သိမ်းဆည်းထားသော ကျောက်ပြားကလေးကို ထုတ်၍ပြလေ၏။ ကျောက်ပြားချပ်ကလေးမှာ လူ၏နားရွက်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင် တူကြောင်း ပြောသောအခါမှ မစ္စတာဟာတင်ကလည်း ကျောက်ပြားကလေးပေါ်တွင် လူ၏ နားကြောများကဲ့သို့ အစင်းများ၊ အကွက်များ ဖြစ်၍ နေသည့် အဖြူကြောင်းကလေးများကို ထပ်မံညွှန်ပြပြီးလျှင် တူပါကြောင်းနှင့် ဝန်ခံလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျောက်ပြားကလေးကို နှစ်ယောက်သား ဦးခေါင်းချင်းဆိုင်လျက် ငုံ့ကြည့်နေစဉ် လူရိပ်တစ်ခုသည် ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်မှ မိုးလာသည်ကို နေရောင်တွင် မြင်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဖျတ်ခနဲ လှည့်၍ကြည့်မိကြရာ ကျောက်ပြားကလေးကို စိတ်အားသက်သန်စွာ စိုက်၍ကြည့်နေသော ဂိုးရင်းကို မြင်ကြရ၏။ ဂိုးရင်းမှာ ဣန္ဒြေဆည်လိုက်သော်လည်း ကျောက်ပြားကလေးကို မြင်သောအခါ အတော်ပင် ဘုန်လှုပ်သွားဟန် လက္ခဏာရှိ၏။ ထိုကျောက်ပြားသည် မည်သည့်အရာ ဖြစ်၍ မည်ကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်ရရှိကြောင်း တုတိုးမေးခွန်းများကို မမေးမီ သူသည် ဘစ်ချောင်းတည်းသာရှိသော လက်ကြီးနှင့် ကျောက်ပြားကလေးကို ဆီလုဘနန်း ထိုး၍ပြ၏။ ကျွန်ုပ်ကမူ မစ္စတာဟာတင်အား ပြောပြသည့် အတိုင်းပင် ရိုးသားစွာ ပြန်၍ ပြောလိုက်လေသည်။ ဂိုးရင်း သည် ကျွန်ုပ်၏ စကားများကို တစ်လုံးမျှ မလွှတ်စေရန် နားစိုက်လျက် ထိုကျောက်ပြားကလေးမှာ မည်သည့်အရာဝတ္ထုဖြစ်သည် ထင်သနည်းဟု မေး၏။

ကျွန်ုပ်က ဤကျောက်ပြားကလေးသည် ကောင်းကင်မှ ဥက္ကာပျံ၍ ကျလာသော ကျောက်ဖြစ်ကြောင်းကို ပဲရော်ဖက်ဆာ ဆရာကြီးတစ်ဦးက ပြောသဖြင့် သိရသည်မှတစ်ပါး အခြားတစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့တတ်ကြောင်း နှင့် ပြန်ပြောသောအခါ မစ္စတာဂိုးရင်းက ဤကျောက်ပြားကလေးကို ကပ္ပလီလူမည်းမျိုးများအားပြ၍ စမ်းသပ်ဖူးပါ၏လောဟု မေးပြန်၏။ ကျွန်ုပ်က မစမ်းသပ်ဖူးကြောင်းနှင့် ပြောပြသည်တွင် သူသည် ကျွန်ုပ် လက်မှ ကျောက်ပြားကလေးကို ဆွဲယူလိုက်ပြီးလျှင် အောက်ထပ် သင်္ဘော သားများရှိရာသို့ ကျွန်ုပ်ကိုခေါ်၍ ဆင်းသွားလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းနှင့် အတူ လိုက်ပါသွားရလေ၏။ ဂိုးရင်းသည် ပဲပိုင်းတွင်ရှိနေသော ကပ္ပလီ နှစ်ယောက်ထံသို့သွား၍ ကျောက်ပြားကလေးကို လက်ဝါးပေါ်၌ တင်၍ ပြလေရာ ကပ္ပလီနှစ်ယောက်သည် အလွန်ရိုသေသော အမူအရာသို့ ပြောင်း သွားပြီးလျှင် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ကာ အတန်ကြာ အပြန်အလှန် ပြောဆိုကြပြီးနောက် ဂိုးရင်း၏ လက်ဝါးပေါ်သို့ ကိုယ်ကို ကိုင်းညွှတ်ကာ ပြန်၍ တင်လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဂိုးရင်းလက်မှ ကျောက် ပြားကလေးကို အနိုင်နိုင် ပြန်၍ယူရလေရာ ဂိုးရင်းသည် ကျွန်ုပ်အား ကြည့်ကာ ပြုံးရယ်ပြောင်လှောင်လိုသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေသည်။ ဂိုးရင်းသည် ကျွန်ုပ်လက်ထဲမှ ကျောက်ပြားကလေးကို ပထမအကြိမ် မြင်လျှင်မြင်ချင်း တုန်လှုပ်၍သွားခြင်း၊ ကပ္ပလီ သင်္ဘောသား နှစ်ယောက်သည် ကျောက်ပြားကလေးကို အရိုအသေပြုခြင်းတို့မှာ ထိုကျောက်ပြားကလေး၏ နောက်ကွယ်တွင် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော အဓိပ္ပာယ်ရှိတန်ရာ၏။

နိဝင်ဘာလ (၈-၉)ရက်။ ။ ရာသီဥတု အထူးကောင်းမွန်သည်။ လေ တစ်ကြိမ်မျှ အတော်ပြင်းပြင်းကလေး တိုက်ခတ်ပြီးနောက် လေအေးလေ ညင်းကလေးများမှာ သာယာကြည်နူးဖွယ် ကောင်းလှပေ၏။ ထို ၂ ရက် မှာ ယခင်က ၂ ရက်ထက် ကျွန်ုပ်တို့ ပိုမိုခရီးရောက်ကြ၏။ သင်္ဘောဦးသည် ရေလှိုင်းများကို တိုက်ဖြတ်၍သွားသောအခါ ရေပန်းဂယက်များကို ထစေ လျက် တစ်မျိုးတစ်မည် ကြည့်ရှု၍ ကောင်းပေ၏။ နေရောင်သည် ထို ရေပန်းများကိုဖြတ်သန်းကာ နောက်ခံ အပြာရောင်ကောင်းကင်၌ အရောင် မျိုးထဲထွက်သော သက်တံကို ထင်စေလျက်ရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ထိုနေ့

တစ်နေ့လုံးလိုပင် သင်္ဘောဦးမှ ကြည့်ရှုရင်း အချိန်ကို ကုန်လွန်စေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ကျောက်ပြားကလေးကိုမြင်ရသော သင်္ဘောသားနှစ်ယောက်က အခြား လူမည်းများကို ပြောပြဟန်နှင့် ကပ္ပလီသင်္ဘောသားများသည် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကိုပင် ရဲရဲမော်မကြည့်ဝံ့ကြတော့ဘဲ ကျွန်ုပ်အား အလွန် ခိုသေသော အမူအရာကို ပြကြလေသည်။ ထူးဆန်းချက်တစ်ခုမှာ သင်္ဘော ကို ကပ္ပတိန်အဖြစ်ဖြင့် ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်လျက်ရှိသူ မစ္စတာဟောဆင်က ယမန်နေ့ ညနေက အလွန်မြင့်သော သုံးထောင့်ပုံသဏ္ဌာန်ရှိ တောင်ကဲ့သို့ အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို မြင်ရခြင်းဖြစ်လေသည်။ မစ္စတာဟောဆင်က ထိုပုံ သဏ္ဌာန်မှာ 'တင်နာရစ်(ဖွ)'တောင်ထိပ်နှင့် လွန်စွာတူကြောင်း။ ပင်လယ် ရေပုံအရ 'တင် နာရစ်(ဖွ)'တောင်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ သင်္ဘောလွင့်လျက်ရှိသော သမ်းကြောင်းမှ တောင်ဘက်မိုင် ၅၀၀ ခန့်အကွာ၌ ရှိရမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ခြာပြလေသည်။ ထိုတောင်ထိပ်နှင့် တူသောအရာမှာ တောင်မဟုတ်ဘဲ ခုံးတိမ်များဖြစ်၍ ဤအပြောကျယ်လှသော သမုဒ္ဒရာအတွင်းဝယ် ခရီးသည် နား၏ မျက်စိကိုပင် လှည့်စားခြင်းပင် ဖြစ်လေသလော။ ရာသီဥတုကား ခူအိုက်လှ၏။ မာလိန်က ဤလတ္တီတွဒ်များ၌ ယခုအကြိမ်ကဲ့သို့ ပူအိုက် သော ရာသီဥတုကို မည်သည့်အခါမျှ မတွေ့ဖူးကြောင်းနှင့် ပြောပြ၏။ ထိုညနေ၌ ပူအိုက်လှသည်နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း စာရင်းစစ်အရာရှိ မစ္စတာ ဟာတင်နှင့် ကျားကစား၏။

နိဝင်ဘာလ ၁၀ ရက်။ ။ ရာသီဥတုမှာ ပူအိုက်သည်ထက် ပူအိုက်၍သာ သာ၏။ ကုန်း၌ ကျက်စားလေ့ရှိသော ငှက်တစ်မျိုးသည် ကျွန်ုပ်တို့ သွား ဆရာကမည့်ဒေသနှင့် လွန်စွာဝေးသော်လည်း သင်္ဘောရွက်တိုင်ကြီးများ ဆီတွင် နားလာ၏။ သင်္ဘောသားများသည် ပူအိုက်လွန်းသဖြင့် အလုပ် လျပ်လိုကြဘဲ ခြေပစ်လက်ပစ်ဖြစ်ကာ လဲလျောင်း၍ ဆေးလိပ်များ ဆောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုနေ့က ဂိုးရင်းသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ တစ် ကြိမ်လာ၍ ကျောက်ပြားကလေး ကျွန်ုပ်လက်ထဲသို့ ရောက်လာပုံကို လည်းကောင်း မူလပိုင်ရှင်အကြောင်းလည်းကောင်း မေးမြန်းသေး၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်က တိုတိုတောင်းတောင်းပင် ပြန်၍ဖြေလိုက်သဖြင့် ထွက် သွားလေ၏။

နီဝင်ဘာလ (၁၁-၁၂)ရက်။ သဘောမှာ မှန်မှန်ကြီးလွင့်လျက်ပင် ရှိ၏။ ပေါ်တူဂီပြည်မှာ ဤမျှလောက်အိုက်လှသည်ဟု မကြားဖူးချေ။ သို့သော် ကမ်းခြေသို့ ဆိုက်ရောက်သောအခါမှ အေး၍လာမည်လော မသိ ရချေ။ ဤအကြောင်းများနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောကြသောအခါ မစ္စတာ ဟောဆင်ကိုယ်တိုင် အံ့သြလျက်ရှိလေသည်။ သဘောသားများလည်း ထိုနည်းအတူ အံ့သြကြလေသည်။

နီဝင်ဘာလ ၁၃ ရက်။ မပြစ်ဖူး မကြုံဖူးသောအရာများ ဖြစ်ပေါ်လာ လေသည်။ ကပ္ပတိန်မစ္စတာဟောဆင်ကပင် လိမ်သလော၊ သို့မဟုတ် သဘောကွန်ပါများကပင် ကျွန်ုပ်တို့အား လှည့်ဖျားလေသလော မပြော တတ်ချေ။ နံနက်မိုးလင်းခါနီးတွင် သဘောဦးက အစောင့်သမားသည် ကမ်းခြေရံပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဟစ်အော်လိုက်၏။ ကမ်းခြေရှိရာမှ မီးရောင် များပင် မမြင်ရသော်လည်း နံနက်အလင်းရောင်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပေါ်တူဂီကမ်းခြေကို မြင်ရတော့မည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့သည် စိတ်အားထက်သန် လျက် ရှိကြကုန်၏။ အလင်းရောင်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ ရှေးဦးစွာ မြင်ရသောအရာမှာ ဖြူဖွေးသောလှိုင်းအလုံးကြီးများဖြစ်၍ ၎င်းတို့သည် ပင်လယ်မှကမ်းခြေဆီသို့ တအိအိသွားပြီးနောက် ကမ်းကိုရိုက်ကာ တစ်ဖန် ၍ လာကြပြန်၏။ ထိုလှိုင်းလုံးများ၏ နောက်၌ကား မြင့်မားသော ကျောက်တောင်ကြီးများနှင့် စိမ်းလဲ့သော ပေါ်တူဂီကမ်းခြေ မဟုတ်မူ၍ မျက်စိတစ်ဆုံးတိုင်အောင် ကျယ်ပြန့်သော ကန္တာရကြီးများကိုသာ တွေ့မြင် ကြရလေ၏။ လက်ဝဲလက်ယာ နှစ်ဘက်စလုံး၌ပင် သဲဝါများသည် အချို့ နေရာများတွင် တောင်ပူစာကလေးများသဖွယ် ပုံလျက်အပြောကျယ်သော သဲလွင်ပြင်ကြီးများသည် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းသို့တိုင်အောင် တည်ရှိလေသည်။ မစ္စတာဟောဆင်သည် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်လာပြီးလျှင် သွေ့ခြောက်သော ရွှေမျှော်ခင်းကြီးကို မြင်ကြရသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ လည်း တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက်ကြည့်ကာ အံ့သြလျက် ရှိကြကုန်၏။ မစ္စတာဟောဆင်မူကား ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေသည်။ ဟောဆင် က သဘောကွန်ပါအိမ်မြှောင်နှင့် အချိန်ပြနာရီများကို တစ်စုံတစ်ယောက် သောသူက ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်ထားကြောင်းဖြင့် ပြောဆို၏။ ကျွန်ုပ်တို့ မြင်ရသော ကမ်းခြေမှာ စင်စစ်အားဖြင့် အာဖရိကကမ်းခြေ ဖြစ်ပြီးလျှင်

လွန်ခဲ့သော ၃-၄ ရက်က မြောက်ဘက်မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီမှ ခပ်ရေးရေး မြင်ရသော သုံးထောင့်ပုံမှာလည်း အမှန်ပင် အာဖရိကတိုက်မှ 'တင်နာရစ်စွ' တောင်ထိပ်ဖြစ်ပေမည်။ ကမ်းခြေတွင် ကျက်စားလေ့ရှိသော ငှက်ကလေး ချားသည် ကျွန်ုပ်တို့ရွက်တိုင်နှင့် ရွက်ကြိုးများတွင် လာရောက်နားနေသည့် အခါက ကျွန်ုပ်တို့သည် ကနေရီကျွန်းစုကို ဖြတ်သန်းလာပေလိမ့်မည်။ ထိုလမ်းအတိုင်းသာ ဆက်၍သွားခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် 'ဘလင်ကို'အငူ၏ မြောက်ဘက်တွင်ရှိ၍ ကျွန်ုပ်တို့မြင်ရသော သဲလွင်ပြင်ကြီးမှာ လူများ ရောက်ပေါက်ဖူးသေးသော 'ဆာဟာရ'သဲကန္တာရကြီး၏ အစွန်အဖျားများ ဖြစ်ဟန်လက္ခဏာရှိလေသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ကား ယခု အခြေအနေ တွင် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ချေ။ ပျက်၍နေသော အိမ်မြှောင်အစရှိသည့် သဘောလမ်းပြစက်ကိရိယာများကို အမြန်ဆုံးဖြင့်ဆင်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ အလိုရှိရာ ပေါ်တူဂီပြည်သို့ ဆက်လက်လွှင့်ရန်သာ ရှိတော့၏။

ထိုည ၈ နာရီ မိနစ် ၃၀။ သဘောမှာ ကျောက်ချထားသဖြင့် ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး လှိုင်းလေကင်းမဲ့သော ရေပြင်တွင် ငြိမ်သက်စွာရှိနေ၏။ ကမ်းခြေမှာ ကျွန်ုပ်တို့သဘောနှင့် ၃ မိုင်ခွဲခန့် ဝေး၏။ မစ္စတာဟောဆင် သည် သဘောကမ်းခြေပြကိရိယာများကို ပြင်ဆင်လျက်ရှိရာ ကိရိယာများ မှာ အဘယ်ကြောင့် လမ်းမှားပြနေသည်ကို ရှာ၍ မတွေ့နိုင်အောင် ရှိနေ၏။

(ဒိုင်ယာရီမှာ ဤနေရာတွင် ပြတ်သွား၍ ဒေါက်တာမော်ရစ်ဆင်သည် ရှေ့ အခြေအပျက်များကို ဆက်လက်ရေးသားထားလေသည်။)

သဘောမှာ ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း ပေါ်တူဂီပြည် လစွာဘုန်းမြို့သို့ ရောက်ဘဲ အာဖရိကကမ်းခြေ လူသူမရောက်ပေါက်သော သဲကန္တာရကြီး ၏ အစွန်အဖျားတွင် ဆိုက်ကပ်၍လာကြောင်းကို သိရသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ မှာ စိတ်အပျက်ကြီးပျက်ကြရကုန်၏။

ကျွန်ုပ်၏အခန်းသို့ ညဉ့် ၁၀ နာရီတွင် ဝင်ခဲ့၍ အိပ်ရန်ပြင်ဆင် သွက်ရှိစဉ် တံခါးခေါက်သံကြားရသဖြင့် ဖွင့်ပေးရာ ဂိုးရင်း၏ လက်ပါးစေ ထူလီကလေးကိုတွေ့ရ၍ ကပ္ပလီကလေးက ဂိုးရင်းသည် ကျွန်ုပ်နှင့် ဆွေ့ရန် ဝဲပိုင်းကုန်းပတ်မြင့်ပေါ်တွင် စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိကြောင်း ပြော သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အိပ်တော့မည့်ဆဲဆဲမှ ဤသို့ခေါ်ရမည်လောဟု စိတ်ထွက်

၄၈ ၀ ဒုတိယအပိုင်း

လျက်ရှိသော်လည်း အကျိုးအကြောင်းကို သိလိုသည်နှင့် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ လိုက်ပါသွားလေ၏။ သို့သော် လေကားမှတက်၍ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ခြေချ လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နောက်မှသန်မာသော လက်ကြီးများသည် ကျွန်ုပ်၏လည်ပင်းနှင့် ခါး။ လက်မောင်းများကို သိမ်းကျုံး၍ ဖက်လှဲလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ အင်အားချည့်နဲ့လျက်ရှိစဉ် ရုတ်တရက် တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံရသဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ချေပခြင်း မပြုနိုင်ဘဲ ကြမ်းပေါ်သို့ ပက်လက်လဲကျသွားလေ၏။ တစ်စုံတစ်ရာဟစ်အော်ခြင်း မပြုနိုင်မီ ကျွန်ုပ်၏ပါးစပ်ထဲသို့ အဝတ်များကို ထိုးသွင်းပြီးလျှင် လက်များကိုလည်း ကြိုးများဖြင့် တင်းကျပ်စွာချည်နှောင်ကာ သင်္ဘောလက်ရန်းသံတိုင်၌ တုပ်နှောင်ထားရကား ကျွန်ုပ်မှာ ရုန်းလည်းမရုန်းနိုင် အော်လည်းမအော်နိုင် ရှိလေသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်မှာ တတ်နိုင်သမျှ လွတ်မြောက်ရန် ရုန်းကန်လျက်ပင် ရှိသေးသောကြောင့် လူမည်းတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်၏လည်မျိုကို ဓားမြှောင်ဖြင့် တွေ့၍ထားသေး၏။ ထိုအချိန်၌ အလွန်မှောင်၍ နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ရန်သူများကိုပင် ကောင်းစွာ မသိရသော်လည်း မှောင်ထဲတွင် မျက်စိများ ကျင့်သားရ၍လာသော ၎င်းတို့၏သဏ္ဌာန်ကို ခပ်ရေးရေးမျှ မြင်၍လာသဖြင့် ကောင်းစွာ အကဲခတ်မိ၏။ ကျွန်ုပ်ကို ဝိုင်းရံ၍ နေသူများမှာ သင်္ဘောသား လူမည်းနှစ်ယောက်နှင့် ကပ္ပလီထမင်းချက် (အိုသူကြီး) ဖြစ်၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အမိန့်ပေးနေသူမှာ ကျွန်ုပ်တို့၏မိတ်ဆွေ ဂိုးရင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် မနီးမဝေး၌ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် လူတစ်ယောက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျလျက် ရှိလေရာ ထိုသူ၏မျက်နှာမှာမူကား ကောင်းစွာ မသိကွဲချေ။

ဖြစ်ပွားသည့်အချိန်မှာ အလွန်တိုတောင်းလှ၍ လေကားမှ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်လိုက်သည့်အချိန်မှ တပ်ပြီးနောင်ပြီး မအော်နိုင် မရုန်းနိုင် ဖြစ်သည့်အချိန်ထိ တစ်မိနစ်ထက်ပို၍ ကြာမည်မဟုတ်ချေ။ သို့ဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်မှာ မည်သည့်အတွက် မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်လိုက်သည်ကိုမျှ မသိလိုက်မီ ဤကဲ့သို့ ပါးစပ်ထဲသို့ အဝတ်များထည့်ခြင်း၊ တုပ်နှောင်ခြင်းများကို ခံရခြင်းဖြစ်လေသည်။ ရန်သူများသည် ကျွန်ုပ်၏ပတ်ဝန်းကျင်၌ စကားများကို အရေးတကြီး တီးတိုးဖြေ ဆိုတိုင်ပင်လျက် ရှိကြကုန်ရာ ကျွန်ုပ် စိတ်ထင်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်၏အသက်ကို ချမ်းသာပေးသင့်၊ မပေးသင့်ကိစ္စပင်

ဖြစ်တန်ရာ၏ဟု တွေးမိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အခြားသူများမှာ ဂိုးရင်း၏အမိန့်ကို နားမထောင်လိုဟန် ရှိလျက် ဂိုးရင်းကမူ ၎င်းတို့၏ အကြီးအမှူးဖြစ်ဟန် လက္ခဏာနှင့် လူမည်းများအား ခပ်တင်းတင်း ခပ်ထန်ထန် အမိန့်ပေးလျက်ရှိလေသည်။ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်အနီးမှ လူမည်းများသည် ကျွန်ုပ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် သင်္ဘောကုန်းပတ်၏ အခြားဘက်သို့ နှေးသွားရောက်ကြပြန်ရာ မှောင်နှင့်မည်းမည်း ရှိနေသဖြင့် လူစုလူဝေးတို့ပင် မမြင်ရသော်လည်း အသံများကိုကား ကြား၍နေရသေး၏။ သင်္ဘော၏ ဦးဝိုင်းတွင် အစောင့်များနှင့် သင်္ဘောအရာရှိ အချို့တို့သည် စကားကို ဟွယ်လောင်စွာ ရယ်မောပြောဆိုလျက် ရှိကြကုန်ရာ သူတို့နှင့် ကိုက် ၃၀ နှုတ်သားဝေးသောနေရာ၌ မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်ပျက်နေသည်ကို မသိရှာကြချေ။ အံ့မမက်မျှပင် ခြင်မက်ကြမည် မဟုတ်ပေ။ ကပ္ပတိန်အဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသူ မစ္စတာဟောဆင်မှာ တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းရှာသဖြင့် ညဉ့်အချိန်တွင် ဆာစောအိပ်ရာသို့ ဝင်လေ့ရှိ၏။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်၏ ပါးစပ်ကိုသာ ပိတ်၍ သေးက ထိုနေရာ၌ ကျွန်ုပ်သည် မိမိအသက်ကိုပင်စွန့်၍ လူအများ၏ အသက်ကိုကယ်ဆယ်ရန် အော်ဟစ် သတိပေးလိုက်မည် အမှန်ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်မှာ အသံထွက်ရန်ကိုမဆိုထားနှင့် အသက်ကိုပင် အတော်ကြီးစွာ၍ ရှုမြိုက်နေရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မဖြစ်နိုင်သောအရာကို တစ်ကြိမ်နှင့်ကြိမ် ကြိုးစားသေး၏။

ထိုအချိန်၌ လမင်းသည် တိမ်တိုက်များအကြားမှ ပြုလွှတ်လာပြီ ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း ကမ်းခြေဆီသို့ မျှော်၍ကြည့်မိ၏။ ပြုလွှေသော နှိုင်းလုံးများသည် ကမ်းခြေဆီသို့ ပြန်၍ ရိုက်ခတ်လျက်ရှိ၏။ လူနေ အိမ်ခြေ ရှိသော သဲလွင်ပြင်ကြီးမှာ မျက်စိတစ်ဆုံးမျှ တည်ရှိပြီးလျှင် ပြောက်ချွန်ပြောက်ကျား သဲတောင်ကလေးများသည် ထိုမှ ဤမှ နိမ့်တုံမြင့်တုံ ချွတ်ပေါ်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိများသည် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ခေါင်းဦးတိုက်ကျလျက်ရှိသော လူရှိရာသို့ ရောက်သွားပြန်၏။ ထိုအချိန်၌ ရောင်သည် ထိုသူ၏ မျက်နှာပေါ်သို့ တည့်မတ်စွာ ကျရောက်လျက် နေသဖြင့် ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ သိလျှင်သိချင်း ကြက်သီးများ ထ၍ သွားမိလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုသူမှာ အခြားသူမဟုတ်၊ သင်္ဘောအရာရှိမှ လိုက်ပါလာသူ စာရင်းစစ်အရာရှိကလေး ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ

www.burmeseclassic.com

မစ္စတာဟာတင် ဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။ မစ္စတာဟာတင်ကား အသက်
 ၈၅၅တော့ပြီ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းကပင် မြင်ရသော်လည်း မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရုံမျှ
 နှင့် သေဆုံးပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ဆေးဆရာဝန်တစ်ယောက်
 အတွက် သိရန်မခဲယဉ်းချေ။ ၎င်း၏ လည်ပင်းမှာ လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်
 ဖြင့် စည်းပြီးလျှင် ပါးစပ်၌လည်း အဝတ်များဆွဲပိတ်ထားသည်ကို မြင်ရ
 ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ မစ္စတာဟာတင်၏ အလောင်းကို ကြည့်ရင်း သင်္ဘောထွက်စ
 မှစ၍ ထိုနေ့တိုင် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သော ပြဿနာများကို တဖြည်းဖြည်း
 စိတ်ကူးဖြင့် တွေးမိစပြု၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် အခြားဘက်မှ မီးခြစ် ခြစ်သံတစ်ချက်
 ကြားရ၍ ကြည့်လိုက်မိရာ ဂိုးရင်း၏ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရ၏။
 သူ၏လက်ထဲ၌ အလိုရှိသောအခါ ပိတ်နိုင်ဖွင့်နိုင်သော ကျားမျက်လုံး မှန်
 အိမ်တစ်လုံးကို ကိုင်ထားလေသည်။ ဂိုးရင်းသည် ထိုကျားမျက်လုံး မီးအိမ်
 ကလေးဖြင့် ကမ်းခြေဆီသို့ မီးကို ဖွင့်ချည်မှိတ်ချည် ပြနေသည်ကို မြင်ရ
 သောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အလွန်ပင် အံ့ဩလျက်ရှိနေရာ ကမ်းခြေရှိ သဲကောင်
 များအပေါ်မှ မီးတလက်လက် ပြန်၍ပြနေသည်ကို မြင်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်
 မှာ ပို၍အံ့ဩမိ၏။ ထိုနောက် ဂိုးရင်းသည် မီးအိမ်ကလေးကို အကြိမ်ကြိမ်
 အထက်သို့ မြှောက်ချည်။ အောက်သို့နှိမ့်ချည် ပြုလုပ်လျက် ရှိပြန်ရာ
 သဲတောင်များဆီမှ မီးရောင်ကလေးသည်လည်း ထိုနည်းအတူ မြှောက်ချည်
 နှိမ့်ချည် ပြုလုပ်နေသည်ကို မြင်ရလေသည်။ ထိုခဏ၌ ဂိုးရင်းအနီး
 မှောင်ရိပ်မှ ရေထဲသို့ လေးလံသောအရာဝတ္ထုတစ်ခု ပစ်ချသံတစ်သံကို
 ကြားရလေရာ ဤကဲ့သို့ ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိသော ည၌ သင်္ဘောဦးမှ အစောင့်
 သည် ကြားမည်ဆိုက ကြားလောက်၏။ သို့သော် မည်သည့်အသံမျှ
 မကြားရဘဲ သင်္ဘောတစ်စင်းလုံးသည် လူတစ်ယောက်မျှ မရှိသကဲ့သို့
 ဆိတ်ငြိမ်လျက်သာ ရှိနေလျက် လူသတ်သမားများမှာလည်း မလှမ်းမကင်း
 ၌ ဆိတ်ငြိမ်စွာ ရှိနေကြကုန်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ဘဲ နောက်
 ထပ် ဖြစ်ပေါ်လာဦးမည့် ကံကြမ္မာကိုသာ စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိနေရလေ၏။

တစ်ခဏမျှ ကြာလတ်သော် လူမည်း ၄ ယောက်တို့၏ သဏ္ဌာန်
 သည် မှောင်ထဲ၌ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ထမင်းချက်
 (အိုး သူကြီး)မှာ ကျွန်ုပ်နှင့် အနီးဆုံး၌ရှိနေ၍ ၎င်းကို ကောင်းစွာမှတ်မိ၏။

သူ၏လက်ထဲ၌ အမဲဖျက်သော ဓားကြီးကို ကိုင်ထားလေသည်။ အခြား
 သူများ၏ လက်ထဲ၌ကား ဓားမြှောင်များရှိလေရာ ဂိုးရင်းသည် ၆ လုံးပြား
 သေနတ်ကို ကိုင်ထား၏။ သူတို့ ၄ ယောက်စလုံးပင် သံတိုင်များကိုမီကာ
 တစ်ခုတစ်ရာကို စောင့်ဆိုင်းနေဘိသကဲ့သို့ ကမ်းခြေဘက်သို့ ကြည့်ရှုလျက်
 ရှိကြလေသည်။ ဤသို့ရှိစဉ် လူမည်းတစ်ယောက်သည် အခြား တစ်
 သောက်၏ ပခုံးကိုဖက်ကာ ကမ်းခြေဘက်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြလျက်
 ရှိသည်နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း သူတို့ လက်ညှိုးညွှန်ရာသို့ လိုက်၍ ကြည့်လိုက်
 သောအခါ မည်းမည်းပုံသဏ္ဌာန်ကြီးတစ်ခုသည် ကျွန်ုပ်တို့သင်္ဘောရှိရာသို့
 တစ်လှေစွာအိမ်အိမ်လာလျက် ရှိသည်ကို မြင်ရ၏။ ၎င်းမှာ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်
 လာသောအခါ လောင်းလှေကြီးတစ်စင်း ဖြစ်ကြောင်း သိရ၍ ၎င်းအပေါ်၌
 ၁ ခန့်မျှသော လူရိုင်းများသည် အချို့လှော်ခတ်လျက် အချို့လည်း ပုဆိန်
 ဓား လုံကြီးများ၊ ရဲတင်းများ၊ ဓားကောက်ကြီးများကို ကိုင်ကာ လှေကြီး
 သည် သင်္ဘောပဲ့ပိုင်းဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်၍လာလေ၏။

ထိုအခါ သင်္ဘောဦးပိုင်းတွင်ရှိနေသော အစောင့်များနှင့် အရာရှိ
 များသည် လှေကြီးကို မြင်လိုက်ဟန်ဖြင့် ဟစ်အော်ခေါ်ဝင်သံများနှင့် ပဲ့ပိုင်း
 ဆီသို့ ပြေးလွှားလာသံများကို ကြားရ၏။ သို့သော် အချိန်ကား နောက်ကျခဲ့
 သည်။ အရှက်အကြောက် လုံရုံမျှ တိရစ္ဆာန်သားရေ အမျိုးမျိုးများဖြင့်
 ခပ်ပတ်ထားသည့် လူရိုင်း ၁၅ ယောက်ခန့်သည် ဂိုးရင်းဦးဆောင်လျက်
 ဦးရီးမှ ပြေးလွှားလာသော အရာရှိအချို့နှင့် သင်္ဘောသားများကို ဆီးကြို
 ကိုင်ခိုက်လေ၏။ လက်နက်မပါသော အစောင့်မှာ လူရိုင်းပုဆိန်ချက်ဖြင့်
 ခေါ်တည်း လဲကျသွား၍ နောက်ပြေးလာသူများလည်း အစောင့်ကဲ့သို့
 ခုန်ခနဲ ပိုင်းခနဲ လဲပြိုကာ မကြာမီ ကြိုးများဖြင့် ချည်တုပ်ပြီး ဖြစ်ကြလေ
 သည်။ အိပ်ရာမှ ကမူးရှူးထိုး ထလာဟန်တူသော သင်္ဘောသားအချို့
 သည် အလားတူ ခံကြရရှာ၏။ မစ္စတာဟောဆင်သည် သင်္ဘောခန်းများသို့
 သွားသည့် လမ်းကြားကလေးမှ စောင့်၍ ခုခံဟန်လက္ခဏာ ရှိ၏။
 သင်္ဘောကြောင့်ဆိုသော် ၎င်း၏ ဟစ်အော်သံများ အကူအညီတောင်းသံများ
 ကြားရသောကြောင့်ပေတည်း။ သို့သော် မကြာမီ အသံဆိတ်၍ သွားပြီး
 သည် မစ္စတာဟောဆင်အား ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင် ပါးစပ်ထဲသို့ အဝတ်များ
 ခြွင်းချင် လက်များကိုလည်း တုပ်နှောင်ခေါ်လာသည်ကို မြင်ရလေ

www.burmeseclassic.com

သည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာလည်း သွေးများဖြင့် ခြင်းခြင်းနီလျက်ရှိ၏။

သင်္ဘောသားများ တစ်ယောက်မျှ မကျန်ရှိတော့သဖြင့် ဂိုးရင်းသည် သူ၏တပည့်လက်သား လူရိုင်းများနှင့် တီးတိုးပြောဆိုလျက်ရှိနေကြသဖြင့် ကျွန်ုပ် စိတ်ထင်အားဖြင့် တုပ်ပြီးနောင်ပြီး ရှိနေကြသော ကျွန်ုပ်တို့လူစုအား မည်ကဲ့သို့ စီရင်မည်ကို တိုင်ပင်နေဟန် လက္ခဏာ ရှိလေသည်။ ကပ္ပလီလူမည်းအချို့သည် ကျွန်ုပ်အား မေးဝေါပြကာ သူတို့အချင်းချင်း ဘာသာစကားဖြင့် ပြောဆိုလျက်ရှိကြကုန်ရာ အချို့မှာ ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ အံ့ဩသည့်လက္ခဏာဖြင့် ကြည့်ရှုနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ဘဝကလင်၌ ရှိစဉ်ကပင် အာဖရိကတိုင်းရင်းသားများနှင့် ရောနှောဆက်ဆံလျက်ရှိသဖြင့် ၎င်းတို့၏ စကားများကို အတော်အသင့် လေ့လာမှတ်သားမိခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ဂိုးရင်းနှင့် တီးတိုးပြောဆိုလျက်ရှိသော စကားများထဲမှ (ဘုရား၊ ကျောက်ပြားကလေး၊ နားရွက်၊ သတ်မယ်၊ မသတ်ဘူး)စသော စကားလုံးများကို သုံးသုံးမျှ ကြားရ၏။ ထိုနောက် ဂိုးရင်းသား လူတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ထံမှ ကျောက်ပြားကလေးကို ရှာဖွေထုတ်ယူပြီးနောက် အတန်ကြာ လျှောက်လေ၏။ ထိုနောက် သူသည် ၎င်းတို့အထဲတွင် အကြီးအမှူးနှင့် သဏ္ဌာန်တူသော သူတစ်ယောက်၏ လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ရာ ထိုသူသည် ကျောက်ပြား ကလေးကို မျက်နှာနှင့် ထိလှမတတ် ကပ်၍ကြည့်ရှုပြီးနောက် “ဘုရား ဘုရား... ဘုရား”ဟု သုံးကြိမ်မျှ တီးတိုးရေရွတ်လေ၏။ ထိုနောက် ကျောက်ပြားကလေးသည် တစ်လက်မှတစ်လက်သို့ လူစုစုအောင် ကူးပြောင်းသွားလေရာ ကျန်လူရိုင်းများလည်း ၎င်းတို့ အကြီးအမှူး ပြုလုပ်သကဲ့သို့ ကျောက်ပြားကလေးကို ဦးခေါင်းများပေါ်သို့ မြှောက်ကာ အသေပြုပြီးနောက် ပါးစပ်မှ “ဘုရား... ဘုရား... ဘုရား”ဟု ရေရွတ်ကြလေ၏။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်လည်း ဂိုးရင်းပြောခဲ့သည့်အတိုင်း ကျောက်ပြားကလေး၏ တန်ခိုးအာနိသင်ကို ပိုမိုယုံကြည်ခဲ့လေသည်။ နောက်ဆုံး၌ အရပ်အမောင်း ထွားကျိုင်းလှ၍ ဦးခေါင်းအလယ်တွင် ငှက်တောင်ကြီးဝစ်တောင် စိုက်၍ထားသော အကြီးအမှူးနှင့် သဏ္ဌာန်တူသည့် လူရိုင်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်ဆီသို့ကြည့်ကာ ဂိုးရင်းအား တိုင်းရင်းသားဘာသာဖြင့် ပြောလေရာ ဂိုးရင်းလည်း ဦးခေါင်းကိုငြိမ်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်

အား အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ပြန်ပြောလေသည်။

“မစ္စတာမောရစ်ဆင်... အသင်၏အသက်ကို ချမ်းသာပေးရန် ကျွန်ုပ်တို့ တစ်စုံတစ်ရာ ရည်ရွယ်ချက်မရှိပါ။ ဤသို့ ပြုလုပ်ခြင်းသည် အသင့်အား လည်းကောင်း၊ အသင်၏မိတ်ဆွေများအား လည်းကောင်း ထို ကိုယ်တိုင်အားဖြင့် မည်သူ့ကိုမျှ မုန်းတီးစိတ်မရှိပါ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့တို့တိုင်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ အဆက်အနွယ်ဖြစ်သည့် အာဖရိက တိုင်းရင်းသားများအား ကျွန်ုပ်အဖြစ်ဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ နှိပ်စက်ခဲ့သည့် လူဖြူအမေရိကန်များအား လက်စားချေရန် ဘုရားရှေ့တွင် သစ္စာဆိုခဲ့သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ် ကြံစည်မိသော မျက်နှာဖြူမုန်သမျှ အသင်မှလွဲ၍ မည်သူဆင်၌တစ်ယောက်မျှ လွတ်ရိုးထုံးစံ မရှိပါ။ သို့သော်...”

ဤနေရာသို့ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်က မိမိမှာ အမေရိကန်လူမျိုးမဟုတ်ဘဲ မြန်မာတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ အမေရိကန်တွင် အနေကြာသည့်ပြင် နဂိုကလည်း အသားဖြူသူ တစ်ယောက်ဖြစ်၍ အမေရိကန်သားအဖြစ်ဖြင့် အထင်မှားကြကြောင်း ပြန်ပြောလိုလှ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ပါးစပ်တွင် အဝတ်များ ဆိုပိတ်ထားသဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လှန်ပြောဆိုခွင့်မရှိ။ ထိုနောက် မစ္စတာဂိုးရင်းသည် ဆက်လက်၍...

“မစ္စတာမောရစ်ဆင်... အသင်သည် အသင်၏အသက်ကို အလက်ငင်းကယ်ဆယ်သော ကျောက်ပြားကလေးကို အသင် ကျေးဇူးတင်ရပေမည်။ ထိုသနားဖွယ်ကောင်းသော လူရိုင်းများသည် ဤကျောက်ပြားကလေးကို ရိုသေ၏။ ရိုခိုး၏။ ကမ်းသို့ရောက်၍ ဤကျောက်ပြားကလေးသည် လူရိုင်းများထင်သည့်အတိုင်း အမှန်ဖြစ်လျှင် အသင်၏အသက် ချမ်းသာရာရအံ့။ သို့သော် သူတို့ထင်သည့်အတိုင်း မမှန်လျှင် အသင် သေရမည်မလွဲတည်း။ ယခုအခါ၌ သင်သည် လွတ်လပ်စွာ နေနိုင်ပြန်၍ အသင်ယူငင်ရန်ရှိသည့် ပစ္စည်းကို ယူခဲ့နိုင်၏။ ကိုင်... မစ္စတာမောရစ်ဆင် သွားပေရော...”

ထိုခဏ၌ ဂိုးရင်းက အချက်ပြလိုက်သဖြင့် ကပ္ပလီသင်္ဘောသားများအသက်သည် ကျွန်ုပ်ပါးစပ်မှ အဝတ်ကို မထုတ်သေးဘဲ ကျွန်ုပ်၏အနီးရှိရာသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း အခန်းတွင်းမှ အဝတ်အစားများ၊ ငွေနှင့် လမ်းပြအိမ်မြှောင်တစ်ခု၊ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်တို့ကို

အိတ်များထဲ၌ ထိုးသွင်းယူခဲ့ရ၏။ ထိုနောက် သူတို့၏ လောင်းလှေကြီး နောက်မှတွဲ၍ပါလာသော လှေကလေးတစ်စင်းပေါ်သို့ ကျွန်ုပ်အား တင်ပြီး လျှင် ကမ်းဘက်သို့ လှော်ခတ်စေ၏။ ထိုအခါ၌ လရောင်သည် သင်္ဘော ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တစ်ဝက်ကျော်ကျော်မျှ ကျရောက်နေပြီဖြစ်၍ လူလုံး လူဖန် ထွားကျွင်းသော လူရိုင်းများကိုလည်းကောင်း၊ သူတို့အား အုပ်ချုပ် လျက် အဝတ်အစား သပ်ရပ်ကောင်းမွန်စွာ ဝတ်ထားသည့် ဂိုးရင်းအား လည်းကောင်း ထင်ရှားစွာ မြင်ရ၏။ ဂိုးရင်းသည် သင်္ဘောလက်ရန်း တိုင်ကို ကျောဖြင့်မှီကာ မသေမရင် ကျန်၍နေသော ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေများ၊ သင်္ဘောသားများအား မည်ကဲ့သို့ စီရင်ရန် အကြံထုတ်နေသည့် လက္ခဏာ ရှိ၏။ ကမ်းဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ၌ကား မျက်စိတစ်ဆုံးမျှ ဝေးသော သံလွင်ပြင်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ အချို့နေရာများတွင် တောင် ပူစာကလေးကို လည်းကောင်း၊ နက်သောအရောင်ရှိသည့် ရေပြင်တွင် ဖြူဖွေးသော လှိုင်းလုံးကလေးများကိုလည်းကောင်း တွေ့မြင်ရ၏။ သင်္ဘော မှ ကိုက် ၁၀၀ ခန့်ဝေးသောနေရာသို့ ရောက်လတ်သော် ကျွန်ုပ်တို့လည်း သင်္ဘောဆီမှ ဟစ်အော်ညည်းညူသံများကို လည်းကောင်း၊ ရေထဲသို့ လေးလံသောအရာဝတ္ထုများ ပစ်ချသံကိုလည်းကောင်း ကြားရသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေများမှာ နောက်ဆုံးလမ်းသို့ သွားကြရရှာလေပြီဟု အောက်မေ့ရ၏။ ဤသည်ကား မေရီစီလက်စတီသင်္ဘောနှင့် သင်္ဘောသား တို့၏ ကံကြမ္မာကို နောက်ဆုံးသိရခြင်းပေတည်း။ နောက်မကြာမီ ကျွန်ုပ် အား ဖမ်းယူလာသော လှေကလေးနောက်သို့ ဂိုးရင်းနှင့် လူရိုင်းများ၏ လောင်းလှေကြီးသည် လိုက်၍လာခဲ့လေ၏။ လူရိုင်းများသည် သင်္ဘော သားများကို ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်ပစ်ခဲ့ရုံမှတစ်ပါး သင်္ဘောမှ ပစ္စည်းဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာ မယူခဲ့ကြသည်မှာလည်း ဂိုးရင်းပြောသည့်အတိုင်း လက်စား ချေခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်ဆိုသောစကားမှာ တစ်နည်းအားဖြင့် မှန်ကန် ကောင်း မှန်ကန်ပေမည်။

ကျွန်ုပ်ပါသော လှေကလေးနှင့် လောင်းလှေကြီးတို့သည် ဖြူဖွေး သော လှိုင်းအံများကိုဖြတ်ကာ ကမ်းခြေသို့ လှော်ခတ်ခဲ့ကြရာ ကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ကား အရှေ့ကောင်းကင်ဆီမှ တဖြည်းဖြည်း လင်း၍ လာခဲ့လေပြီ။ ဂိုးရင်း၏ အမိန့်အရ လောင်းလှေများကို လူရိုင်း ၆ ယောက်

အား အစောင့်ထားပြီးနောက် ကျန်လူစုသည် ကျွန်ုပ်အား တောင်ပူစာမျှား ရှိရာသို့ ခေါ်သွားကြလေသည်။ ထိုအခါ၌ကား ကျွန်ုပ်အား လွတ်လပ်စွာ နေစေလျက် လှံကိုင်သော လူရိုင်းနှစ်ယောက်သာ ကျွန်ုပ်အနီးမှ ကပ်၍ လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။ သို့သော် မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်မသိ၊ လူရိုင်းများသည် ကျွန်ုပ်မျက်နှာကိုမျှ ကြည့်ရှုရန် မဝံ့ကြဘဲ အလွန် ရိသေ ကိုင်းညွတ်သော အမူအရာကိုပြုလေသည်။ လူရိုင်းများမှာ သံများပေါ်သို့ လျှောက်ရန် အကျင့်ရပြီးဖြစ်သဖြင့် လွယ်ကူဟန်လက္ခဏာရှိရာ ကျွန်ုပ်မှာမူ အကျင့်မရှိသဖြင့် လိပ်၏သွားခြင်းဖြင့် အလွန်နှောင့်နှေးလျက် ရှိခဲ့လေ သည်။

တစ်နာရီလျှင် ၁ မိုင်ခွဲနှုန်းဖြင့် ၃ နာရီခန့်မျှ သွားမိလတ်သော် ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့ မနီးမဝေးတွင် သဲတောင်ပူစာကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရသဖြင့် စခန်းချကြလေ၏။ လူရိုင်းတို့မှာ များစွာမောပန်းဟန် မရှိသော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာကား အမြွှပ်ထွက်မတတ် မောပန်းလျက်ရှိနေလေပြီ။ လူရိုင်းတို့ သည် သူတို့တွင်ပါသော ပြောင်းဖူးစေ့နှင့် စွန့်ပလွန်သီးခြောက် အံနည်း ငယ်ကို ပေး၍ စားရပြီးလျှင် ရေဘူးများထဲမှ ရေအနည်းငယ်ခန့် သောက်ရ ၏။ ဂိုးရင်းမှာ ကျွန်ုပ်အား စကားမပြောလိုဟန်ဖြင့် စခန်းချရာ၌ပင် ခပ် ရှောင်ရှောင်နေခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်မှာ လွန်ခဲ့သော ညက အအိပ်ပျက်ခဲ့သည်ပြင် အတော်အတန်လည်း ဝမ်းပြည့်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ အေးမြသော သံများပေါ်သို့ ဦးခေါင်းချလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိပ်ပျော်သွားလေ၏။ ၂ နာရီခန့်မျှ ကြာလတ်သော် နေမွန်းတည့်အချိန်သို့ ရောက်လာပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့လည်း တောင်ခြေသို့ ကပ်နိုင်သမျှကပ်၍ နေကြရပြီးလျှင် မွန်းလွဲသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နေကွယ်ရာ အရှေ့ဘက်သို့ ပြောင်းရွှေ့ကြရကုန်၏။ ထိုအခါ ၌ကား နေသည် ကျွန်ုပ်တို့ ပတ်လည်ရှိ သဲပြင်ကြီးတစ်ခုလုံး အပေါ်သို့ တည့်တည့်ကြီး ကျရောက်နေပြီဖြစ်၍ သဲပြင်မှဟပ်သော အပူရှိန်သည် ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးများအား မျက်ရည်များကျသည်တိုင်အောင် ကျိန်းစပ်စေ ၏။ ပူပြင်းသောလေ တိုက်ခတ်သဖြင့်လည်း ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးများ၊ နှုတ်ခမ်းများမှာ အစေးဖြင့် ကပ်လျက်ရှိနေ၏။ နေသည် ကျွန်ုပ်၏ အသွေး အသားများကို စုပ်ယူသည့်လက္ခဏာနှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ခြောက်သွေ့ချွတ် ခဲ့၏။ နေရိပ်သည် တောင်ပူစာ၏ အရှေ့ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း တိုး၍

www.burmeseclassic.com

လာသောအခါမှ ကျွန်ုပ်တို့မှာ အတန်ငယ် သက်သာရာရကြ၏။

နေဝင်ခါနီး၌ လူရိုင်းများသည် ပလိုင်းထဲ၌ ယူခဲ့ကြသော ဆင်သားခြောက်နှင့် တူသည့် အသားများကို မီးကင်၍ စားသောက်ကြရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာလည်း အနည်းငယ် စားသောက်ရ၏။ ရေကိုလည်း မဝတဝမျှ သောက်ရပြီးသော် ကျွန်ုပ်တို့လည်း နေမဝင်မီ ခရီးထွက်ကြပြန်လေ၏။ ၇ နာရီခန့် ရှိသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ခရီး ၃ မိုင်ခန့် ပေါက်ရောက်ကြ၏။ လမ်းပြတစ်ယောက်သည် ရှေ့ဆုံးမှသွားလျက် ကျွန်ုပ်တို့မှာ အစောင့် နှစ်ယောက်နှင့် အလယ်မှ လိုက်ပါရပြီးလျှင် ဂိုးရင်းနှင့် လူရိုင်းအကြီးအကဲတို့ မှာ ကျန်လူရိုင်းများနှင့် နောက်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လိုက်ကြလေသည်။ တစ်နာရီလျှင် တစ်ကြိမ်ကျ ၁၅ မိနစ်ခန့်မျှ နားနေ၍ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဤနည်းအားဖြင့် တရွေ့ရွေ့သွားခဲ့ကြရာ ၄ နာရီခန့်မျှ ကြာလတ်သော် အိပ်ရန် စခန်းချကြပြန်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ရှေ့ရေးနောက်ရေးကို တစ်စုံတစ်ရာ မစဉ်းစားနိုင်မီ ခရီးပန်းလှပြီဖြစ်သောကြောင့် သံပေါ်သို့ ကျောချလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိပ်ပျော်၍ သွားလေ၏။

အိပ်ရာမှနိုးလတ်သော် နံနက် ၄ နာရီထိုးပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဆက်လက်ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်ကြ၏။ လရောင်ရှိသဖြင့် သံပြင်ကြီးတစ်ခုလုံးသည် ငွေပြားကြီးကို ချ၍ထားဘိသကဲ့သို့ ရှိလေရာ လေညင်းများသည်လည်း အေး၍လာသဖြင့် ခြောက်သွေ့၍ ငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းလှသော ကန္တာရကြီးမှာ ဤအချိန်၌ တစ်မျိုးတစ်မည်အားဖြင့် ကြည့်နူးဖွယ် ကောင်းလှပေ၏။ အရှေ့ဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီမှ အလင်းရောင်သည် လရောင်များကို တဖြည်းဖြည်း ဖုံးအုပ်၍လာပြီးနောက် နံနက်လင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ခရီးအတော်ပေါက်ခဲ့ကြလေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ထောက်တစ်နား နားလျက် ရှေ့သို့ ခရီးဆက်ကြပြန်ရာ ၁ နာရီခန့်မျှ သွားမိလတ်သော် ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့ ခရီးအတော်ဝေး၌ မိုင်းမိုင်းညိုညိုရှိသော နေရာတစ်ခုကို မြင်ရသဖြင့် လူရိုင်းများသည် ထိုနေရာသို့ အချင်းချင်း လက်ညှိုးညွှန်ကာ တီးတိုးပြောဆိုလျက်ရှိကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း အရည်လည်ဟန်ရှိသော အစောင့်တစ်ယောက်ကို မေးကြည့်ရာ ၎င်းက ရွာဟူသော စကားတစ်ခွန်းသာ ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ခရီးမှာ အဆုံးသတ်တော့မည်လောဟု အောက်မေ့မိ၏။

၇ နာရီထိုးလျှင်ပင် နေသည် အတော်ပူပြင်းလာသည်ဖြစ်သော်လည်း လူရိုင်းများသည် ရေနံ့ရသော ကုလားအုတ်ကဲ့သို့ ယခင်ကထက် ခြေလှမ်းသွက်လက်စွာသွားကြရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာလည်း အတော်အတန် ကျင့်သား ရခဲ့ပြီဖြစ်သောကြောင့် သူတို့၏ ခြေလှမ်းကို မိအောင်လိုက်နိုင်၏။ ၁ နာရီခန့်မျှ သွားမိသော် သဲများသည် မြေနှင့်ရောစပ်ကာ တဖြည်းဖြည်း မာကျော၍လာပြီးလျှင် ဆူးပင်ကလေးများကိုလည်း ကွက်တိကွက်ကျားတွေ့မြင်ရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ အရှေ့ဘက်သို့ လာခဲ့ရာမှ နံနက်စောစောကပင် တောင်စူးစူးသို့ လမ်းပြောင်း၍ လာခဲ့ကြရာ ယခင်က ကျွန်ုပ်တို့ မြင်ခဲ့ရသော မိုင်းမိုင်းညိုညိုကြီးကို အတော်ပင် ထင်ရှားစွာ မြင်ရလေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့ ရှေ့ ၂ မိုင်ခန့်မျှ ဝေးသော အရပ်၌ကား စွန်ပလွန်ပင်အုပ်များ တံအုံကန္တာနှင့်တူသော အစုကလေးများကို မြင်ရသဖြင့် စိုပြေအေးမြသော လူရိုင်းရွာကလေးပင် ဖြစ်တန်ရာ၏ဟု အောက်မေ့မိ၏။ ထိုရွာ၏ မြောက်ဘက် ခရီး ၃ မိုင်ခန့်ဝေးသော နေရာတွင် ကလပ်နှင့်တူသော ကျောက်တောင်တစ်ခုသည် မားမားစွင့်စွင့်တည်ရှိလျက် ၎င်း၏အနီး၌လည်း ကျောက်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားဟန်တူသော အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုကို တွေ့မြင်ရလေရာ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ရွာကြီးဆီသို့ ဦးတည်ကာ သွားလျက် ရှိကြလေသည်။

ရွာနှင့် နီးကပ်လေလေ သဲများ ပါးလေလေ ဖြစ်၍လာပြီးလျှင် ခိမ်းလန်းလတ်ဆတ်သော နွယ်ပင်များနှင့် ဆူးပင်များသည်လည်း ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိ၏။ ရွာကြီးမှာ ၁ မိုင်ပတ်လည်ခန့် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရ၍ သစ်တပ်ဖြင့် ဝိုင်းရံလျက်ရှိသည်ဖြစ်ရာ သစ်တပ်အပြင်၌လည်း ကျုံးသဖွယ်တူးထားသည့် မြောင်းကြီးသည် ရွာကိုဝိုင်းရံလျက်ရှိ၏။ ထိုကျုံးကို ကျော်ဖြတ်၍ ရွာတွင်းသို့ ဝင်ရံမည့် တံခါးမှာ မြောက်ချို၊ ချချိုလုပ်နိုင်သော တံခါးဖြစ်လေသည်။ ရွာသူရွာသားများသည် ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်မည်ကိုသိသည့်ဟန်နှင့် ကျုံးတံတားအနီးမှပင် စုရုံးလာရောက်နှင့်ကြ၏။ ဤသို့ သိရှိခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့ အထဲ၌ပါသော အကြီးအကဲ ဖြစ်သူသည် နံနက်မိုးမလင်းမီကပင် ခြေမြန်တော် တစ်ယောက်ကိုလွှတ်၍ ရွာသို့ အကြောင်းကြားလိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ ဂိုးရင်း၏ လူစုမှာ နောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သဖြင့် သူ၏အကြောင်းကိုကား မသိရချေ။

၅၆ □ ဗုဒ္ဓဗျူဟာ

ကျွန်ုပ်တို့လူစုမှ အကြီးအကဲသည် ရွာမှလူများအား အထိမ်းအမှတ်ပြလိုက်ရာ ရွာသားများအထဲမှ တံခါးစောင့်သည် တံတားကို ချ၍ ပေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း တံတားပေါ်မှ လျှောက်သွားလေ၏။ ရွာလမ်းမကြီးမှာ အဟော်ပင် ရှည်လျား၍ ရွာလမ်း၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ မိန်းမယောက်ျား၊ ကလေးသူငယ်များသည် ကျွန်ုပ်အား အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်ရှုလျက် ရှိကြကုန်၏။ မိန်းမများမှာ နှုတ်ခမ်းထူခြင်း၊ ဖျက်နှာပြားခြင်း၊ အသားအလွန်အမင်း မည်းနက်ခြင်း၊ ဆံပင်တွန့်လိမ်ခြင်း မရှိဘဲ အဆင်ပြေ၍ ကြည့်ရှုကောင်းရုံ ရှိပြီးလျှင် သိမ်မွေ့သော အမူအရာလည်း ရှိကြ၏။ အိမ်များမှာမူ မြက်ခြောက်ဖြင့်မိုး၍ ထုံးမှုန့်တို့ကို ဖြူးထားရာ အမိုးများမှာ အာဖရိကတိုက် ထုံးစံအတိုင်း လုံးလုံးဝိုင်းဝိုင်းရှိပြီးလျှင် ပျားအံနှင့် သဏ္ဌာန်တူလေသည်။

ရွာ၏ဗဟို၌ တည်ရှိသော တဲကြီးတစ်ခုသို့ ဆိုက်ရောက်ကြသော အခါ ကျွန်ုပ်တို့ လူစုမှ အကြီးအကဲသည် ရပ်တန့်ရန် အမိန့်ပေး၍ ကျွန်ုပ်တို့လည်း တဲကြီးအတွင်းသို့ ဝင်မိကြသောအခါ အိမ်ရှင်နှင့်တူသူ အကြီးအကဲ တစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်တို့အား ဆီးကြိုလေ၏။ တဲအတွင်း၌ကား ကောက်ရိုးဖြင့် ရက်လုပ်ထားသော ဖျာများ၊ သားရေဖြင့် ပုံးအုပ်ထားသော ခုံများရှိ၍ တဲ၏ခေါင်းရင်းခန်းတွင် ကျား၊ ခြင်္သေ့၊ ဝက်ဝံ၊ တောဝက်၊ ပြောင်၊ စိုင်း၊ သမင် အစရှိသော တောတိရစ္ဆာန်ရိုင်းတို့၏ ဦးချိုများကို အလှအပ ဆွဲချိတ်ထားရှိ၏။ ဦးခေါင်းအလယ်တွင် ငှက်မွေးကြီးတစ်ချောင်း စိုက်လျက် ဣန္ဒြေကြီးရင့်လှသော အကြီးအကဲ အိမ်ရှင်နှင့် တူသူသည် အိမ်ဦးခန်းရှိ ခုံမြင့်တစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်လျက်ရှိလေရာ မိန်းမ ၄-၅ ယောက်တို့သည် ကြမ်းပြင်များပေါ်၌ ခင်းထားသော ကောက်ရိုးဖျာများပေါ်တွင် ပိပ်ရိရိ ထိုင်လျက်ရှိကြ၏။ ကျွန်ုပ်အား ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သော လူကြီးသည် အိမ်ရှင်အား ကျွန်ုပ်၏ ကျောက်နက်ပြားကလေးကို လက်ဝါးပေါ်တွင် တင်၍ပြလေရာ အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးသည် ဦးခေါင်းကို ကြမ်းပြင်နှင့် ထိလှမတတ် ညွတ်၍ အရိုအသေ ပြုလေ၏။ ထိုနောက် လူကြီးနှစ်ယောက်တို့သည် ကျောက်ပြားကလေးကို အကြိမ်ကြိမ်ကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို နာရီဝက်ခန့်မျှ တီးတိုးတိုင်ပင်လျက်ရှိလေရာ လှံကိုင်အစောင့် နှစ်ယောက်တို့ကား ကျွန်ုပ်အနီး၌ပင် ရှိနေသေး၏။

တစ်ခဏမျှကြာလတ်သော် အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးသည် လက်ဝါးဆဲ ဘစ်ယောက်အား အပြင်သို့လွှတ်လိုက်ရာ မကြာမီ ထိုသူသည် ဂိုးရင်းအား တဲအတွင်းသို့ ခေါ်လာခဲ့လေသည်။ ဂိုးရင်းသည် အကြီးအကဲနှစ်ယောက်နှင့် ၁၅ မိနစ်ခန့်မျှ စကားပြောဆိုပြီးနောက် အောက်ပါအတိုင်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ပြန်ပြောလေသည်။

“ဒေါက်တာမော်ရစ်ဆင်... သင်သည် ကျွန်ုပ်၏ ရန်သူမဟုတ်ပါ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်မှာ ယခုအချိန် သင့်အား စောင့်ထိန်းရန် ဝတ္တရားရှိသည့်ပြင် ဤနေရာသို့ ယူဆောင်လာရန်လည်း အသင့်ကျောက်ပြားကလေးအတွက် ဝတ္တရားဖြစ်၍ လာခဲ့ပါသည်။ သင်ဘောပေါ်တွင် ကျွန်ုပ် ဆွဲပြခဲ့သည့်အတိုင်း အသင်၏ ကျောက်နက်ပြားကလေးသည် ဤလူရိုင်း နားထင်သကဲ့သို့ မှန်သည်။ မမှန်သည်ကို နက်ဖြန်နံနက်၌ ကျွန်ုပ်တို့ ကျောင်းတော်ကြီးတွင် ဘုန်းတော်ကြီးများက အသင့်အား စစ်ဆေးလိမ့်မည်။ အသင်၏အသက်မှာ ထိုဘုန်းတော်ကြီးများ ဆုံးဖြတ်သည့် အပေါ်တွင် တည်ရှိ၏။ ယခုအခိုက်အတန့်၌မူကား အသင်သည် ဤတဲကြီးရှင်၏ အကျဉ်းသားအဖြစ်ဖြင့် နေရလိမ့်မည်။ အစောင့်များသည် အသင်၏ အစားအစာ အိပ်ရာနေရာအတွက် ကြည့်ရှုကြလိမ့်မည်။ ယခုပြောဆိုခြင်းမှာ ရွာအကြီးအကဲ နှစ်ယောက်တို့၏ အမိန့်ဖြစ်သည်။”

ဤအချိန်ထိ ကျွန်ုပ်မှာ မည်သည့်အတွက် ကျွန်ုပ်အား ဖမ်းဆီးလာသည်ကို မသိရသေးသဖြင့် ဂိုးရင်းအပေါ်၌သာ အခဲမကြေနိုင်အောင် နို့ခဲ၏။ အခါအခွင့်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ၎င်းအား လက်စားချေလိုသော ခိတ်များသည် တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေ၏။ မစ္စတာဂိုရင်း၏ စကားဆုံးလတ်သော် ကျွန်ုပ်က...

“ဒီမယ်... မစ္စတာဂိုးရင်း၊ ကျွန်ုပ်ကို ဘာပြုလို့ သည်လောက်ကြာအောင် ခင်ဗျားတို့ ချုပ်နှောင်ထားချင်ကြတာလဲဗျာ။ လွတ်စရာရှိရင် လွတ်၊ သတ်စရာရှိလဲ မြန်မြန်သတ်ပေါ့ဗျာ။”

“သည်းခံပါ ဒေါက်တာမော်ရစ်ဆင်။ ခင်ဗျား အသက်ကို သတ်ဖို့ လွတ်ဖို့ဆိုတာ သူတို့တစ်တွေထဲမှာ ကျုပ် တန်ခိုးအာဏာမရှိပါဘူး။”

“ကျုပ်... ကျောက်ပြားကလေးက ဘာလဲဗျာ။”

“ကျုပ်မှာ ပြောဖို့အခွင့်အရေးမရှိဘူး ဒေါက်တာမော်ရစ်ဆင်။”

www.burmeseclassic.com

“မှန်မမှန် စစ်ဆေးမယ်ဆိုတာကကောဗျာ”

“ဒီဟာလည်း စစ်တဲ့အခါကျတော့ သိလိမ့်မပေါ့”

ထိုအခါ အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးသည် အစောင့်နှစ်ယောက်အား လက်ပြလိုက်ရာ အစောင့်နှစ်ယောက်တို့သည် ကျွန်ုပ်အား တဲကြီးအပြင်သို့ ထုတ်ခဲ့ပြီးနောက် လမ်းကြားကလေးတစ်ခုမှ တစ်ခေါ်လောက်ဝေးသည့် အဆောက်အအုံတစ်ခုသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ထိုအဆောက်အအုံမှာ လူနေဟန်မရှိဘဲ အတွင်း၌ သစ်သားတိုင်လုံးများကို အချုပ်ခန်းသဖွယ် စီ၍ စိုက်ထားသော အခန်းသုံးခန်းရှိသဖြင့် အစောင့်များလည်း ကျွန်ုပ်အား အခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ သွင်းလိုက်လေ၏။ အခန်းတွင်း၌ကား ထူထဲသော ကောက်ရိုးဖျာတစ်ချပ်နှင့် သစ်သားခေါင်းအုံးတစ်လုံးရှိရာ အစောင့် တစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်အား အခန်းတွင်းသို့ သွင်းပြီးနောက် အပြင်မှ သစ်သား မင်းတပ်ကြီးကို ချလိုက်လေ၏။ တစ်ခဏမျှကြာလတ်သော် ရုပ်ရည်ပြေပြစ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် နွားနို့ ပျားရည်၊ ပြောင်းဖူးစေ့နှင့် စွန်ပလွံသီးခြောက်များနှင့် ရေတစ်ခွက်ပါသော လင်ပန်းတစ်ချပ်ကို ရွက်၍လာပြီးလျှင် အစောင့်အားပေးသဖြင့် အစောင့်လည်း လင်ပန်းကို မလွယ်ပေါက်ကလေးမှ အခန်းတွင်းသို့ ထိုးသွင်းလိုက်လေ၏။ အချိန်မှာ ဗုဒ္ဓတည်ချိန်ရှိနေပြီဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ တစ်မနက်လုံး ခရီးပြင်းလာခဲ့ရသည့်ပြင် အစားယူ၍လည်း အနည်းငယ်မျှ မသွက်သွင်းခဲ့ရသောကြောင့် လင်ပန်းထဲ၌ပါသော အစားများကို အကုန်အစင် စားလိုက်ပြီးနောက် ရေကိုလည်း တစ်ပေါက်မျှမကျန်အောင် သောက်လိုက်လေ၏။ လန်ဒန်မြို့၊ ပါရစ်မြို့နှင့် နယူးယောက်မြို့များမှ ဟိုတယ်များစွာတွင် လေးသော အကောင်းဆုံးသော ညစာများထက်ပင် အဆပေါင်းများစွာ အရသာရှိသည်ဟု မှတ်ထင်မိ၏။ ဤသို့ စိုက်ကားအောင် စားပြီးသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ ရှေ့တွင် မည်သို့ ဖြစ်ပျက်မည်ကိုမျှ မစဉ်းစားနိုင်ဘဲ ကောက်ရိုးဖျာပေါ်တွင် အညောင်းအညာ ဆန်တန်းကာ ကိုယ်ကိုပစ်လွှဲလိုက်ရာ တစ်ခါတည်း အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

နေ့မဝင်မီ အစားအသောက်များကို ယူလာပြန်၍ ညစာမှာ ဂျုံ(ချေ)သားခြောက်တစ်ပေါင်ခန့်နှင့် ဆားအနည်းငယ်၊ ရေတစ်ခွက်သာ ပါဝင်လေသည်။

နံနက်မိုးသောက်ပြီးနောက် အတန်ကြာလတ်သော် မိန်းကလေးလေးယောက်သည် အိုးစရည်းများဖြင့် ကျွန်ုပ်ချိုးရန် မွေးကြိုင်သော ရေများကို ယူခဲ့ကြလေသည်။ ရေမိုးချိုးပြီးနောက် ဆိတ်နို့တစ်ခွက်ကို သောက်ရ၍ ကျွန်ုပ်မှာ ကောင်းစွာလတ်ဆတ်ကာ အားအင်ပြည့်တင်းလျက်ရှိစဉ် လှေပေါ်မှ ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်ခဲ့သူ အကြီးအကဲရောက်လာ၍ ကျွန်ုပ်အား ယမန်နေ့က တဲကြီးရှိရာသို့ အစောင့်များနှင့် ခေါ်သွားလေ၏။ တဲကြီးအတွင်း၌ကား ယောက်ျား မိန်းမ ၁၀၀ ခန့်တို့သည် ကျွန်ုပ်အား စောင့်ဆိုင်းနေဘိသကဲ့သို့ ရှိကြ၍ ကျွန်ုပ်ရောက်လာသောအခါ စကားတီးတိုးပြောဆိုကာ ကျွန်ုပ်ကိုသာ ဝိုင်း၍ကြည့်ရှုနေကြ၏။ အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးသည်လည်းကောင်း ကျွန်ုပ်အား လာ၍ခေါ်သော အကြီးအကဲသည်လည်းကောင်း၊ ယမန်နေ့ကကဲ့သို့ မဟုတ်တော့ဘဲ ဦးခေါင်းထက်၌ ငှက်ကုလားအုတ်မွေးကြီးဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကိုယ်တွင် အညှို့ရောင်သားရေ ကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီဖြင့်လည်းကောင်း ခါးတွင် ကျားသစ်ရေဖြင့် လည်းကောင်း၊ ခူးဆစ်အောက်တို့တွင် နွားမြီးဖြူတို့လည်းကောင်း ဝတ်ဆင်ထားရှိလေရာ အရပ်အမောင်းမှာလည်း ၆ ပေ နောက်ကျော်မျှ မြင့်သူများဖြစ်သည့်အတိုင်း ကြမ်းတမ်းကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှပေ၏။ လုံတံကို အရပ်သားများမှာ လူ ၃၀ ခန့်ရှိ၍ သစ်နက်ရေများ၊ တောင်ဆိတ်ရေများဖြင့် အသီးသီး ဝတ်ဆင်လျက် ရှိကြကုန်၏။ မိန်းကလေးများမှာ ၂၀ ခန့် ရှိ၍ ခါးအောက်တွင် သစ်ကုလားအုတ်ရေများ ထိ ဆင်တူဝတ်ဆင်ထားကြလျက် အထက်ပိုင်း၌မူ ဖြူသောအဝတ်ပိုင်းတစ်ခုဖြင့် ရင်သားအထက်ပိုင်း မလုံတလုံမျှ စည်းနှောင်ထားရှိ၏။ အရွယ်မှာ အရွယ်ကောင်းချည်းသာဖြစ်၍ တစ်ထွာသာသာခန့်သော ဆံပင်တို့မှာ နောက်သို့လန်ကာ လည်ကုပ်အောက်၌ ဝဲလျက်ရှိကြကုန်၏။ နဖူးအထက်၌ကား နံဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်သို့ ခပ်ဝိုက်ဝိုက် ကျ၍နေသော အဝါပွင့်များဖြင့် သိကုံးအပ်သည့် ပန်းကုံးများကို ပန်ဆင်လျက်ရှိကြကုန်ရာ အသားမှာ အဝါပေါ်၌ ညိုရောင်သမီးကာမျှ ရှိနေသည့်ပြင် အထုံနံ့သာညှော်တို့ဖြင့်လည်း လိမ်းကျလျက်ရှိကြကား ကျွန်ုပ်တို့ အရှေ့တိုင်းသူတို့နှင့် နှိုင်းနှိုင်းနှိုင်းနှိုင်းဆင်ကာ တစ်မျိုးတစ်မည်အားဖြင့် ကြည့်ရှု၍ကောင်းမေ့၏။

www.burmeseclassic.com

လမ်းပြလုပ်သူသည် ရှေ့ဆုံးမှ ဦးချိုကြီးကို ကိုင်မူတ်လျက် ထိုနောက်မှ အကြီးအကဲနှစ်ယောက်သည်လည်းကောင်း၊ ထိုနောက်မှ ၎င်းတို့၏ သက်တောင်စောင့်လေးယောက်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ထိုနောက်မှ ကျွန်ုပ်နှင့် အစောင့်နှစ်ယောက်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ထိုနောက်မှ နှစ်ဖက်သွားလုံကြီးများကို ကိုင်ထားသည့် ယောက်ျား ၃၀ ခန့် တို့သည် လည်းကောင်း၊ ထိုနောက်မှ စားသောက်ဖွယ်များပါသည့် လင်ပန်းများကို ရွက်လျက် မိန်းကလေး ၂၀ ခန့်တို့သည် လည်းကောင်း၊ နောက်ဆုံးမှ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်သော ယောက်ျားကြီး ၁၀ ယောက်ခန့် တို့သည် လည်းကောင်း တံကြိုးမှ အစီအစဉ်အတိုင်း ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ကား ကျွန်ုပ်တို့ တသိတတန်းကြီးကို ကြည့်ရှုကာ ချီးကျူးဟစ်အော်လျက် အထူးအားဖြင့် ကျွန်ုပ်အား စိန်းစိန်းကြည့်ကာ တိုင်းရင်းဘာသာဖြင့် အော်ဟစ်ဆူညံလျက် ရှိသော ယောက်ျား၊ မိန်းကလေး၊ လူကြီးတို့မှာ ကြိတ်ကြိတ်တိုးတိုးမျှ ရှိလေ၏။ ထိုလူသံများနှင့် အတူ ခွေးဟောင်သံများကိုလည်း ကြားရလေရာ အချို့ခွေးများမှာ သံခင်များ လက်တွင် အံတခဲခဲ၊ သွားတဖြဲဖြဲနှင့် ရှိနေကြကုန်၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ယမန်နေ့ကလာခဲ့သည့် ကျုံးမြောင်းတံတားရှိရာသို့ သွားသော ရွာလမ်း လမ်းကြီးအတိုင်း လာခဲ့ကြရာ ကျုံးတံတားအနီးသို့ ရောက်ကာနီးတွင် ကျွန်ုပ်၏နောက် မိန်းကလေးများရှိရာမှ ဆူညံသံများ ဟစ်အော်ပြေးလွှားသံများကို ကြားရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ခေတ္တရပ်တန့်နေရ၏။ ထိုခေတ္တ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်သည် ရုပ်ရည်သားနား၍ အသက် ၁၈ နှစ်ခန့်၊ မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက်ကို ပွေ့ချီလျက်လာလေရာ ၎င်းနောက်မှ လူတစ်သိုက်လည်း လှံတန်းလန်း စိုက်လျက်ရှိသော ခွေးသေကောင်ကြီး တစ်ကောင်ကို သယ်ဆောင်၍လာလေ၏။ မိန်းကလေး၏ခြေတစ်ဖက်၌ သွေးများ ခြင်းခြင်းနီလျက်ရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်က အစောင့်ကိုမေးမြန်းကြည့်ရာ ခွေးကြီးတစ်ကောင်သည် သခင်လက်ထဲမှ ကြိုးပြတ်လွတ်ထွက်လာပြီး နောက် စီတန်းလှည့်လည်လာသော လူအုပ်ထဲမှ အနီးဖြစ်သော မိန်းမ ကလေးအား ကိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ခွေးကြီးမှာလည်း အနီးသို့ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ လှံဖျားတွင် အသက်ပါ၍သွားကြောင်း ခြေတစ်ဖက် လက်ဟန်ဖြင့် ပြောဆိုသဖြင့် သိရှိရ၏။

ထိုနောက် ဆက်လက်သွားကြပြန်ရာ ပေါင်းကူးတံတားပေါ်သို့ ရောက်လတ်သော် ကျွန်ုပ်တို့လည်းရွာမှထွက်၍ တောင်ကလပ်ဆီသို့ တည်တည်ကြီး သွားလျက်ရှိလေရာ ယောက်ျား မိန်းမ လူတစ်ရာခန့်တို့ လည်း ကျွန်ုပ်တို့နောက်မှ စုရုံးလိုက်ပါခဲ့ကြလေသည်။ ရွာမှထွက်သော အခါ နေမှာ အတော်မြင့်ပြီဖြစ်၍ ရှေ့မှ လူကြီးများလည်း ခြေလှမ်းခပ်ကျဲကျဲ ခြင့် သွားကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း နောက်မှအမိလိုက်ကြရကုန်၏။ တစ် နာရီခန့်မျှ ကြာလတ်သော် ကျွန်ုပ်တို့လည်း တောင်ကလပ်ခြေရင်းရှိ ဆျောက်တိုက်ကြီးသို့ ဆိုက်ရောက်ကြလေပြီ။

ကျောက်တိုက်ကြီးမှာ ပေ ၁၀၀ ပတ်လည်ခန့်ရှိ၍ ကျောက်ခဲများ ထိုထွဲစိတ်ပိုင်းကာ အလွန်ကောင်းသော သံရွတ်မျိုးဖြင့် တည်ဆောက် ထားသည်ဖြစ်ရာ မျက်နှာစာရှိ ၂၀ ခန့်မျှသော တိုင်ကြီးများမှာ တိုင်ခြေရင်း မှ လည်းကောင်း၊ အမိုးနှင့်ဆက်စပ်ရာ တိုင်ထိပ်များ၌ လည်းကောင်း ထူးဆန်းသော ပန်းနွယ်ပန်းခက်တို့ဖြင့် တပ်ဆင်ထားပေ၏။ တံခါးကြီး ၁၂ ပေါက်ရှိပြီးလျှင် အလယ်ဗဟိုမှ တံခါးမှာ အခြားတံခါးတို့ထက် ကြီး၍ ဆူထဲလှ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်သောအခါ ယခင်ရောက်နှင့်ပြီး လူတစ်စုနှင့် တံခါးစောင့်သည် ကျွန်ုပ်တို့အား မြက်ဖျာကြီးပေါ်တွင် နေရာထိုင်ခင်းများ ဆေးလျက် ကျွန်ုပ်အား အလယ်တည့်တည့်တွင် ရှိသော သားရေတစ်ချပ် ပေါ်တွင် ထိုင်စေ၏။ အိမ်ရှင်နှင့် သဘောသို့ လာရောက်တိုက်ခိုက်သော လူကြီး ၂ ယောက်တို့မှာ ကျွန်ုပ်နံ့ဘေးတွင်ခင်းထားသော ကျားရေများပေါ် တွင် တစ်ဖက်စီထိုင်ကြလေရာ၊ ကျွန်ုပ်၏အစောင့်များမှာ ကျွန်ုပ်၏ နောက်မှလည်းကောင်း၊ အကြီးအကဲနှစ်ယောက်၏ သက်တော်စောင့်များ မှာ သူတို့၏ နောက်မှလည်းကောင်း၊ လှံတံကိုယ်ယောက်ျားများမှာ သတ်တော်စောင့်များ၏ နောက်မှလည်းကောင်း၊ မိန်းမပျိုများမှာ နောက်ဆုံးမှလည်းကောင်း အသီးသီးထိုင်ကြရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့ ၁၂ တောင်ခန့်ဝေးသော နေရာ၌ မြက်ဖျာကြီး တစ်ချပ်ပေါ်တွင် သစ်နက်ရေ ခြံ ခင်းထားသော ၂ ပေခန့်မြင့်သည့် ထိုင်ခုံ ၃ ခုရှိ၏။ ထိုခုံများ၏ အထပ် ၆ တောင်ခန့် ဝေးသောနေရာမှာ အလယ်ခန်း၏ အဆုံးဖြစ်ဟန်ရှိ၍ အထူး ၅ တောင်ခန့် အဝရှိသော မုခ်ပေါက်တစ်ခုရှိရာ လူ၏လက်ခုပ် အသံတောင်းသာသံမျှမြင့်သော အဝါရောင်တင်းတိမ်တစ်ခုကိုလည်း

၆၄ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ထိုနောက် အခြားဘုန်းကြီးသည် ကျောက်ပြားကလေးကိုကိုင်၍ အောက်ပါ အတိုင်း ဆက်လက်ရေးခွန်းထုတ်ပြန်လေသည်။

“ဤပစ္စည်းသည် သင့်ထံမှ ယူသွားသောပစ္စည်း ဖြစ်သလော”
“မှန်ပါသည်”

“အသင် ဘယ်က ရသနည်း”

“ဆင်းရဲသော အာဖရိကတိုက်သား လူကြီးတစ်ယောက်က သေခါနီးတွင် ကျွန်ုပ်အား ပေးသွားပါသည်”

“ထိုသူ နာမည်ကို ပြောပါ”

“မစ္စတာဘူသီ ခေါ်ပါသည်”

“သူ ဘယ်ကရသည် ပြောသနည်း”

“သူ့အဖေထံကရသည် ပြောပါသည်”

“သူ့အဖေကော ဘယ်ကရသနည်း”

“သူ့အဘိုးထံမှ ရသည်ပြောပါသည်”

“သူ့အဘိုးကော”

“မပြောပါ”

“ဤကျောက်ပြားကလေးကို အသင် မည်ကဲ့သို့ ထင်သနည်း”

“မထင်တတ်ပါ”

“ဘူသီက ဤကျောက်ကလေးအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာပြောခဲ့သေးသလဲ”

“လူမည်းများအပေါ်တွင် တန်ခိုးရှိကြောင်း ကောင်းမွန်စွာ သိမ်းထားရန် အကြောင်း ပြောခဲ့ပါသည်”

“အခြားတစ်စုံတရာ ပြောသေးသလော”

“မပြောပါ”

ဤနေရာတွင် မေးခွန်းများရပ်သွား၍ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက တစ်စုံတစ်ရာ ဟစ်အော် ရေရွတ်လိုက်ရာ ပရိသတ်ထဲမှ ယောက်ျားတစ်ယောက် သည် ဘုန်းကြီးထိုင်သော ထိုင်ခုံများနောက်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီးနောက် ချိတ်၍ထားသော တင်းထိမ်ကို တစ်ဖက်သို့ ဆွဲလိုက်ရာ တင်းတိမ်နောက်မှ မြင်ရသောအရာမှာ ကျွန်ုပ်၏တစ်သက်တွင် မျက်စိထဲမှဖျောက်ဖျက်၍ ရတော့မည်မဟုတ်ချေ။ ၎င်းသည်ကား အရပ် ၇ ပေခန့်မြင့်လျက်

ကျောက်နက်ဖြင့် ထုထားအပ်သော လူရိုင်းရုပ်ထုကြီးဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ မျက်လုံးများကိုပြူးကာ၊ ပါးစပ်ကိုဟင်္ကါ၊ ဒူးများတဆတ်ဆတ်တုန်ထား ကြက်သေသလျက်ရှိလေ၏။ ထိုခဏ၌ လူတစ်ယောက်သည် ဆိဘစ် ခက်စက် ကျ၍နေသော မီးတုတ်ကြီး ၂ ခုကို ယူခဲ့၍ ရုပ်တုရှေ့၌ ထွန်ညှိ လေရာ ခပ်မှောင်မှောင်ရှိနေသော ကျောက်ရုပ်ထားသည့် အခန်းတစ်ခုလုံး မှာ ထိန်ထိန်လင်းလျက် ရှိလေ၏။ ထိုအခါကား ကျောက်ရုပ်ကြီးကို ပိုမို သင်ရှားစွာ မြင်နိုင်ရာ အရုပ်ကြီးမှာ ပြားသောနာခေါင်း၊ ပြူးလျက်ရှိသော မျက်လုံးများရှိပြီးလျှင် ပါးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ပါးစုံ ထွက်လျက်ရှိလေရာ တစ်ခုလုံးကို ခြုံ၍ကြည့်သော် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှပေ၏။ ထုလုပ် ထားသောကျောက်မှာ ကျောက်နက်မျိုးဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏ကျောက်ပြား ကလေးနှင့် အရောင်နက်ပုံ၊ မာကျောပုံမှာ တူညီလျက်ရှိလေသည်။ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးသည် ခုံတစ်ခုကိုယူခဲ့စေ၍ ကျွန်ုပ်၏ကျောက်ပြားကလေး ကို ကျောက်ရုပ်ကြီး၏ ပြတ်လျက်ရှိသော လက်ဝဲဘက်နား၌ ကပ်၍ ကြည့်ရာ ကျောက်ပြားကလေးမှာ လက်ယာဘက်နားရွက်နှင့် ပုံသဏ္ဌာန် အနေအထားချင်းတူညီရုံမက လက်ဝဲဘက်နားရွက်နေရာတွင် မည်မျှ လောက် အံ့ကိုက်၍ နေသနည်းဆိုပါမူ ရုတ်တရက် ပြတ်၍ မကျသေးဘဲ တစ်ခဏမျှကပ်၍နေပြီး နောက်မှ ဘုန်းကြီးလက်ဝါးထဲသို့ ပြတ်၍ ကျသွားလေ၏။

အထက်ပါအခြင်းအရာများကို တွေ့မြင်ကြရသောအခါ ဘုန်းကြီး ၂ ပါးသည် လည်းကောင်း၊ ပရိသတ်များသည်လည်းကောင်း၊ ဟာခန့် အော်လိုက်ပြီးနောက် ငြိမ်၍သွားလေ၏။

ဘုန်းကြီး ၂ ပါးသည် ဂိုးရင်းအား စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောဆို လျက် ရှိကြပြန်ရာ ပရိသတ်များလည်း နားစိုက်၍ နေကြလေသည်။ ထို အောက် ဂိုးရင်းလည်း ကျွန်ုပ်ဘက်သို့လှည့်၍ အောက်ပါအတိုင်း ဘာသာ ပြန်ပြောလေသည်။

“ဒေါက်တာမော်ရစ်ဆင်... အသင်ယူခဲ့သော ကျောက်ပြား ကလေးသည် ဤနယ်ရှိ လူမည်းများ ကိုးကွယ်သည့် ကျောက်နက်ဆင်းတု ၏ လက်ဝဲဘက် နားရွက်တော် ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားချေပြီ။ ဤနားရွက် တော်မှာ လွန်ခဲ့သောနှစ်လောက်က တိုင်းရင်းသားတစ်ယောက်သည်

ရယ်မောဖွယ်ကောင်းသည့် အကြောင်းများကို အောက်မေ့မိလေ၏။

ဤနည်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ လူမည်းများ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သော ဘုန်းကြီးအဖြစ်သို့ ရောက်မှန်းမသိရောက်ခဲ့ရာ မည်မျှပင် စားကောင်းသောက်ဖွယ်တို့ဖြင့် ပြုစုကျွေးမွေးခြင်းကို ခံရသော်လည်း လွတ်မြောက်ရန် အရေးကို နေ့စဉ်တွေးတောမိလေ၏။ တံခါးရွက်ကြားမှ ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုသောအခါ မနီးမဝေး၌ ရဲတင်းတစ်လက်ကို ကိုင်ကာ အခန်းရှိရာသို့ ကျောပေးထိုင်နေသော လူရိုင်းတစ်ယောက်ကို မြင်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်အား အမြဲစောင့်ကြပ်လျက်ရှိကြောင်း သိရ၏။ သို့ဖြစ်၍ လွတ်မြောက်ရန် အရေးကား ဝေးလှချေသေး၏။

နေ့ရက်များသည် တဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန်၍ သွားလေ၏။ ဘုန်းကြီးနှစ်ပါးသည် တစ်နေ့လျှင် ၂ ကြိမ်ကျ ကျွန်ုပ်ထံလာရောက်၍ သူတို့၏ တိုင်းရင်းဘာသာများကို သင်ကြားပေးလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း အချို့ကို နှုတ်တိုက်ကျက်၍လည်းကောင်း အချို့ကိုလည်း ကျွန်ုပ်၏ မှတ်တမ်းစာအုပ်ထဲတွင် ရေးမှတ်၍လည်းကောင်း သင်အလေ့ကျက်ရ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ငယ်တစ်အုပ်၊ ခဲတံတိုတစ်ချောင်း၊ မောင်းချဇားကလေး တစ်လက်၊ ဆေးတံနှင့် ဆေးအိတ်ငယ်တစ်ခု၊ မီးခြစ်တစ်ဘူးပါသေး၍ ၎င်းတို့နှင့်ပင် အဖော်လုပ်၍ ပျော်မွေ့ရ၏။ ရက်အနည်းငယ်မျှ ကြာလတ်သော် ကျွန်ုပ်လည်း တိုင်းရင်းစကားကို အတော်အတန် ပြောဆိုနိုင်သော အခြေအနေသို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။

တစ်နေ့သောနံနက်၌ ကျွန်ုပ်လည်း မိမိ၏ဇာတိဖြစ်သော မြန်မာပြည်ကို ပြန်လည်ရောက်ရှိနိုင်မည့် အခွင့်အရေးကား မရှိတော့ပြီဟု အောက်မေ့မိ၏။ ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိလျက် ရှိသောနေရာမှာ ပင်လယ်ကမ်းခြေမှ များစွာဝေးကွာဟန် လက္ခဏာမရှိသော်လည်း နောက်တွင် မည်သည့်အခါမျှ သင်္ဘောများ မရောက်မပေါက်သော ပင်လယ်ကြီးသည်လည်းကောင်း၊ ရှေ့တွင် အစအဆုံးမမြင်ရသည့် သဲကန္တာရကြီးသည်လည်းကောင်း တည်ရှိနေရကား လူရိုင်းများအနောင်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက်စေကာမူ ပင်လယ်တွင်း၌သော်လည်းကောင်း၊ ကန္တာရအတွင်း၌သော်လည်းကောင်း မုချသေကြေပျက်စီးရမည် မလွဲတည်း။ ထိုအကြောင်းများကို စဉ်းစား

လိုက်သောအခါ လွန်စွာပင် အားငယ်မိ၏။ ထို့အပြင် အခန်းတံခါးဖွင့်သံကြားရသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ခြေသံများကို နားစွင့်လျက်ရှိရာ တံခါးဖွင့်သွားသောအခါ၌ကား ဂိုးရင်းနှင့် ဘုန်းကြီးတစ်ပါးသည် နောက်လိုက်လူရိုင်းနှစ်ယောက်နှင့်အတူ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။ ဂိုးရင်း၏ မျက်နှာမှာ ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်ခြင်းမရှိဘဲ အလွန်ချိုသာစွာထားလျက် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်...

“ဘယ်နှယ်လဲ”ဒေါက်တာမော်ရစ်ဆင် အနေအထိုင် ချမ်းသာပါစ”ဟု မေးသဖြင့် ပထမသော် ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ထွက်ထွက်နှင့်...

“ချမ်းသာတာမှ သိပ်ချမ်းသာပါတယ်ဗျ။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်လီ ခို့ပါပေတယ်”ဟု ခပ်ငေါ့ငေါ့ပင် ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဂိုးရင်းက

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို စိတ်ဆိုးနေမှတ်တယ်ဗျ။ သို့သော် အရည်လည်တော့ သိပါလိမ့်မယ်ဗျာ။ နေပါဦး... ကျုပ်ကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုများ အကဲခတ်မိသလဲ”

“ဘယ်လိုအကဲခတ်မိရမှာလဲဗျ။ ခင်ဗျားဟာ လူရိုင်းကောင်တွေနဲ့ ပေါင်းပြီး မျက်နှာဖြူတွေကို သတ်ဖို့ကြံတယ်။ ကျုပ်တို့စီးလာတဲ့ သင်္ဘောတို့ ပေါ်တူဂီပြည်ကို မရောက်စေဘဲ အာဖရိကတိုက်ကို မရောက်ရောက်အောင် ကြံတာလဲ ခင်ဗျားညဏ်ပဲ။ ဒီတော့ ကျုပ် အကဲခတ်မိသလောက် ခင်ဗျားထက် ယုတ်ညံ့တဲ့သတ္တဝါလောကမှာ ရှိလိမ့်မယ် မထင်ဘူး”

“တော်ပါပေဗျာ။ သည်လောက်လဲ ဒေါသမကြီးပါနဲ့ဦး။ ခင်ဗျား ခြောက်စာ မှန်သင့်သလောက်လဲ မှန်ပါတယ်။ လူဖြူတွေကို သတ်တယ်ဆိုတာက ကျုပ်တို့အပြစ် မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့အပြစ်ပဲ။ တတ်နိုင်သမျှ သတ်ဖို့လဲ ကျုပ်က သစ္စာပြုထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ဗျ။ နေဦး ဒီအာဖရိကတိုင်းရင်းသားတွေရဲ့ ရာဇဝင်ကို ကျုပ် နည်းနည်းပြန်ပြောဦးမယ်။ ဒီတိုင်းရင်းသားတွေဟာ မူလဗီဇက ‘မိုဟာမက်ဒန်’တွေဗျ။ မိုဟာမက်ထိုက်တော်တိုင်ရှိစဉ်က သူတပည့် သားမြေးတွေဟာ နှစ်စုကွဲပြီး ငယ်တဲ့အဖုတစ်စုဟာ အာရေဗျကျွန်းဆွယ်က အာဖရိကတိုက်ကို ပြေးလာခဲ့ကြရဇာယ်။ အဲဒီလိုလာခဲ့ကြတဲ့အခါ သူတို့အမြတ်တနိုးထားတဲ့ မက္ကာမြို့တျောက်နက်တုံးကြီးတစ်ခုပါလာကယ်။ ကျောက်က သားမညကျောက်ဟုတ်ဘူး။ အလွန်ကြီးမားတဲ့ ဥက္ကာပျံကြီးတစ်လုံးဟာ ကောင်းကင်ကနေ

သဲကန္တာရထဲကို ကျလာပြီး ကြေမ္မသွားတဲ့ အပိုင်းအစကြီးတစ်ခုပဲ။ ကျောက် တုံးကြီးနှစ်တုံးအနက် တစ်တုံးကတော့ ယခုထက်တိုင် မကြွားမြို့မှာ ရှိ တယ်။ အတုံးကြီးကိုတော့ ဘာဘောရီမြို့ကို ယူခဲ့ကြပြီး အင်မတန် လက်ရာ မြောက်တဲ့ ကျောက်ဆစ်ဆရာကြီး တစ်ယောက်က ရုပ်တုကြီးတစ်ခုထုပေး လို့ ဒီရုပ်တုကြီးကို ကုလားအုတ် လှည်းတွေနဲ့ ဆွဲလာပြီး ဒီနေရာရောက်တဲ့ အခါမှာ ရေ မိုးကလည်း အဆင်သင့်၊ မြေဩဇာကလည်း ကောင်း၊ လူသူ မရောက်ဘဲ ချောင်ကျတဲ့ နေရာလည်း ဖြစ်လေတော့ ဒီမှာပဲ ရွာတည်ပြီး သူတို့ရန်သူများနဲ့ ဝေးအောင် အေးအေးချမ်းချမ်း နေခဲ့ကြတယ်။

“နားရွက်အကြောင်းကကော”

“ဒါနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၁၀၀ လောက်က လူအချို့က ရွာ ခေါင်းနဲ့ မသင့်မမြတ်ဖြစ်ပြီး တောင်ဘက်အရပ်ဒေသကို ပြောင်းရွှေ့သွား ကြတယ်။ ဒီလိုသွားတဲ့အခါမှာ သူတို့အမြတ်တနိုး ကိုးကွယ်ရအောင်ဆိုပြီး ကျောက်ဆင်းတုက နားရွက်တစ်ဖက်ကို ဖဲ့ပြီးခိုးသွားကြတယ်။ ပြီးတော့ ထူးဆန်းတာတစ်ခုက မိဟာမက် အသက်ရှိစဉ်ကတည်းက ထားခဲ့တဲ့ သိုက်စာတစ်ခုထဲမှာ ဒီလိုနားရွက်တစ်ဖက် ပျောက်သွားခဲ့ကြောင်း၊ ပျောက်ပြီးတဲ့နောက် နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာတဲ့အခါမှာ မျက်နှာဖြူ လူမျိုး တစ်ယောက်ဟာ ဒီနေရာရောက်အောင် တနည်းနည်းနဲ့ ယူဆောင်လာခဲ့ အကြောင်း အဟောရှိတယ်ဗျာ။ ကျုပ်က ကပြားဖြစ်ပေမယ့် တိုင်းရင်း ဘာသာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ရှေးကျမ်းဂန်တွေ၊ သိုက်စာတွေကို အတော် လေ့လာဖူးတဲ့အတွက် ဒီအကြောင်းသိထားနှင့်တာနဲ့ ခင်ဗျားကို ဒီရောက် အောင် ခေါ်လာခဲ့ရတယ်။ ဒီကျောက်ပြားကလေးသာ ခင်ဗျားလက်ထဲ မပါ ရင် ကပ္ပတိန်တစ်(ဘ)တို့ မိသားစုနဲ့အတူတူ ခင်ဗျား ပါသွားပြီးသားပဲ”

“ကပ္ပတိန်မိန်းမနဲ့ ကလေးကို သတ်တာလဲ ခင်ဗျားပဲလား”

“ကပ္ပတိန်ကြီးမိန်းမနဲ့ ကလေးကို သဘောပဲ့ပိုင်းကနေပြီး လူ မမြင်အောင် ပုင်လယ်ထဲ ထိုးချလိုက်တာလဲ ကျုပ်ပဲဗျ။ ကပ္ပတိန်ကြီး အိပ်နေ တုန်း သူ့အခန်းထဲဝင်ပြီး သူ့သေနတ်နဲ့ သူဦးနှောက်တွေကို ပစ်ထုတ်တာ လဲ ကျုပ်ပဲဗျ။ သဘောမက်ခန်းက ‘ကရိန်မီတာ’ကို ဖျက်ထားပြီး ပေါ်တူဂီ ပြည်ကို မရောက်ဘဲ အာဖရိကတိုက်ကို သဘောဦးလှည့်မှန်းမသိ လှည့် လာအောင် လုပ်တာလဲ ကျုပ်ပဲဗျ။ သဘောပေါ်မှာတုန်းက အခန်းထဲမှာ

ခင်ဗျား အိပ်နေတယ်ထင်ပြီး။ ဟိုဘက်ခန်းက သေနတ်နဲ့ ပစ်လိုက်သေး ဘယ် မဟုတ်လား။ ကျုပ်က မတော်တဆ ဖြစ်ရတာပါဗျာလို့ တောင်းခံ နှော့ ခင်ဗျားကတောင် ရယ်သေးတယ်လေ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ”

“တယ်ပြီး ယုတ်မာတဲ့ လုပ်”

“သည့်တုန်းက ခင်ဗျားလက်ထဲမှာ ကျောက်နားရွက်ကလေး ရှိမှန်းမသိသေးဘဲကိုဗျ။ ဒါကြောင့် လုပ်မိတာပါဗျာ။ ပြီးတော့လည်း ခင်ဗျားက အမေရိကမှာ အနေကြာ အသားကလဲဖြူ အရပ်ကလဲ မြင့်လေ တော့ ခင်ဗျားကို ကျုပ် အရှေ့တိုင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်မှန်းမသိဘူးဗျ။ သိရင် ကျုပ် ဘယ်နည်းနဲ့မှ သေကြောင်း မကြံပါဘူးဗျ။ ကျုပ်ပြောတာ ထဲပါတော့”

“အခုတော့ ယုံပါပြီ”

ညာဘက်လက်ကိုထောင်လျက်...

“ဟောဒီလက်ချောင်းကလေးတွေ ပြတ်နေတာကြည့်စမ်း ဒေါက် တာ မော်ရစ်ဆင်။ ဝမ်းတွင်းကပါတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ လူဖြူတစ်ယောက်ရဲ့ ထက်ချက်ပဲ။ ကျုပ်လက်ပြတ်ကို ကျုပ်မြင်ရတိုင်း ဒီအကောင်တွေအပေါ်မှာ အကျိတ်အခဲ မကျေနိုင်ဘူး။ ကျုပ်ဖခင်က လူဖြူ၊ ကျုပ်မိခင်က အာဖရိက တိုင်းရင်းသူ ဒေါက်တာရဲ့။ ကျုပ်မိခင်ဟာ ကျုပ်ဖခင်သေပြီးနောက် ဥပကာကျွန်းမှာ ကျွန်မတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ရောင်းစားခြင်းကို ခံရ တယ်။ သည့်တုန်းက ကျုပ်က အသက် ၈ နှစ်လောက်ပဲ ရှိနေဦးမယ်။ ခောင်းစားတာ ခံရရုံမကသေးဘူး။ ထွက်ပြေးဖို့ ကြံစည်တယ်ဆိုပြီး ကျုပ် ချွတ်စိအောက်တွင်ပဲ အသက်သေသည့်တိုင်အောင် ကြာပွတ်နဲ့ ရိုက်သတ် ကြတယ်။ သည့်လောက်တောင် နှိပ်စက်ကြတဲ့လူတွေကို ကျုပ် ဘယ်တော့ တွေ့နိုင်ပါ့မလဲ ဒေါက်တာမော်ရစ်ဆင်။ ပြီးတော့ သူတို့က အသားမည်းရင် ရုတ်နိမ့်တယ်ထင်ပြီး အတော် အထင်အမြင်သေးချင်တယ်”

ဂိုးရင်း၏ စကားများကို ကြားရသောအခါ ကျွန်ုပ်နှင့် စိတ် သဘောတူလှသဖြင့် ရန်သူပင် ဖြစ်သော်လည်း စိတ်ထဲက ချီးကျူးမိသေး နေ။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ခင်ဗျားတို့လို ကပြားတွေ အာဖရိကတိုင်းရင်း တွေကို မပြောနဲ့ ကျုပ်တို့ အရှေ့တိုင်းသား (မြန်မာ၊ တရုတ်၊ ကလေး)

တွေ အပေါ်မှာလဲ ဒီလိုပဲ သဘောထားတတ်ကြတယ်။ ဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စကော့တလန်သားတစ်ယောက်နဲ့တောင် အက်ဒင်ဘာရာမြို့က ကလပ်တစ်ခုမှာ စကားများခဲ့ဖူးတယ်။ ဒီနေရာမှာတော့ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်နဲ့ စိတ်သဘောချင်း တူတယ်ဗျို့။”

“ဒီဟာနဲ့ ကျုပ်လည်း မိန့်မြို့က ဖလော်ရီဒါအထိ ဘော်စတွန်မြို့က ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့အထိ အခါအခွင့်ရတိုင်း လူဖြူတွေကို လိုက်ပြီး သတ်လိုက်တာ နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော်သွားပြီ။ ခင်ဗျားလည်း ကြားပါလိမ့်မယ်၊ လက်သယ်မပေါ်တဲ့ အမှုတွေ ဘယ်လောက်များသလဲဆိုတာ”

“သတင်းစာတွေထဲမှာ ဖတ်မိသားပဲ”

“ဒီရွာက ကျုပ်မိခင်ရဲ့ ဇာတိပဲဗျ။ ဒီရွာက လူတွေနဲ့ပေါင်း၊ သူတို့ဆီက ရတဲ့ရွှေတွေကို အမေရိကန်ယူလာ၊ ထုခွဲရတဲ့ငွေနဲ့ တပည့်လက်သားတွေ မွေးပြီး ကျုပ်မိခင်ကို နှိပ်စက်ဖူးတဲ့ အဆက်အနွယ်တွေ လိုက်ပြီး ကလဲစားချေနေလိုက်တာ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း အနှစ် ၂၀ ကျော်သွားပြီဗျ။ ဘုရားသခင်က ကျုပ်ဘက်က စောင်မနေလို့ ထင်ပါရဲ့ တစ်ခါမှ မခံခဲ့ဘူး။ ဒါနဲ့ တော်တော်အားရလေတော့ နောက်ဆုံးခင်ဗျားနဲ့အတူ ပေါ်ဘက်နိုင်ငံကို ထွက်လာတဲ့ မေရီစီလက်စတီသဘောနဲ့ လိုက်လာခဲ့တာပဲ။ ဪ ဒါထက် ရာဇဝင်စကား ကောင်းနေတာနဲ့ ကျုပ် အခုလာတဲ့ ကိစ္စကိုတောင် မပြောရသေးဘူး။ ဒီလိုဗျ ခင်ဗျားဆီကရတဲ့ ဘဲဥပုံ ကျောက်ပြားကလေးဟာ ဒီလူရိုင်းတွေ ကိုးကွယ်တဲ့ရုပ်တုရဲ့ လက်ဝဲဘက် နားရွက်တော် ဟုတ်မဟုတ်ကို စစ်ရအောင် ခင်ဗျားကို အခမ်းအနားနဲ့ ဒီကျောင်းကြီးကို ခေါ်လာတဲ့နေ့က ရွာကမထွက်ခင်ကလေးမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ခွေးကိုက်လိုက်တယ်ဗျ။ ဒဏ်ရာအတော်ကြီးရှာတယ်”

“ဪ... ဟုတ်လား။ ခွေးကိုက်ခံရလို့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ပွေ့ထုတ်သွားတာတော့ အမြင်လိုက်သားပဲ”

“အဲဒီကလေးမဟာ တခြားမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားကို ပထမဆုံး ခေါ်လာတဲ့ တဲကြီးက ရွာသူကြီးသမီးကလေးပဲ။ အဲဒီခွေးကိုက်တဲ့ အနားဟာ သူတို့ထုံးစံအတိုင်း ဆေးမြစ်ဝါးမြစ်တွေနဲ့ကုတာ ဟယ်ပြီးမသက်သာရှာဘူးဗျာ”

ထိုကေားကို ကြားသည့်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်မှာ သေရာမှ

အသက်ဝင်လာဘိသကဲ့သို့ ငါဟာ ဆေးဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါတလား။ သတိရမိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်မှာ လူရိုင်းများ လက်ထဲသို့ ဘုရောက်သည့်နေ့မှစ၍ မိမိဘဝကိုပင် မိမိသတ်မေ့နေဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်၍ အသောကြောင့်ပေတည်း။

“ဒီကလေးမကို ခင်ဗျား တသိဆိတ်လိုက်ပြီး ဆေးကုပေးစေချင်အသိဗျာ။ ဘယ်နှယ်လဲ ဘုန်းကြီးတွေဆီမှာလဲ ကျုပ် အခွင့်တောင်းပြီးပါပြီ”

ထိုအခါ ပါလာသောဘုန်းကြီးက ခေါင်းကိုညှိတ်ပြီးလျှင် “အသင့်အား အခွင့်ပြုပါ၏” ဟု ပြောလေသည်။

“ခွေးကိုက်တဲ့ရောဂါကို ဆေးကုတာမခဲယဉ်းပါဘူးဗျာ။ အလွယ်တကူပေါ့။ နို့ပေမဲ့ ကျုပ် ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး”

“အလို... ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့ရမလဲဗျ... ကျုပ်ဆေးအိတ်က သဘောပေါ်ကုန်ရစ်ခဲ့ပြီ”

“ဟား... ဟား ကျုပ် ဒီလောက်မအသေးပါဘူး ဒေါက်တာမာရ်ရစ်ဆင်။ ခင်ဗျားဆေးအိတ်ကို ကျုပ် ယူခဲ့ပါတယ်”

“ဪ... ဟုတ်လား။ ကျေးဇူးပါပဲဗျာ။ ဒါဖြင့် ကုရတာပေါ့။ ကျုပ် ဆေးအိတ်ထဲမှာ အားလုံးဆေးအစုံပါတယ်”

၎င်းနောက် ဘုန်းကြီးများ၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ကျွန်ုပ်အား အစောင့်သောက်နှင့် ရွာကြီးရှိရာသို့ ခေါ်သွားလေ၏။

ရွာသို့ ရောက်သောအခါ အကြီးအကဲ၏ တဲအိမ်သို့ရောက်၍ ကျွန်ုပ်အား နောက်ဘက်ရှိ တင်းထိမ်များကာရံထားသော အခန်းငယ်တစ်ခုအတွင်းသို့ ခေါ်၍သွားလေ၏။ အခန်းတွင်းရှိ ဖြက်ဖျာတစ်ချပ်ပေါ်၌ကား အနာ ခံစားနေရှာသော လူမည်းမိန်းမပျိုကလေးကို တွေ့ရလေသည်။

အသိုက်ခံရသော ဒဏ်ရာမှာ လက်ဝဲဘက်ခြေသလုံး တစ်လက်မသာသာ ဖြတ်၍ အလျားတစ်လက်မခွဲခန့်ရှိပြီးလျှင် အတွင်း၌ ပြည်များပင် တည်၍ နေလေပြီ။ ထိုအခါ၌ ဂိုရင်းလည်း ကျွန်ုပ်၏ ဆေးအိတ်နှင့် အခန်းတွင်းသို့ ခေါ်လာပြီဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်လည်း ဒဏ်ရာကို ရေနွေးဖြင့် ဆေးကြောခြင်းနှင့် ခြစ်၍ ပြည်များကိုထုတ်ပစ်ခြင်း၊ ဆေးထည့်ခြင်း၊ ခွေးကိုက်ဆေးကို ဆေးခြင်း စသဖြင့် စတင်ကုသလေသည်။ မိန်းမပျိုကလေးမှာ ကျွန်ုပ်

www.burmeseclassic.com

အထက်က ဖော်ပြခဲ့ဖူးသည့်အတိုင်း အသား ခပ်လတ်လတ် ခပ်မာပါရှိသဖြင့် နှာတံနှင့် မျက်လုံးမျက်ခုံးတို့ကို ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာမကလေး တစ်ယောက်၏ ကိုယ်ပေါ်၌သာ တင်၍ထားလိုက်ပါမူ အလွန် လှပသူကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ပေမည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလေးမှာလည်း အိအိစက်စက်၊ တင်းတင်းရင်းရင်း ရှိလှပေရာ အဝတ်များ မဖုံးလွှမ်းသော နေရာများ၌ပင် စာဖွဲ့လောက်သော အချိတ်အဆက်တို့ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် ပုံးလွှမ်းဖွက်ကွယ်၍ထားသော နေရာများမှာမူ အစွမ်းကုန် လှပပေလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိ၏။ ကျွန်ုပ်သည်ကား ကဗျာဆရာတစ်ယောက် မဟုတ်ချေ။ ဆေးဆရာဝန် တစ်ယောက်မျှသာဖြစ်၍ မိန်းကလေး၏ လှပပုံကို အကုန်ခြုံ၍ ရေးရမည်ဆိုသော် အသားပင် အတန်ငယ်ညှိသော်လည်း မျက်နှာပေါက်မှာမူ ဟာဂိုင်ယီကျွန်းသူကလေးကဲ့သို့ လည်းကောင်း မြန်မာကလေးတစ်ယောက်၏ မျက်နှာနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသည်ဟု၍ လည်းကောင်း ဤမျှသာ ရေးသားဖော်ပြတတ်ပါ၏။

၂ နာရီခန့်မျှကြာသောအခါ အစောင့်များနှင့် ကျောက်တိုက်သို့ ပြန်၍ခေါ်ခဲ့ပြန်၏။ နောက်နေ့များ၌လည်း ကျွန်ုပ်မှာ ဤနည်း အတိုင်း နေ့စဉ်ပင် လာရောက် ကုသရလေရာ ၇ ရက်ခန့် ကြာလတ်သော် အနာမှာ အတော်ပင် ကျက်ခဲ့ပြီဖြစ်လေ၏။ ဝူလီမှာ အသက် ၁၈ နှစ်ခန့်မျှ ရှိပြီဟု ခန့်မှန်းရ၍ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လှပလောက် ထွားကျိုင်းသူ တစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း လောကကြီး၏ အကြောင်းကို တစ်စုံတစ်ရာ နားမလည်ရှာသောကလေးကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်၏ အသားကို ကိုင်၍ကြည့်ခြင်း ကျွန်ုပ်ဆံပင်ကို စမ်းသပ်၍ ကြည့်ခြင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ နာရီကိုကြည့်၍ အံ့သြခြင်း စသည့်တို့ကို ပြုလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်မှာ ဘုန်းကြီးများ သင်တော်သည့်အတိုင်း တိုင်းရင်းဘာသာစကားကို အတော်အတန်ပြောနိုင်ပြီဖြစ်၍ စကားပြောများ၍သွားသောအခါများ၌ ဝူလီသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောတတ်၍ ကျွန်ုပ်အား ၎င်းတို့ဘာသာဖြင့် 'လူဖြူဆေးဆရာကြီး'ဟု ခေါ်ရာ ဤသို့ မသိနားမလည်မှုကလေးများပင် တစ်နည်းအားဖြင့် သနားစဖွယ်ကောင်းလှပေ၏။

ဝူလီ၏ဒဏ်ရာကို ကုသခဲ့ပြီးနောက် ၁၀ ရက်မြောက်သောနေ့၌ ကုလားအုပ် ၈ စီးပါသော ခရီးသည်တစ်စုသည် အိဂျစ်ပြည်မှ ဆိုက်

ဆောက်လာရာ ၎င်းတို့အထဲတွင် ဤကျောင်းတော်ကြီးမှ ဂိုဏ်းချုပ် ဘုန်းကြီးလည်း ပါလာကြောင်း ကျွန်ုပ်ထံ နေ့စဉ် အစားအစာပို့နေသူ လူရိုင်းမကလေးက ပြောသဖြင့် သိရ၏။ မိန်းကလေးမှာ တံခါးဝသို့ ရောက်အောင် လာပြီးလျှင် လင်ပန်းကို တံခါးအောက်တွင် ၅ လက်မခန့် ဟ၍နေသော နေရာမှ အတွင်းသို့ ထိုးသွင်းလိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်က လင်ပန်းကိုဆွဲ၍ ချရလေသည်။ ရက်အတော်ကြာပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မှာ မိန်းကလေးနှင့် မျက်နှာနှီးတန်း၍နေပြီဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်က တိုင်းရင်းဘာသာစကားဖြင့် "ဒီကနေ့ နေ့ပလွဲသီးမပါဘူးလား" "ပြောင်းဖူးစေ မစားချင်ဘူး" "ဆိတ်နို့များများ ငှုခဲပါ" စသော စကားများကို ပြောလေ့ရှိ၏။ မိန်းကလေးသည် ကျွန်ုပ်ကို အတော်ပင် ဂရုစိုက်လျက် အခြားစကားများကိုလည်း နေ့စဉ် သင်ပေးလေ့ရှိလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် အိပ်ရာမှ နိုးပြီးနောက် ၁ နာရီခန့်မျှ ကြာတတ်သော် အကြီးအကဲတစ်ယောက်နှင့် နောက်မှ လှံတံကိုင်နှစ်ယောက် တောင်းတော်တံခါးမှူး တစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်အား ကျောက်တိုက်၏ အလယ်ခန်းမကြီးသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ ယခင်နေရာသို့ ရောက်တတ်သော် ထိုင်ခုံ ၃ ခုပေါ်၌ ထိုင်နေသော ဘုန်းတော်ကြီး ၃ ပါးကို တွေ့ရ၏။ အံ့ဂျစ်ပြည်သို့သွားခဲ့၍ ယမန်နေ့ကပြန်လည် ဆိုက်ရောက်လာသော ဂိုဏ်းချုပ်ဘုန်းကြီးမှာ အလယ်ခုံတွင် ထိုင်လျက်ရှိလေရာ ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်သောအခါ မျက်နှာကို အချို့သားဆုံးထား၍ "ငါ့ရှင် ကျန်းမာပါ၏" ဟု မေးရာ ကျွန်ုပ်က "ကျန်းမာပါ၏"ဟု ဖြေလျက် "အစားအသောက် မျှတပါ၏လော"ဟု မေးသောအခါ "မျှတပါ၏"ဟုသာ ဖြေရ၏။ ထိုအချိန်၌ တံခါးစောင့်သည် ဂိုးရင်းအား အခန်းတွင်းသို့ သွင်းလာခဲ့လေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ဘုန်းကြီးသည် ဘုန်းကြီးနှစ်ပါးနှင့် တစ်ခဏမျှ တီးတိုး နိုင်ငံပြီးလျှင် ဂိုးရင်းအား တိုင်းရင်းဘာသာဖြင့် အတန်ကြာ ပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။ ထိုနောက် ဂိုးရင်းလည်း ကျွန်ုပ်အား အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် သက်ပါအတိုင်း ပြန်ပြောလေသည်။

"ဒေါက်တာမော်ရစ်ဆင် . . . အသင်သည် ရုပ်တုတော်၏ မျက်စိရှင်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ရှေးဟောင်းသိုက်စာအရ အသင်သား

ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင်သုံး သွတ်သွင်း၍ ဘုန်းကြီးအဖြစ် ချီးမြှင့်ပါ၏။ သို့သော် ထိုကျောက်နားရွက်ကို အချိန်ကာလ အနည်းငယ် လက်ဝယ်ထားသည့် အတွက် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့် အခြားဘုန်းတော်ကြီးနှစ်ပါးနည်းတူ အသင်၏ လက်ဝဲဘက်နားရွက်ကို ဖြတ်ပစ်ရမည်။ ဤသို့ လုံးဖြတ်ရန် 'လငပုပ်' ဖမ်းသောနေ့ကို ရွေးချယ်လိုက်ပြီဖြစ်၍ လုံးဖြတ်ရာတွင် တတ်နိုင်သမျှ မနာမကျင်စေရန် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုယ်တိုင် အိမ်ရှင်ခိုင်ငံမှ ယူလာသော ဆေးပင်များဖြင့် ကြည့်ရှုစိမ့်မည်ဖြစ်၍ တစ်စုံတစ်ရာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ရန် မရှိပါ။ ဤအတွင်း၌ အသင်သည် ဣရိယာပုတ် မျှတစေရန် ကောင်းစွာ စားသောက်နေထိုင်ပါလော့။”

ဂိုးရင်းက ဘာသာပြန်ပြောပြီးနောက် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့်တကွ ဘုန်းကြီးများလည်း ကျောက်ရုပ်တုကြီးရှိသည့် တန်ဆောင်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားလေရာ အကြီးအကဲနှင့် လုံးတံကိုင်းများလည်း ကျွန်ုပ်အား ကျွန်ုပ်၏ အခန်းသို့ ပြန်၍ပို့ကြ၏။ ဂိုးရင်းမှာ ဘုန်းကြီးများနှင့် အတော်ပင် ရင်းနှီးဟန် လက္ခဏာရှိသော်လည်း ဘုန်းကြီးများရှေ့တွင် ကျွန်ုပ်အား တစ်စုံတစ်ရာ စကားအပိုမပြောဘဲ မျက်နှာခပ်တည်တည်နှင့် နေလေ့ရှိလေသည်။ အခန်း သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ဘူသီထံမှရခဲ့သော ကျောက်ပြား ကလေး၏ ကောင်းကျိုးပေးပုံ၊ မကောင်းကျိုးပေးပုံတို့ကို စဉ်းစားစိတ်ကူး ရင်း အချိန်ကို ကုန်လွန်စေ၏။ လငပုပ်ဖမ်းမည့်နေ့မှာ ထိုနှစ်က ကျွန်ုပ်၏ ဒိုင်ယာရီအရ ဒီဇင်ဘာလ (-) ရက်နေ့ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း တစ်နေ့ဝင် တစ်နေ့ထွက် ရက်များကို ရေတွက်ကာ လူရိုင်းတို့၏ ထူးဆန်းသော အယူ ဝါဒကို စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိနေလေ၏။

ဤအတွင်း၌ ကျွန်ုပ်မှာ ဂူလီ၏ အိမ်သို့ နေ့စဉ်သွားရောက်ရလေ ရာ ဒဏ်ရာမှာ တစ်နေ့တခြား သက်သာလာလျက် တုတ်တစ်ချောင်းကို ထောက်၍ လမ်းသွားနိုင်သော အခြေအနေသို့ပင် ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်မှာ ဂူလီနှင့် ရင်းနှီးသည်ထက် ရင်းနှီးလာခဲ့ရာ ဆေးထည့် လိုက်၍ အနာက နာလာသောအခါများတွင် ဂူလီသည် ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးပေါ်၌ လက်တစ်ဖက်ကို တင်ထားလေ့ရှိခြင်း၊ ကျွန်ုပ်၏မေးကို အပေါ်သို့မကာ “အသားဖြူတဲ့ လူများဟာသိပ်ပြီးလှတာပဲ” ဟု ပြောလေ့ရှိခြင်းတို့မှ ကျွန်ုပ် ၏ စိတ်ကို တစ်မျိုးတစ်ပုံ ပြောင်း၍ လာစေ၏။ ဆရာဝန်တို့ မည်သည့်

လူနာတို့ကို ကိုင်တွယ် စမ်းသပ်သည့်အခါများ၌ အပိုအမဟူသော လိင်၏ သိခြင်းမရှိဘဲ လူနာသည် လူနာမျှသာ ဖြစ်သည်ဟူသော အသိတရားသာ နှံ့သည်မှန်သော်လည်း ဤသို့ စိတ်ပြောင်းစ ပြု၍လာသောအခါ နူးညံ့သော ‘ခဲ’တို့၏ အထိအတွေ့များ၍ ကျွန်ုပ်၏အာရုံကို ထိခိုက်၍လာလေ၏။ ဂူလီအား အမြဲစောင့်ရှောက်လျက်ရှိသော မိန်းမကြီးမှာ နားထိုင်းသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ စကားပြောရန် အခွင့်အရေးကို ပိုမိုရရှိခဲ့လေသည်။ ဤမျှနှင့်ပင် တင်းတိမ်ခြင်း မရှိသေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် မိန်းမကြီးအား မလိုဘဲနှင့် ဥပါယ်တံမျဉ်ဖြင့် အပြင်သို့ မကြာခဏခိုင်းစေပြီးလျှင် ဤသို့ အခွင့် ကောင်းရသော အချိန်များ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဂူလီ၏လက်ကလေးကို ဆွဲကိုင် ထားမိရာ ညှိသောအသားရှင်များမှာ အသားဖြူများထက် အထိအတွေ့ တွင် ပိုမို နူးညံ့သည်ဆိုသောစကားကို လက်တွေ့သိရှိရ၏။ ဂူလီသည် တစ်စုံတစ်ရာ ရုန်းကန်ခြင်းမပြုဘဲ ရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ပိုမိုအားတက်မိ၏။

“ဂူလီဟာ သိပ်လှတာပဲ”
 “အသားဖြူတဲ့ ဆရာဝန်ကြီးက ပိုလှတယ်”
 “ဂူလီလှတော့ သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ”
 “ဒီဟာတော့ နားမလည်သေးဘူး”

အထက်ပါ စကားများကို ကျွန်ုပ်သည် နောက်ရက်များ၌ နေ့စဉ် ပြောမိ၏။ ကျွန်ုပ်သည်ကား ဆရာဝန်၏ ဝတ္တရားကို ပျက်ကွက် ကျူးကျော် တာ လူနာနှင့် အပရိတအသားချင်း ထိတွေ့ခြင်းများ၌ တစ်နေ့ထက် တစ် နေ့ ပိုမို၍ အာရုံခံစားမိလာ၏။ ဂူလီမှာလည်း ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင် စိတ်ပြောင်း လဲလာဟန် လက္ခဏာရှိလေသည်။ မသိနားမလည်သော အမူအရာမှ ရှက် ကြောက်သောမျက်နှာ အနေအထားသို့လည်းကောင်း၊ ခက်ထန်သော အတွေ့အထိမှ သိမ်မွေ့နူးညံ့သည့် အတွေ့အထိသို့လည်းကောင်း တဖြည်း ဖြည်း ပြောင်း၍လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မှာ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ပိုမို အတင့်ရဲလာပြီးလျှင် ဆရာဝန်၏ဝတ္တရားပျက်ကွက်၍ လာခဲ့ရာ အနာပျောက်မည်ကိုပင် စိုးရိမ်လျက် အနာကို ခပ်ဆွဲဆွဲ ကုလျက်ရှိလေ၏။

ဤအတွင်း၌ ကျွန်ုပ်အား ယခင်အခန်းထက် ကျယ်ဝန်းပြန့်ပြူး သော အခန်းတစ်ခန်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းထားခဲ့ရာ ထိုအခန်းမှာ ကျွန်ုပ်စိတ်ထင် အားဖြင့် ကျောက်တိုက်၏ နောက်ပိုင်းဖြစ်ဟန် ရှိ၏။ သံတိုင်မျှားသဖွယ်

သစ်သားတိုင်ကြီးများကို ၂ လက်မခန့် ခြား၍ စိုက်ထူထားသည့် လေဝင်ရန် ပြတင်းပေါက် ၂ ခုလည်း ရှိလေသည်။ ထိုပြတင်းပေါက်များမှ ကျောက်တိုက်ကြီး၏ နောက်ပိုင်းကို ကောင်းစွာ မြင်နိုင်၏။ ကျွန်ုပ်၏ အစားအစာအတွက် ယခင်က မိန်းကလေးပင် လာရောက်ပို့ပြီးလျှင် ရဲတင်းကိုင်သော အစောင့်သည်လည်း တံခါးကြီးရှေ့ မနီးမဝေး၌ ယခင်ကကဲ့သို့ပင် စောင့်ကြပ်လျက်ပင် ရှိနေသေး၏။

အခန်းသစ်သို့ ပြောင်းခဲ့ပြီးနောက် ၃ ရက်မြောက်သော နေ့၌ ညဉ့်သန်းခေါင်လောက်တွင် ကျွန်ုပ် အခန်းထောင့်ဆီမှလူမှာ ညည်းညူလိုက်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ တီးတိုးစကားပြောသကဲ့သို့ လည်းကောင်း ကြားရသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း အိပ်ရာမှ ခေါင်းထောင်၍ထမိ၏။ ကျွန်ုပ်အား ပေးထားသော မီးခွက်ကလေးမှာ လိပ်ခွံကဲ့သို့ အခွံတစ်မျိုးတွင် ဝက်ဆီများထည့်၍ မီးစာတပ်ထားသော မီးခွက်ကလေးဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း မီးခွက်ကလေးကို ထွန်း၍ အသံကြားရာ အခန်းထောင့်ဆီသို့ သွားရောက်လေ၏။ အခန်းထောင့်ဆီသို့ ရောက်သောအခါ မည်သည့်အရာကိုမျှ မတွေ့ရသဖြင့် တွန့်လည်း ပြန်၍ အိပ်လေ၏။ သို့သော် အသံများကို မကွဲမပြား ထပ်မံကြားရပြန်သဖြင့် ဤအခန်းမှာ တစ္ဆေများ ခြောက်လေသလောဟု စဉ်းစားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်လည်း မီးခွက်ကလေးကို ထပ်မံထွန်းညှိပြီးလျှင် အခန်းထောင့်ဆီသို့ သွားပြန်၏။ ထိုအခါ၌ အသံများသည် မပျောက်ဘဲရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း နားစိုက်၍ထောင်မိရာ အသံများမှာ အတုတန်ရုံ၏ အခြားဘက်မှ သော်လည်းကောင်း၊ အခန်း၏ အောက်မှသော်လည်းကောင်း လာလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းချက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကြမ်းခင်း၍ထားသော ကျောက်ပြားများကို ရှာဖွေလေ၏။ တစ်ခဏမျှ ရှာဖွေမိသောအခါ အခန်းထောင့်နှင့် ကပ်လျက်ရှိသော ကျောက်ပြားတစ်ချပ်မှာ အခြားကျောက်ပြားများမှ အတန်ငယ်ကွာ၍နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း မောင်းချစားကလေးဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ကော်ထုတ်ရာ ကျောက်ပြားသည် အထက်သို့ ကြွ၍ပါလာပြီးနောက် အပေါက်တစ်ခု ပေါ်လာလေ၏။ ထိုခဏ၌ အပေါက်အတွင်းမှ အလွန်မွှေးကြိုင်သော အနံ့တစ်မျိုးကို ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အံ့သြလျက်ရှိ၏။ အပေါက်၏အောက်၌ လှေကားထစ်သဖွယ် ပြုလုပ်ထားသော ကျောက်ခဲများကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း လှေကားမှ ဆင်းလာခဲ့ပြီးနောက်

လှေကား ၉ ထစ်ခန့် ဆင်းမိသော် မြေတိုက်တစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်လာ၍ ကျွန်ုပ်လည်း ဆက်လက်လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ မြေတိုက်မှာ ၆ လေးကျယ်ဝန်း၍ အမိုးမှာ လူတစ်ရပ်သာသာမျှမြင့်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း မျက်နှာမူရာအရပ်သို့ ရှေးရှုလျှောက်လာခဲ့လေ၏။ ခြေနင်းရသော ကြမ်းပြင်မှာ ကျောက်ပြားများပင် ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်လည်း မီးခွက်ကလေး၏ မေးမိန်သော အလင်းရောင်ဖြင့် မြေတိုက်လမ်းကလေး တစ်လျှောက်သို့ လျှောက်ခဲ့ရာ ၁၅ ပေခန့် သွားမိသောအခါ မြေတိုက်သည် လက်ယာဘက်သို့ ရုတ်တရက် ချိုးသွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း လမ်းချိုးသို့ ကွေ့မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တစ်စုံတစ်ရာကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် နောက်သို့ပြန်၍ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်ပြီးလျှင် မီးခွက်ကိုလည်း တစ်ခါတည်း မှုတ်ပစ်လိုက်ရ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လက်ယာဘက်သို့ချိုး၍ ၅ ပေခန့်အကွာတွင် မြေတိုက်သည်ဆုံးလျက် သစ်လုံးများကာ၍ထားသော ပြတင်းပေါက်ကဲ့သို့ အပေါက်ကလေးတစ်ခုရှိရာ ထိုအပေါက်၏ အခြားဘက်တွင် လူရိပ်များကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ပေတည်း။

ထောင့်ချိုးတွင် ခေတ္တရပ်နေပြီးနောက် ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ ခြေများထောက်၍ သွားလေ၏။ ပြတင်းပေါက်ကလေးမှာ ၁ ပေပတ်လည်ခန့် ရှိ၍ လူတစ်ရပ်မျှသာ မြင့်လေရာ ကျွန်ုပ်လည်း မှောင်ရိပ်ကို ခိုကာ အခြားဘက်သို့ ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုမိ၏။ တံခါးကလေး၏ အခြားဘက်၌ကား ၁၅ ပေပတ်လည်ခန့်ရှိ အခန်းတစ်ခန်းရှိရာ မီးတုတ်ကြီး ၄ ခုကို အနီး၏ ထောင့် ၄ ထောင့်တွင် ထိန်ထိန်လင်းအောင် ထွန်းညှိထားလေသည်။ အခန်း၏အလယ်၌ ၆ ပေခန့်ရှည်သော ကျောက်ခုံတစ်ခုပေါ်တွင် သူမင်းတစ်ယောက်၏ အလောင်းကို တင်ထားလျက် ဘုန်းကြီး ၂ ပါးသည် လူသေ၏ ဦးခေါင်းကိုခွဲစိတ်၍ ဦးနှောက်များကိုထုတ်ကာ ခွက်ထစ်ထဲသို့ ထည့်လျက်ရှိလေ၏။ နောက်ပိုင်းမှ ဦးနှောက်များကို ထုတ်ယူပြီးသော် ရှေ့ပိုင်းက ဦးနှောက်ကို နှာခေါင်းတွင်ဆွဲနုတ်ယူပြန်၏။ သူတို့အနီး၌ကား ဆေးပုလင်း အမျိုးမျိုးများသည် စင်တစ်ခုပေါ်၌ ရှိနေလျက် နှုတ်ချပ်ဆရာကြီးသည် ထိုပုလင်းများထဲမှ ဆေးများကို ကိုယ်တိုင် ဆေးဝေကာ ဘုန်းကြီး ၂ ပါးအားပေးလေရာ ဘုန်းကြီး ၂ ပါးသည် ထိုဆေးဝေမှုများကို လူသေ၏ကိုယ်ပေါ်၌ လိုအပ်သောနေရာများသို့ စုတ်

ကဲ့သို့ ချွန်ထက်သောအရာဖြင့် ထိုးနှံလေ၏။ ကိုယ်တွင်းမှအရာများကို ထုတ်ယူခြင်း၊ အရေပြားကို ပြန်၍ချုပ်စပ်ခြင်း၊ စုတ်ဖြင့်ထိုးနှံခြင်း၊ အချို့နေရာများတွင် ကိုယ်တွင်းသို့ ဆေးရည်များလောင်းထည့်ခြင်း၊ ဆေးမှုန့်များဖြင့် သိပ်သွင်းခြင်း အစရှိသည်တို့ကို တစ်ဆင့်ပြီးလျှင်တစ်ဆင့် ပြုလုပ်ကြကုန်၏။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုယ်တိုင်မှာ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဝင်၍ မလုပ်သော်လည်း အနီးမှ အမိန့်ပေးလျက် ရှိ၏။ ထိုနောက် ဘုန်းကြီးတစ်ပါးသည် အလောင်းကို ပုလင်းတစ်လုံးထဲမှ ဆေးရည်ဖြင့် ကိုယ်တစ်ကိုယ်လုံးကို ဦးခေါင်းမှ ခြေဖျားသို့တိုင်အောင် လိမ်းကျံလေရာ အလောင်းမှာ ထုံးသုတ်သို့ကပ်သကဲ့သို့ ဆွတ်ဆွတ်ပြုပြု သွားလေ၏။ ထိုအခါ၌ အခြားဘုန်းကြီး ၁ ပါးသည် မီးလင်းပိုတစ်ခုကို ယူလာခဲ့ပြီးနောက် မီးပိုအတွင်းသို့ သစ်ရွက်အချို့ကို ပစ်ထည့်လေရာ မီးတောက်သည် ရဲရဲနီလျက် ရှိရာမှ အရောင်သည် ဖျော့တော့၍ လာပြီးနောက် နောက်ဆုံး၌ မရမ်းစေ့ရောင်အဖြစ်သို့ ပြောင်း၍လာလေ၏။ ဘုန်းကြီးသည် သစ်ရွက်များကို တစ်ရွက်ပြီးလျှင်တစ်ရွက် ပစ်ထည့်လျက်ပင်ရှိသေးရာ မရမ်းစေ့ရောင်မီးတောက်သည် တဖြည်းဖြည်း အရောင်ထွက်သည်ထက် ထွက်၍လာပြီးနောက် နောက်ဆုံး၌ တစ်ခန်းလုံးကို ဓာတ်မီးထွန်းထားသည့်အလား ထိန်ထိန်လင်းလျက် ရှိနေလေ၏။ အလင်းရောင်မှာ ကျွန်ုပ် ချောင်းမြောင်းကြည့်နေသော နေရာသို့ပင် တိုးဝင်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာနောက်သို့ပင် လန့်၍ဆုတ်မိသေး၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်မှာ မှောင်ရိပ်တွင် ရှိနေသဖြင့် ဘုန်းကြီးများသည် ကျွန်ုပ်အား မမြင်ချေ။

ဤသို့ ဓာတ်မီးရောင်ထွက်လာသောအခါ ဘုန်းကြီး ၂ ပါးသည် အလောင်းဖြူကြီးကို ကပ်တစ်ခုပေါ်၌ တင်ပြီးလျှင် မီးပိုကို အောက်ထဲထား၍ မီးတောက်အထက်၌ နေရာနဲ့စပ်အောင် ဦးခေါင်းမှခြေဖျားသို့လည်းကောင်း၊ ခြေဖျားမှဦးခေါင်းသို့လည်းကောင်း တဖြည်းဖြည်း ကပ်လေ၏။ ဤသို့ မီးတောက်ပေါ်သို့ တင်၍ကပ်လိုက်သောအခါ အလောင်းမှ တစ်စိစိမြည်သော အသံများ ထွက်လာပြီးနောက် မီးငြှေနှင့် တွေ့သောနေရာများသည် ပကတိ နဂိုအတိုင်း တဖြည်းဖြည်း ပြန်၍ဖြစ်လာလေသည်။ အလောင်းမှ တစ်စိစိမြည်သော အသံများထွက်လာသည့်ခဏ၌ အလွန်မွှေးကြိုင်၍ မွန်သော အနံ့တစ်မျိုးသည် ကျွန်ုပ်ပုန်းအောင်းနေရာ မြေတိုက်

တွင်းသို့ပင် တိုးဝင်လာသဖြင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့်တူသူ ဘုန်းကြီး ၂ ပါးမှာ ထိုအခါ၌ အဝတ်စများဖြင့် နှာခေါင်းကို စီးနှောင်ထားသဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ဟန်လက္ခဏာမရှိသော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာမူ အလွန်ချေဆတ်လိုလှပြီဖြစ်၍ မအောင့်နိုင်ဘဲ ချေဆတ်လိုက်က အသံကြားမည် စိုးသောကြောင့် လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ခဲ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်အခန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ တံခါးအပြင်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် လရောင်ထိုး၍နေသော နေရာတစ်ခု၌ အိပ်ပျော်နေသော အစောင့်ကိုမြင်ရမှ ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်အေး၍သွားကာ အိပ်ရာပေါ်သို့ ပစ်လဲလိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တစ်သက်တွင် မမြင်စဖူးမြင်ခဲ့ရသည့် အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ အိပ်ရာပေါ်၌ 'ဖာရီ'ခေါ် ရှေးဘုရင်များ အလောင်းများကို စာအုပ်များထဲတွင် ဖတ်ဖူးသဖြင့် ဤလူမည်းကြီးများမှာ ရှေးကယဉ်ကျေးသော အိပ်ရာဆရာကြီးများ၏ လျှို့ဝှက်သော ရှေးဟောင်းအတတ်ပညာများကိုပင် ရလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသလောဟု အောက်မေ့မိ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ဆေးဓာတ်ဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဤအတတ်ပညာသည် ယခု ယဉ်ကျေးသည်ဆိုသော အနောက်နိုင်ငံသားများ၏လက်သို့ ရောက်ရှိက မည်မျှအံ့သြထိုက်တန်မည့်အကြောင်းများကို စဉ်းစားရင်း အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

ပူလီ၏ အနာမှာ တစ်နေ့တခြား ပျောက်ကင်း၍လာပြီဖြစ်ရာ ငြင်းမီးဖြင့် ချုပ်စပ်ထားသော ချုပ်ရိုးကြောင်းလောက် ဖြတ်ပစ်ရန် ကျန်ရှိသောအခါ အချိန်သို့ ရောက်လာခဲ့၏။

တစ်နေ့သ၌ ပူလီ၏ဖခင်မှာ အမဲပစ်ရန် ထွက်သွားသည်နှင့်အမျှ မိန်းမများသာ ကျန်ရှိခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်အား ခေါ်လာသော အစောင့် ၂ ယောက်သည် အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် အိပ်ပျော်လျက်ရှိသည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် အနီးအား မေတ္တာရှိကြောင်း ရိုးသားစွာ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုမိ၏။ ပညာတတ်သူတို့ကတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်ပြင် ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း လူနာအပေါ်တွင် စောင့်စည်းအပ်သော ဝတ္တရားများကို ကောင်းစွာ သိရှိပြီး ဖြစ်သော်လည်း အဝတ်အစား မလုံတလုံ ဝတ်ဆင်ထားလျက် လှပတင့်တယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ပြေပြစ်သော မိန်းမပျိုကလေးနှင့် ဤကဲ့သို့ ခေါ်ခေါ်စွာ တွေ့ဆုံရသည့်အခါ ကျွန်ုပ်မှာ သတိတရား ကင်းလွတ်ခဲ့ချေပြီ။

www.burmeseclassic.com

အချိန်သည်နောက် ၃ ရက်မျှ ကြာခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ဂူလီနှင့် မခွဲနိုင်မခွာရက် အသည်းစွဲနေပေတော့သည်။

သို့ရာတွင် ဂူလီကား ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်က အိမ်ထောင်

ပြုရန် ပြောလိုက်သောအခါ...

“မဖြစ်ပါဘူးရှင် မဖြစ်ပါဘူး။ ရှင်ဟာ ဂူလီတို့နဲ့ မတူတဲ့အပြင် အသားဖြူတဲ့လူ တစ်ယောက်လဲဖြစ် လူရိုင်းတို့ ထုံးစံအတိုင်း အကျင့်သိက္ခာ နှင့် ပြည့်စုံရမဲ့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးလည်းဖြစ်နေတယ်။ ဂူလီ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အိမ်ထောင်မပြုနိုင်ဘူး။ ဝမ်းနည်းပါတယ်”ဟု ဂူလီကလေးက အကြောင်းပြ ကာ တူးတူးခါးခါး ငြင်းပယ်လေ၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် စိတ်လက်ပျက်ကာ နောက်ဆုတ်ရန် စိတ် မကူးဘဲ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ကြိုးစားပြန်ပါသည်။

“အို... ဒါငဲ့တွမဆိုင်ပါဘူး ဂူလီရယ်။ အသားဖြူလို့၊ မည်းလို့နဲ့ ဘုန်းကြီးဖြစ်လို့တွေ ထည့်တွက်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ဂူလီသာ အချစ် ကို လက်ခံမယ်ဆိုရင် ဒီပြဿနာတွေ ဖြေရှင်းနိုင်ဖို့ဟာ ဒီကတာဝန် ထား စမ်းပါ”

ထိုအခါတွင် ဂူလီသည် ကျွန်ုပ်၏ ဘက်သို့ အနည်းငယ် ပါလာ ဟန်ဖြင့်...

“ဘယ်လို ရှင်းမလဲ”ဟု မေးလေ၏။ သို့အတွက် ကျွန်ုပ်လည်း တင်ကြို စိတ်ကူးထားသော အကြံအစည်များကို ဂူလီကလေးအား ဖွင့်ပြော လိုက်လေ၏။

“ဒီလို ဂူလီ၊ ဒီရွာကနေပြီး လွတ်မြောက်အောင် ထွက်ပြေးဖို့ရာက ပထမ။ နောက်ဒုတိယ ရွာကနေ လွတ်မြောက်အောင်ထွက်ပြေးပြီးတဲ့နောက် သင်္ဘောတွေ တွေ့နိုင်လောက်တဲ့ ပင်လယ်ကမ်းစပ်ရောက်အောင်ပဲ။ ဒါ လည်း အလွယ်ကလေးပါ ဂူလီရယ်၊ လှေတစ်စင်းသာ ရပါစေကွယ်”

“ဒါပေမဲ့... လူရိုင်းတွေဟာ သဲကန္တာရမှာ ကုလားအုတ်ကောင် တွေလို မြန်ပြီး၊ ရေမှာ ဝေလငါးကောင်တွေလို ကျင်လည်တယ်။ ပြီးတော့ လဲ ဂူလီရဲ့ အဖေမှာလဲ ဒီရွာက အကြီးအကဲဖြစ်နေတော့ ဒီရွာက လွတ် မြောက်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ရွာသားတွေဟာ အဖေကြီးက သေဆိုသေ၊ ရှင်ဆိုရှင်။ အို... ကုန်ကုန်ပြောရရင် မင်းအဖေ ပြန်သတ်ဆို

တောင် သတ်ခုံအောင် ကြောက်ကြတော့ ဂူလီတို့ ထွက်ပြေးမှန်းသိတဲ့အခါ အဖေကြီးက သူတို့ကို အကူအညီတောင်းရင် သူတို့ဟာ အသက်ကိုစွန့်ပြီး လိုက်လံရှာဖွေကြမှာ”

“အို... ဘာဖြစ်ဖြစ် နောင်ခါမှ လျောက်လျားပေါ့ ဂူလီရယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျုပ် ဂူလီရဲ့ အချစ်ကို မရမချင်း စိတ်လျော့မယ့် လူ မဟုတ်ဘူး။ ဒီဘေးတွေလဲ ကျုပ် မမှုဘူး”ဟု ကျွန်ုပ်က အတိအလင်း ခွင့်ဟပြောလိုက်လေရာ ဂူလီသည် အတန်ကြာ ငြိမ်သက် စဉ်းစားနေပြီး နောက်...

“ဂူလီလဲ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ရှင်လိုပါပဲ။ ရှင်နဲ့မှ ဒီတစ်သက် ခပေါင်းရရင် ဒီလောကထဲမှာ နေကောင်မနေချင်တော့ပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ်လေ အသက်ရှင်ပြီး ချစ်တဲ့သူနှင့် ကွေကွင်းရမှာထက် ချစ်သူနဲ့ လက်ချင်းယှက်ပြီး သေပွဲဝင်တာကမှ ကောင်းလိမ့်ဦးမယ်။ ကဲ... ရှင် သဘောအတိုင်းပဲလေ။ ဒါပေမဲ့... ဘယ်နေ့ဘယ်ရက်၊ ဘယ်အချိန်မှာ ဂူလီတို့အကြံ အထမြောက်အောင်မြင်မယ် မသိပါဘူး”ဟု မျက်ရည် ဘလေး တစမ်းစမ်းနှင့် ကျွန်ုပ်၏နဖူးကို နမ်းရှုပ်၍ ပြောလေ၏။

ဂူလီနှင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ငယ်ရွယ်သူများ ဖြစ်သည့်ပြင် ကျွန်ုပ်၏ အသိဉာဏ်သည် ကာမမှောင်တည်းဟူသော အမှိုက်ကို ထွင်းဖောက် မြင် ငှမ်းခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ရကား ဤကဲ့သို့ မဖြစ်နိုင်သည့် အရာများကို ဤစည်စိတ်ကူးမိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုနေ့သည်ကား နေသာသောနေ့ ဖြစ်လေသည်။ ညက တစ်ည လုံး ဂူလီနှင့် တွေ့ဆုံချစ်တင်းနှောခဲ့သည်များကို စားမြုံ့ပြန်ရင်း ညဉ့်အတော် နက်မှ အိပ်ပျော်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ နောက်တစ်နေ့ နေအတော်မြင့်မှ အိပ်ရာက နိုးလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာမှ နိုးလျှင်နိုးချင်း လူရိုင်းများလက်မှ ဂူလီနှင့် အတူ လွတ်မြောက်အောင် ထွက်ပြေးရမည့် အစီအစဉ်များကို ထိုင်၍ အသေးစိတ်စဉ်းစားနေမိစဉ် ဘုန်းကြီးများသည် ရောက်လာကြကာ “အသင်အိပ်ရာမှ နိုးပြီလော”ဟု နှုတ်ခွန်းဆက်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကလည်း အလိုက်သင့်ပင် ယခုပင် ထကြောင်း ပြောလိုက်ပြီး...

“ကျွန်ုပ်ထံလာခြင်းသည် အကြောင်းထူးပါစ”ဟု ဖြန်မေးမိလေ

၏။ ထိုအခါ ဘုန်းကြီးက...

“ဟုတ်တယ်... အကြောင်းထူး၍ သင့်ထံလာကြခြင်း ဖြစ်သည်”

“ဘာများပါလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါ။ သင်ကနေသော ဝူလီ၏ အနာသည် ရှင်းရှင်းပျောက်ကင်းပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် ဝူလီ၏ အိမ်သို့ နောက်ထပ်သွားဖို့ မလိုကြောင်းပြောရန် လာခြင်းဖြစ်သည်” ဟု ပြော၍ ကျွန်ုပ်တို့ အကြံအစည် ပျက်ရချေပြီဟု စိတ်အပျက်ကြီး ပျက်သွားမိလေ၏။

ထို့နောက် ဘုန်းကြီးများလည်း နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားကြလေ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်ုပ်တို့မှာ အယူသီးသော လူရိုင်းများ အလယ်တွင် အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ရသည်မှန်သော်လည်း မည်မျှလောက် ပျင်းရိငြိုးငွေ့ ဖွယ် ကောင်းသည်ကိုကား စာအားဖြင့် ရေးသားဖော်ပြရန် မတတ်နိုင်ပေ။

ဤကဲ့သို့ ရှိနေစဉ်အတွင်း ကျွန်ုပ်တို့မှာ လူနာမကလေး ဝူလီနှင့် တစ်စတစ်စချစ်ကျွမ်းဝင်ခဲ့ရာ မေတ္တာဓာတ်တို့မည်သည် ပျင်းရိသွေ့ခြောက်သောဘဝကို စိုပြည်အေးချမ်းအောင် ပြုလုပ်နိုင်သည့်အတိုင်း အတော်အတန် စိတ်သက်သာရာရမိခဲ့၏။ သို့သော် ဝူလီထံသို့သွား၍ သူနှင့်တွေ့ဆုံခွင့်မရသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ယခင်ကထက် အဆပေါင်းများစွာ ပျင်းရိငြိုးငွေ့ပြီးလျှင် အိမ်မြှောင်အမြီးပြတ်ဘိသကဲ့သို့ မနေတတ်မထိုင်တတ်အောင် ရှိနေခဲ့၏။

တစ်နေ့သော နံနက်ခင်း၌ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့်တကွ ကျွန်ုပ်နှင့် ဘုန်းကြီး ၂ ပါးတို့သည် ကျောက်ရုပ်ကြီးရှေ့တွင် ဝတ်ပြုလျက်ရှိနေကြ၏။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ရောက်လာသည့်နေ့မှစ၍ ကျွန်ုပ်တို့မှာ နံနက်အိပ်ရာမှထ၍ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီးလျှင် ကျောက်ရုပ်ကြီးရှေ့သို့ လာရောက်၍ မြတ်ဖျာများပေါ်တွင် ဒူးထောက်ကာ ဆုတောင်းများကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ရ၏။

ဆုတောင်းများကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ချပေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်က နှုတ်တိုက် လိုက်၍ ရွတ်ဆိုရလေရာ အများအားဖြင့် တိုင်းပြည်တွင် ရောဂါအန္တရာယ်ကင်း၍ ကောက်ပဲသီးနှံကောင်းစားရန် လူဖြူတို့ရန်မှသော်လည်း

ကောင်း၊ အခြားလူသားစားလူရိုးများဘေးမှသော်လည်းကောင်း တင်းဆေးရန် ဆုတောင်းခြင်းများ ပါဝင်လေသည်။

ဤသို့ ဝတ်ပြုလျက်ရှိစဉ် ကျောက်တိုက်ကြီး အရှေ့ဘက်ရွာကြီးသို့ သွားရာ လမ်းမကြီးဆီမှ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဆူညံ ဟစ်အော်သံများကို ကြားရသည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ခြင်းများကို ရပ်ကာ နားစွင့်လျက်ရှိစဉ် ယောက်ျားမိန်းမ ၅၀ ခန့်မျှသော လူထုကြီးသည် လူတစ်ယောက်ကို အတင်းဆွဲယူ တုပ်နှောင်ကာ ကျောက်တိုက်ကြီးဆီသို့ ချေးရှုလာလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုလူ၏ အဝတ်များမှာ စုတ်ပြတ်လျက် ဦးခေါင်းနှင့် ကိုယ်မှ အချို့နေရာများတွင် သွေးများယိုထွက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

အလယ်ခန်းမကြီးဆီသို့ ဗဟိုလမ်းမှလာလျက်ရှိလေရာ အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ယခင်ကထက် ပို၍ အံ့အားသင့်လျက် ရှိလေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဖမ်းဆီးလာသောသူမှာ အခြားသူမဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဂိုးရင်းဖြစ်သောကြောင့် ပေတည်း။

ဂိုးရင်း၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ သွေးနှင့် ဈေးတို့သည် မြူမှုန်များဖြင့် နာစပ်ကာ ရှိလေရာ ခန်းမကြီးအလယ်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခတ်တတ်ရပ်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ ကျောက်ပြားများပေါ်တွင် ဗုန်းခနဲ လဲကျသွားလေ၏။

ငင်း၏နောက်၌ကား လုံများ၊ ပုဆိန်များ ထိုင်လျက်ရှိသော ထူအုပ်ကြီးသည် ဆူညံလျက်ရှိရကား အကြီးအကဲဖြစ်သူက ငြိမ်ကြငြိမ်ကြည့် လက်ပြလိုက်သောအခါ ငြိမ်သက်သွားကြလေ၏။ အကြီးအကဲဖြစ်သူမှာ ဝူလီ၏ ဖခင်ဖြစ်၍ ဘုန်းကြီးများအား တိုင်းရင်းဘာသာဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း လျှောက်ထား ပြောကြားလေသည်။

“ဂိုးရင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်မှ ထားခဲ့သည့် လျှို့ဝှက်သော ရွှေတွင်းမှ ရွှေများကို ခိုးယူရန် ကြံစည်ပါသည်။ အစောင့် ၁ ယောက်ကို သတ်ပြီးနောက် အခြား ၁ ယောက်နှင့် ဖက်လုံးလျက် ရှိစဉ် ငှက်မွတ်ရာမှ ပြန်လာသော သူငယ် ၃ ယောက်တို့နှင့် ပက်ပင်းပါ တွေ့၍ သတ်ရဖမ်းမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အရှင်ဘုရားများ စစ်ဆေးဆုံးဖြတ်တော်မူ

ရွာတွင်း အမှုကိစ္စများသည် အခါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့် ဘုန်းကြီးများ က စစ်ဆေးရ၍ အပြစ်ရှိလျှင် ရှိသည့်အလျောက် အပြစ်ပေးရ၏။

ဤအကြောင်းများကို ကျွန်ုပ် နောက်မှ သိရှိရလေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ဘုန်းကြီးသည် အမှုကို ယခုပင် စစ်ဆေးမည်ဟု နေရာ ထိုင်ခင်းများကို ပြင်စေ၏။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် အမြင့်ဆုံးသောနေရာတွင် ထိုင်၍ ကျွန်ုပ်တို့က အောက်ခံများတွင် ထိုင်သောအခါ ရွာသားများလည်း ကျောက်ပြားများပေါ်တွင် ထိုင်ကြ၏။ ရှေးဦးစွာ ငှက်မှုတ်ပြန်လာသည် ဆိုသော သူငယ် ၃ ယောက်ကိုလည်းကောင်း၊ ထိုနောက် အသက်မသေဘဲ ဒဏ်ရာအနည်းငယ်ရရှိသော အစောင့်ကိုလည်းကောင်း စစ်ဆေးရာ အကြီး အကဲပြောသည့်အတိုင်း ထွက်ဆိုကြ၏။ နောက်ဆုံး၌ ဂိုးရင်းအား မေးမြန်း ရာ ဂိုးရင်းက ရွှေများကို ယူရန်ကြံစည်မိသည်မှာ မှန်ကန်ကြောင်း၊ သို့သော် ထိုကဲ့သို့ယူရခြင်းမှာ မိမိကိုယ်ကျိုးအတွက် အသုံးပြုရန်မဟုတ်၊ ဂျမေကာ ကျွန်းတွင် ယခုအခါ လူဖြူလက်ထဲတွင် ကျွန်အဖြစ်ဖြင့် ရှိနေသေးသော လူမည်း ၂၀ ခန့်တို့ကို လွတ်မြောက်စေပြီးလျှင် ပိုင်ရှင်များကိုလည်း တိတ် တဆိတ်သတ်ရန် ရန်ပုံငွေအတွက် ယူရခြင်း ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ထုချေ၏။ ထိုအခါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက...

“ဤရွှေများသည် မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ပစ္စည်းမျှ မဟုတ်ဘဲ ကျောက်ရုပ်ကြီးကို ကိုးကွယ်သည့် ကျွန်တော်မျိုးပိုင် ပစ္စည်း ဖြစ်ကြောင်း သင်အသိ မဟုတ်ပါလော”

“ဟုတ်ပါသည်”

“ကျွန်ုပ်နှင့်တကွ ရဟန်းတော်များ၊ ရွာမှ အကြီးအကဲ ၂ ယောက် တို့၏ အခွင့်အမိန့်မရှိဘဲ သုံးစွဲခွင့် မရှိကြောင်း သင်အသိပင် ဖြစ်၏”

“မှန်ပါသည်”

“ရွှေတိုက်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ရာတွင် ပထမအစောင့်မှာ သင်၏ လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးပြီ မဟုတ်ပါလော”

“မှန်ပါ၏”

“ဒုတိယတံခါးစောင့်ကို သင် သတ်ရန် ကြံစည်သေးသည် မဟုတ်ပါလော”

ထိုမေးခွန်းတွင် ဂိုးရင်းက...

“မကြံစည်ပါ ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကို စုခံကာကွယ်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါ သည်”ဟု ထုချေလေ၏။

“ထားဦးလော့... ရွှေတိုက်၏ နယ်နိမိတ်အတွင်းသို့ ဝင်ရန်နှင့် သင်၏ ခြေ ၂ ပေကို ဖြတ်ပစ်နိုင်၏။ ရွှေများကို ကိုင်မိသူအား လက်များ တို့ ဖြတ်ပစ်ရန် အမိန့်ပေးနိုင်၏။ ခိုးယူသူအား သေဒဏ်အပြစ်ပေး စီရင်နိုင် ၏။ ဤစည်းကမ်းများကို သင်သိသည် မဟုတ်ပါလော”

“သိပါသည်အရှင်”ဟု ဂိုးရင်းက မျက်နှာသေဓာလေးဖြင့် ဖြေလေ ၏။ ထိုနောက် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက...

“သင် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောရန်ရှိသေးသလော”ဟု မေးရာ...

“လူမျိုး၏ ကောင်းကျိုးအတွက် ရည်ရွယ်ချက်ရှိပါသဖြင့် အခွင့် ဘေး၍ လွှတ်တော်မူပါအရှင်”ဟု ဂိုးရင်းက လျှောက်ရာ...

ထိုအခါ၌ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ဘုန်းကြီး ၂ ပါးနှင့် တီးတိုးတိုင်ပင် ငြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို တစ်ချက် လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သေး၏။ ဂိုးရင်း သည် ကျွန်ုပ်အား အကူအညီပေးရန် တောင်းပန်လိုသည့် မျက်နှာကလေး နှင့် ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ အမှန်အားဖြင့် ဂိုးရင်းသည် ရန်သူတစ်ယောက်ပင် ခြစ်သော်လည်း ဤကဲ့သို့ အခြေအနေကို မြင်ရသောအခါ သနားမိ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအား ဂိုးရင်းဘက်မှ ကူညီတောင်းပန်ရန် တစ်စုံတရာပြောမည်ဟု ပါးစပ်ပြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဂိုဏ်းချုပ် ကြီး၏ မျက်နှာထားကို မြင်လိုက်သောအခါ ပြောမည့်စကားများပင် အစ များ၍ သွားလေတော့၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ဖယောင်းများ သုတ်ထားသည့် ပေရွက်ကဲ့သို့ အရွက်ချပ်များကို ဘုန်းကြီးတစ်ပါးအား ယူခဲ့စေ၍ “အမိန့်ချမှတ်မည်”ဟု ဆိုလိုက်ရာ တီးတိုးစကား ပြောလျက်ရှိသော ပရိသတ်သည် မီးကို ရှေ့ဖြင့် ဆတ်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ တစ်ခါတည်း ငြိမ်၍သွားလေ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ပေရွက် ၂ ရွက် ၃ ရွက်ကို ခေတ္တမျှ လှန်လှော ကြည့်ရှုပြီးနောက် တည်ငြိမ်လေးနက်သော အသွင်ဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ပြောကြားလေသည်။

“မိဟာမက်၏ အဆက်အနွယ်များဖြစ်၍ မက္ကာမြို့မှ ဥက္ကာမြို့ အထက်ဖြင့် ထုလုပ်အပ်သော ကျောက်ဘီလူးရုပ်၏ သားတော်များ။

တောင်ကလပ်ခြေရင်းရှိ မီးတွင်းကို စောင့်ရှောက်သော မီးနတ်သား၏ သားတော်များ၊ ကျွန်ုပ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ စကားကို နားယူလော့။ ကျွန်ုပ်တို့ လူမည်းများအပေါ်တွင် ယခုတိုင် ကျွန်ုပ်အဖြစ်ဖြင့် ခိုင်းစေလျက် အသားမည်း ရုံမျှနှင့် လူ၏အခွင့်အရေး မရထိုက်ဟု အယူသီးသော လူဖြူများကို သုတ်သင်သည့် အသင်းဥက္ကဋ္ဌ ဂိုးရင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့ တစ်မျိုးလုံးအား သစ္စာ ဖောက်ရန် ကြံစည်လေပြီ။ အသင်းအတွက် အသုံးပြုရန်ထားသော၊ လူဖြူ တို့တွင် အလွန်အဖိုးထိုက်တန်သည့် ဘုရားပိုင်ရွှေများကို အကြီးအကဲများ နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ မသိဘဲ ခိုးယူရန် ကြံစည်လေပြီ။ ဤအမှုမျိုးကို ကျွန်ုပ်တို့ သည် မခံနိုင်ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့၏ မီးနတ်သားမှာ လူအသားကို မစားရသည် မှာ ကြာလေပြီ။

ဤနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ မသိသော်လည်း ပရိသတ်များ၏ တစ်ပြိုင်တည်း သက်ပြင်းချလိုက်သော အသံ မှာ အခန်းကြီးတစ်ခန်းလုံး သိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရလေ၏။

“ခရစ်ယာန်သက္ကရာဇ် ၁၈၆၄ ခုနှစ်က လူမည်းများကို ဥပါယ် တံမျဉ်ဖြင့် ကျွန်ုပ်အဖြစ်အလိုငှာ လိုက်လံဖြားယောင်းသွေးဆောင်နေသော စပိန်လူမျိုး ‘ဒွန်ကွာဒရို’၏ အသားအသွေးများကို နောက်ဆုံး စားသောက် ပြီးနောက် ယခုထက်တိုင် ပသပူဇော်ခြင်း မပြုရသေးချေ။ ဂိုးရင်းမှာ ဘုရား ပိုင် ရွှေများကို ခိုးယူရန် ကြံစည်ခြင်း၊ တံခါးစောင့်တစ်ယောက် သတ်ဖြတ် ခြင်း၊ အခြားတစ်ယောက်ကို နာကျင်စေခြင်း၊ အမျိုးကို သစ္စာဖောက်ခြင်း အစရှိသော ပြစ်မှုများမှာ မငြင်းနိုင်အောင် ထင်ရှားသဖြင့် ယခုနေ့ နေ့မွန်း တည့်သည့်အချိန်တွင် မီးနတ်သားအား ပသပူဇော်ကြရမည်”ဟု အမိန့် ချမှတ်လိုက်သောအခါ ပရိသတ်များ၏ ဟင်းခနဲ ချလိုက်သောအသံကြီး မှာ တစ်ခန်းလုံးကို တုန်လှုပ်၍ သွားစေလေ၏။

ထိုအခါ အကြီးအကဲ၏ သက်တော်စောင့် ၄ ယောက်တို့သည် ပရိသတ်ထဲမှ ထွက်လာ၍ ဂိုးရင်း၏ ခြေလက်များကို ကြိုးများဖြင့် ချည် နောင်ပြီးလျှင် ကျောက်တိုက်အပြင်သို့ ထုတ်သွားလေရာ ပရိသတ်များ လည်း စုရုံးလိုက်ပါသွားကြလေ၏။

နေ့မွန်းတည့်အချိန်သို့ မရောက်မီ ကျောက်စည်ထိုးသံများထိ

ကြားပြီးနောက် တောင်ကလပ်ဆီမှ လူသံများကို ကြားရလေသည်။ ကျွန်ုပ် အား ဘုန်းကြီးတို့ ဆင်ယင်မြဲဖြစ်သည့် အဝတ်များကို ပြည့်စုံစွာ ဝတ်ဆင် ဆဲပြီးလျှင် ခန်းမကြီးနံဘေးရှိ အဆောင်ကူးစင်္ကြံတစ်လျှောက်မှ ကျောက် တိုက်၏ နောက်ဘက်ဆီသို့ ခေါ်သွားလေ၏။

ကျောက်တိုက်ဆုံးသောအခါ တောင်ကလပ်မှာ ကိုက် ၁၀၀ ကျော်ကျော်မျှသာ ဝေးတော့သည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ခေါ်ဆောင်ကာ တောင်ကလပ်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားရာ လမ်းတစ်လျှောက် ခွဲထား ရွာသူရွာသား၊ ယောက်ျားမိန်းမ၊ ကလေးသူငယ်မကျန် လာရောက် ကြည့်ရှုလျက် ရှိနေကြကုန်၏။

အကြီးအကဲတစ်ဦးနှင့် သက်တောင်စောင့် ၄ ယောက်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ နောက်မှ လိုက်ပါလာကြရာ ကျွန်ုပ်တို့ သွားရသော လမ်းမှာ နောက်ဆုံး တောင်ကလပ်ကိုတွေ့၍ အခြားဘက်သို့ သွားရ၏။ တောင် ကလပ်၏ အခြားဘက်ခြံကား ထိပ်ပင် ၁၅ ပေခန့်ရှိ တွင်းကြီးတစ်တွင်းရှိရာ တွင်းနှုတ်ခမ်းမှာ ရွံ့ကျစ်စာများ တက်၍ နေဘိသကဲ့သို့ ရှိပြီးလျှင် တွင်းနံရံ များမှာ အတွင်းဘက်သို့ ဆင်ခြေလျှော့ရှိနေလျက် ကတော့နှင့် ခပ်ဆင် ဆင် ပုံသဏ္ဌာန်တူလေသည်။

တွင်းနှုတ်ခမ်းပတ်လည် ၁၀ ပေခန့် အတွင်းသို့ပင် လူမကပ်နိုင် ဆောင် ပူလောင်လျက်ရှိသည်ကို ထောက်ချင့်ခြင်းအားဖြင့် တွင်းအောက်မှ အူရိုန်သည် မည်မျှလောက် ပြင်းထန်သည်ကို ထောက်ချင့်နိုင်၏။

လူရိုင်းများ၏ အခေါ်အားဖြင့် ‘မီးနတ်’စောင့်သော ‘မီးတွင်း’ဟု ခေါ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်စိတ်ထင်အားဖြင့် ကန္တာရအတွင်း တိမ်မြုပ်လျက်ရှိနေ သော မီးတောင်တစ်ခု၏ ထိပ်ပင် ဖြစ်တန်ရာ၏။

ရာဇဝတ်သင့်၍ သေဒဏ် အပြစ်ပေးခံရသူတို့အား ဤတွင်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင်ခံရကြောင်း နောင်သိရှိရလေသည်။

ပရိသတ်တို့မှာ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်ကာ နေရာများဖယ်၍ သေပြင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် တွင်းနှင့် ၁၀ တောင်ခန့်ဝေးသော နေရာသို့ ကျွန်ုပ်အား ခေါ်သွားလေ၏။

ထိုနေရာ၌ကား ၁၀ တောင်မျှမြင့်၍ ပေ ၂၀ ပတ်လည်ခန့် အဝန်းသော စင်မြင့်တစ်ခုရှိပြီး ထိုစင်မြင့်ပေါ်တွင် အကြီးအကဲ နှစ်

www.burmeseclassic.com

၉၀ ၈ ဒဂုန်ဇွေမျှား

ယောက်သည်လည်းကောင်း၊ ပုဆိန်ကိုင်သော သက်တော်စောင့် ၄ ယောက် တို့သည်လည်းကောင်း၊ လှံတံကိုင် ၂ ယောက်သည်လည်းကောင်း သူတို့ ရှေ့မှ ခြေလက်များကို တုပ်၍ထားသော ဂိုးရင်းကိုလည်းကောင်း တွေ့ရ လေသည်။

စင်မြင့်ပေါ်သို့ လှေကားကလေးဖြင့် တက်ရ၍ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် သီးသန့်ထားသော ထိုင်ခုံများပေါ်သို့ ထိုင်မိကြလေလျှင် နေသည်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ တည့်မတ်စွာ ရောက်လုနီးပြီဖြစ်၍ ပရိသတ် များသည် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာလေ၏။

သို့သော် အကြီးအကဲတစ်ယောက်က လက်ပြလိုက်သည့်အခါ တီးတိုးပြောဆိုသံများ ငြိမ်သက်သွားပြီးလျှင် ကျောက်တိုက်ဆီမှ ကျောက် စည်ထိုးသံကို ကြားရလေသည်။

ထိုအခါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အကြီးအကဲနှစ်ယောက်အား...

“အသင့်ရှိပြီလော”ဟု မေးလိုက်ရာ...

“အသင့်ရှိပါပြီ အရှင်”ဟု ပြန်၍ ပြေဆိုလေ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ တားမြစ်ချက်အရ ကျွန်ုပ်မှာ ဂိုးရင်းနှင့် စကား ပြောခွင့် မရှိသဖြင့် မျက်နှာလွှဲလျက်ရှိရာ ဂိုးရင်းကမူ အလွန်တုန်လှုပ်သော အသံဖြင့်...

“အမျိုးအစား ခွဲခြားတယ်ဆိုတာ၊ အဖြူအမည်းခွဲခြားတယ်ဆိုတာ ဘုရားကြိုက်တဲ့ အလုပ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ လူဖြူတွေကို ပြောရစ်ပါလေ မိတ်ဆွေကြီး” ဟု တစ်ခွန်း လှမ်း၍ပြောလိုက်သေး၏။

အနံ ၄ ပေမျှ ကျယ်ဝန်း၍ ၁၂ တောင်ခန့် ရှည်သော ပျဉ်ချစ် တစ်ချပ်သည် စင်မြင့်မှ တွင်းဝဆီသို့ သင်္ဘောကုန်းပေါင်ကဲ့သို့ လျှောကျ လျက်ရှိရာ အခြားဘက်စွန်းမှာ တွင်းနှုတ်ခမ်းကို တစ်ပေခန့်မျှ ကျော်ကာ မေးတင်လျက် ရှိလေသည်။

တစ်ဖက်စွန်း၌ကား ကွင်းကြီးတစ်ကွင်းတွင် ဂိုးရင်းအား နွယ်ကြီး ကြီး တစ်ချောင်းဖြင့် အလျားလိုက်ဆွဲထား၏။ ဥပမာ ပေးရမည်ဆိုလျှင် တွင်းကတော့ကြီးထဲသို့ တစ်စုံတစ်ခု လျှောချရန် ရေတံလျှောက်သွယ်ထား သကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ ရာဇဝတ်ကောင်ကိုမူကား ခြေလက်များကိုတုပ်ကာ ရေတံလျှောက်ထိပ်ရှိတိုင်မှ ကွင်းကြီးတစ်ခုတွင် နွယ်ကြီးကြီးတစ်ချောင်း

ဖြင့် အလျားလိုက်ချည်နှောင်းထားလေသည်။

အရပ်မြင့်မား ထွားကျိုင်း၍ ပါးကွက်အာဏာသားရုပ် ခေါက် လျက်ရှိသော လူရိုင်းကြီးတစ်ယောက်သည် ပုဆိန်ကြီးကိုထမ်းကာ ကွင်း ကြီးရှိသော တိုင်အနီးတွင် ရပ်လျက်ရှိလေ၏။

နေသည် ကျွန်ုပ်တို့ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ တည့်တည့်ကြီး ရောက်လာ ပြီဖြစ်ရကား ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် နေကို တစ်ချက်မျှ မော်ကြည့်ပြီးနောက် နက်ကျယ်လှသော အသံကြီးဖြင့် တစ်ကြိမ်အော်လိုက်ရာ ပုဆိန်ကိုင်သော အာဏာသားသည် ရာဇဝတ်ကောင်အား တွဲရစ်ချည်ထားသော နွယ်ကြီးကို ပုဆိန်ဖြင့် တစ်ချက်တည်း ခုတ်ဖြတ်ချလိုက်လေ၏။

ဂိုးရင်းသည် ကြွေလုံးကလေးများကို တွင်းထဲသို့ လိုမ့်၍ ချလိုက် တ်သကဲ့သို့ ဒီဂရီ ၆၀ ခန့် လျှောဆင်းလျက်ရှိသော ရေတံလျှောက် တစ် လျှောက်မှ မီးတွင်းကြီးထဲသို့ ကျသွားလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ မကြည့်လိုလှသ ဖြင့် မျက်စိများကို မှိတ်၍ထားလိုက်လေသည်။

ထိုခဏ၌ ဝုန်းခနဲ ကျ၍သွားသော အသံကြီးနှင့်အတူ တွင်းပတ် လည် ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေးသူငယ်များ၏ အလန့်တကြား ဟစ်အော် လိုက်သံများသည် နားကွဲမတတ် ဆူညံ၍ သွားလေရာ တွင်းထဲမှ ရှဲခနဲ အသံကြီးနှင့် မီးခိုးလုံးတစ်ခုသည် ကောင်းကင်သို့တက်၍လာပြီးလျှင် ဂိုးရင်းမှာ ဤကမ္ဘာမှ ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေတော့သတည်း။

ပရိသတ်များ၏ ဆူညံသံတိတ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့်တကွ ကျွန်ုပ်တို့သည် တွင်းကြီးဆီသို့ ဦးခေါင်းကို ညွတ် တာနေကြရပြီးလျှင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ယခင်ကကဲ့သို့ပင် ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့်...

“အရှင်မီးနတ်သားအား ဤရာဇဝတ်ကောင်၏ အသားအသွေး ခြင့် ပူဇော်သဏ္ဌာရ ပြပါ၏။ ကျွန်ုပ်တို့အား ကောင်းချီး ချမ်းသာပေးပါ လော့။ ဤမျှနှင့် ရောင့်ရဲတင်းတိမ်တော်မူပါလော့”ဟု ၃ ကြိမ်၊ ၃ ခါမျှ ရေရွတ်ပြီးနောက် အခမ်းအနားကို ရုပ်သိမ်းလိုက်ကြကာ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ခြန်လာကြလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်အခန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ထိုနေ့ နံနက်ခင်းတွင်

တွေ့မြင်ခဲ့ရသော စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ကောင်းသော အဖြစ်အပျက်များ အတွက် ကျွန်ုပ်မှာ အတော်ပင် တုန်လှုပ်လျက် ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏အသက်ကိုပင် လုပ်ကြံဖူးသူတစ်ယောက် မှန်သော်လည်း အယူသီး၍ တရားမရှိသော လူရိုင်းများလက်ထဲတွင် ဤကဲ့သို့ မရှုမလှ သေဆုံးသွားရသည်ကို မြင်သောအခါ များစွာစိတ်မကောင်း ဖြစ်မိ၏။

ထိုည၌ ကျွန်ုပ်လည်း အိပ်ရာသို့ ဝင်တော့မည်ပြုစဉ် ဘုန်းကြီး ၂ ပါးနှင့်တကွ အစောင့် ၂ ယောက်တို့သည် တံခါးကို လာ၍ဖွင့်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား ကျောက်ရုပ်ကြီးရှိရာ အလယ်ဆောင်သို့ ခေါ်သွားလေ၏။

ကျောက်ရုပ်ကြီးရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ဂိုဏ်းချုပ်ဘုန်းကြီးသည် ဝတ်ဆီမီးခွက်နှင့် ဆီမီးများကို ထွန်းညှိကာ ဘုရားဝတ်ပြုနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်လာသောအခါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ဘုန်းကြီး ၂ ပါးအား...

“ဘုန်းကြီးသစ်အား ခေါ်လာခဲ့ပြီလော”ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘုန်းကြီး ၂ ပါးက...

“အခမ်းအနားပြုလုပ်ရန်အတွက် အသင့်ခေါ်လာခဲ့ပါပြီအရှင်”ဟု ပြန်၍ ဖြေဆို၏။ အခမ်းအနားပြုလုပ်ရန် ဆိုသော စကားကို ကြားရသော အခါမှ ထိုနေ့မှာ လငပုပ်ဖမ်းမည့်နေ့ ဖြစ်ကြောင်း၊ အခမ်းအနားဆိုခြင်း၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ ကျွန်ုပ်အား နားရွက်ဖြတ်မည့်ကိစ္စကိုပင် ဆိုလိုကြောင်း သတိရမိတော့၏။

အကြောင်းမူကား ဂိုးရင်း၏ ကိစ္စအတွက် ကျွန်ုပ်မှာ ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်ကာ လငပုပ်ဖမ်းမည့်နေ့ကိုပင် သတိမေ့လျော့၍နေခြင်း ဖြစ်လေရာ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်လည်း ပြင်းစွာ တုန်လှုပ်လျက် ရှိလေတော့သည်။

ဝတ်ပြုခြင်းပြီးလတ်သော် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလည်း အစောင့်များအား တစ်စုံတစ်ရာပြောလိုက်ရာ အစောင့် ၂ ယောက်တို့ရောက်သောအခါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ကျွန်ုပ်အား...

“ငါ့ရှင်... ယခုညကား လငပုပ်ဖမ်းမည်ဖြစ်၍ ငါ့ရှင်မှာ

ကျောက်နားရွက်တော်ကို သိမ်းဆည်းထားမိသည့်အတွက် အပြစ်ရှိသည် အတိုင်း နားရွက်တစ်ဖက်ကို ဖြတ်ပစ်ရချေမည်။ ဤအဖြစ်မျိုးကို ကျွန်ုပ်တို့ ကိုယ်တိုင်လည်း ခံခဲ့ရလေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် အသားကိုလိုက်ဖြတ်ရာ မနာကျင်စေရန်လည်းကောင်း၊ အနာကို ၃ ရက်အတွင်း ပျောက်ကင်းစေရန် ‘အိဂျစ်ပြည်’ ရှေးဟောင်းဆေးကျမ်းများမှ ဆေးဝါးများကို ဖော်စပ်ရှာဖွေ၍ ယုလာခဲ့သဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ ပူပန်ခြင်း မရှိလေနှင့်။ ငါ့ရှင်သည်ခံလော့။ အသင်သည် ထိုအခမ်းနားပြီးစီးပြီးနောက် ‘နီရီ’ဟူသောဘွဲ့ဖြင့် ဤဘုန်းကြီး ၂ ပါးနှင့်တန်းတူ လွတ်လပ်သောအခွင့်အရေးများကို လည်းကောင်း၊ လူမည်းများကို နိုင်နင်းရန် တန်ခိုးအာဏာများကို လည်းကောင်း ရရှိစေအံ့။ သို့သော် အသင်ပြုခဲ့သော မကောင်းမှုအတွက် အသင်သာ မဟုတ်၊ အသင်၏ သားမြေး ၇ ဆက်တိုင်တိုင် နားရွက်မပါဘဲ ရှိနေစေဟု ဤနေရာမှနေ၍ တစ်ကြိမ်တည်း ငါ အဓိဋ္ဌာန်ပြု၏။ ငါ့ရွတ်ဆို၏။ သည်းခံလော့ ငါ့ရှင်”ဟု ရေရွတ်လေသည်။

ထိုသို့ ရွတ်ဆိုပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျောက်ရုပ်ကြီးနောက် ဆီမှ မြင်းများဟီးလိုက်သကဲ့သို့ ဟီးသံကြီးတစ်ခုကို မသံမကွဲ ကြားရလေရာ ယုံကြည်နိုင်လောက်သော စကားများပင် မဟုတ်စေကာမူ ရွတ်ဆိုသည့် အာဏာစက်များပင် ရှိလေသလောဟု အောက်မေ့မိ၏။ မည်သည့် အကြောင်းကြောင့်မသိ၊ ကျွန်ုပ်မှာ ကျောထဲတွင် စိမ့်၍သွားမိသေး၏။

ထိုနောက် ဘုန်းကြီး ၂ ပါးသည် ကျွန်ုပ်၏ ခြေလက်များကို ကြိုးများဖြင့် တုပ်နှောင်ကြပြီးနောက် ထမ်းစင်ပေါ်သို့ တင်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ အစောင့်များမှာ အပြင်သို့ ထွက်သွားကြပြီဖြစ်၍ ဘုန်းကြီး ၂ ပါးသည် ထမ်းစင်ကို ရှေ့နောက် ချီမပြီးသော် ကျောက်ရုပ်ကြီး နံရံ တန်ဆောင်းနံဘေးခန်းမှ အတွင်းဘက်သို့ ဝင်သွားရာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဆိုယ်တိုင် မီးရှူးတိုင်တစ်တိုင်ကိုကိုင်ကာ ရှေ့မှလမ်းပြသွားလေ၏။ အခန်းရှည်ကြီးဆုံး လက်ယာဘက်သို့ ကွေ့ပြီးနောက် ခြေလှမ်း ၃၀ ခန့်မျှ သွားမီ ထောင့်သော် အောက်သို့ဆင်းသော ကျောက်လှေကားတစ်ခုကို တွေ့ရ၍ ဆမ်းစဉ်ကို အောက်သို့ယူဆောင်သွားလေ၏။

လေသည် ထိုနေရာ၌ အတော်ပင်လှောင်၍ နေသည့်ပြင် ညီစိုစို ခင်အေ အနံ့တစ်မျိုးကို ရရှိလေသည်။ ပိတ်၍ထားသော တံခါးတစ်ခုကို

“ငါ့ရှင် သည်းခံလော့... ဘုရားသခင်၏ ဂုဏ်ပုဒ်ကို အောက်ခံ
လော့။ ငါတို့၏ဘုရားများကို စွဲမြဲလော့။ ဝေဒနာစိတ်ကို မေ့လျော့ပျောက်
စေလော့။ ငါ၏ ဆေးတန်ခိုးများကို ယုံကြည်လော့” ဟု ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည်

တစ်ခဏမျှ ကြာလတ်ပြန်သော အစာပို့နေကျ မိန်းကလေးသည်
ဆိတ်နိုးတစ်ခွက်နှင့် စွန်ပလွန်သီးများကိုယူလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း
အကုန်အစင် စားသောက်ပြီးနောက် အိပ်ရာပေါ်သို့ တစ်ဖန်ပြန်၍ လှဲလိုက်
ရာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်၍ သွားပြန်လေ၏။

မေ့ဆေးပေးခြင်းခံရသူများမှာ ၂၄ နာရီခန့်မျှ မူးဝေထိုင်းနှိုင်း၍
နေတာတိသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့မှာလည်း သတိရပြီးနောက် ၃ ရက်ခန့်မျှပင်

ခပ်ဝေဝေ ခပ်ရီရီ ရှိနေခဲ့လေသည်။

ထိုအတွင်း ဘုန်းကြီးတစ်ပါးသည် တစ်နေ့လျှင် ၂ ကြိမ်မျှ အချိန်မှန် လာရောက်၍ လုံးဖြတ်ထားသည့်နေရာကို ဆေးရည်များ သုတ်လိမ်းပေးရာ တစ်ပတ်ခန့်ကြာလတ်သော် တစ်စုံတစ်ရာ နာကျင်ခြင်းမရှိတော့ဘဲ အသားကျလျက် ရှိနေခဲ့လေပြီ။

နေ့ရက်များသည် တစ်နေ့ပြီးလျှင် တစ်နေ့ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ ကုန်လွန်၍သွားခဲ့ရာ တစ်နေ့သော ညနေစောင်း၌ ကျွန်ုပ်သည် ညနေစာပို့ချိန်ကိုကျရောက်သော်လည်း မိန်းကလေး မျောက်မလာသေးသဖြင့် ဝမ်းဟဟာရှိသည်နှင့် တံခါးရွက်ကြားမှ စောင့်မျှော်ကာ ရှိလေ၏။

အခန်း၏ တံခါးမကြီးမှာ ကျောက်တိုက်၏ မျက်နှာစာဘက်မှ ဝင်သောစင်္ကြံကို မျက်နှာပြုလျက်ရှိရာ လမ်းကြားကလေး၏ထိပ်တွင် ခုံတစ်ခုပေါ်၌ ထိုင်နေသောအစောင့်ကို မြင်ရ၏။

အချိန်မှာ နေဝင်လုနီးဖြစ်၍ မိန်းကလေး၏ ပုံသဏ္ဌာန်မှာ လိမ္မော်ရောင်ရှိနေသော ကောင်းကင်ကိုနောက်ခံ၍ အမည်းရိပ်များထင်လျက်ရှိ၏။

မိန်းကလေးသည် လင်ပန်းကိုရွက်ကာ အစောင့်ရှေ့မှ ဖြတ်၍ လာရာ အစောင့်သည် မိမိရှေ့သို့ မိန်းကလေးရောက်လာသောအခါ နေရာမှ ထလိုက်ပြီးနောက် အခြားဘက် လှည့်၍သွားလေ၏။

ထိုခဏ၌ မိန်းကလေးသည် ခါးထဲမှ တစ်စုံတစ်ခု နှိုက်ယူလိုက်ပြီးလျှင် အစောင့်၏ ကျောက်စိုက်လိုက်လေသည်။ အစောင့်သည် အားခန့်အသံရှည်ကြီး တစ်ချက်ဆွဲလိုက်ပြီးနောက် ကျောက်ပြားများပေါ်တွင် လဲကျသွားလေ၏။

မိန်းကလေးသည် ကျွန်ုပ်၏ တံခါးဆီသို့ ပြေးလာပြီးလျှင် အပြင်မှ မင်းတုပ်ကို ချွတ်၍တံခါးကိုဖွင့်လေရာ ကျွန်ုပ်မှာ အစာပို့အစေခံ မိန်းကလေး၏ပြုလုပ်ပုံ လျင်မြန်လွန်းသဖြင့် အံ့အားသင့်ကာ ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် ကြည့်နေမိ၏။

တံခါးပွင့်သွား၍ အခန်းထဲသို့ဝင်လာပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ညှိုးတစ်ချောင်းကို ထောက်ကာ...

“စကားမပြောနဲ့ ကိုလူဖြူကြီး”ဟု ပြောလိုက်သောအခါမှ ကျွန်ုပ်မှာ ယခင်ကထက် ပိုမိုအံ့သြမိလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိန်း

ကလေးမှာ နေ့စဉ် အစာပို့နေကျ မိန်းကလေးမဟုတ်ဘဲ ကျွန်ုပ်၏အချစ်ဝူလီဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။

ဝူလီသည် ကျွန်ုပ်၏ နဖူးကို တစ်ချက်မျှ နမ်းလိုက်ပြီးနောက် နားနားကိုကပ်ကာ...

“ကိုလူဖြူကြီးကို ချစ်မိလို့ ကျုပ်မှာ လူ ၂ ယောက် သတ်လိုက်ရပြီ၊ ပြေးမယ်ဆို။ ကိုင်း... ကျုပ်တို့ ပြေးကြစို့။”

“ဖြစ်ပါ့မလား ဝူလီရယ်”

“စဉ်းစားနေပို့ အချိန်မရှိဘူး။ ပြေရင်လည်းပြေး၊ မပြေးရင်လည်း မီးတွင်းကြီးထဲမှာ ၂ ယောက်စလုံး အသေခံကြရုံပဲ”

မီးတွင်းကြီးဟု ပြောလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်မှာ ဂိုးရင်း၏ မျက်နှာကို ပြေး၍မြင်မိ၏။ လွတ်အောင် မပြေးနိုင်လျှင် မီးတွင်းထဲသို့ ဝင်ချခြင်း ခံရမည့်အစား အဘယ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ မစွန့်စားနိုင်အံ့နည်း။

“ကျုပ်စကား နားထောင်ရမယ်”

“ထောင်ပါ့မယ် ဝူလီရယ်”

“စားစရာတွေလည်း ယူခဲ့တယ်။ ကုလားအုတ် ၂ ကောင်လည်း အသင့်ရှိပြီ။ အားလုံးပြင်ဆင်ထားတယ်”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

စကားပြောရန် အချိန်မရချေ။ ဝူလီသည် ခါးထဲတွင် ဂုတ်၍ယူခဲ့သော ပုလင်းငယ်တစ်လုံးမှ စိမ်းရွှေချွန်သော ဆေးရည်များဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာ၊ လည်ပင်း၊ ခြေလက်တို့ကို ၎င်း၏လက်ကလေးဖြင့် ပွတ်သပ်သုတ်လိမ်းပေးရာ ကျွန်ုပ်မှာ လူမည်းတစ်ယောက်သို့ ပြောင်းသွားလေ၏။

ထိုနောက် သေ၍နေသော အစောင့်အား ကျွန်ုပ်အခန်းသို့ ၂ ယောက်သား ဆွဲယူခဲ့ကြပြီးလျှင် အဝတ်များဖြင့် ဖုံးထား၏။ နောက် ကျွန်ုပ်၏ ပစ္စည်းကလေးများကို ဆေးအိတ်တွင်းသို့ လျင်မြန်စွာ ထိုးသွင်းပြီးလျှင် ခြေရာလက်ရာများကို တတ်နိုင်သမျှ ဖျောက်ဖျက်ခဲ့ကြပြီးနောက် လမ်းကြားမှ ထွက်ခဲ့ကြ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ လက်ချည်းရှိနေသဖြင့် အစောင့်၏ပုဆိန်ကြီးကို ယူခဲ့ရာ ဝူလီသည် ရှေ့မှလမ်းပြကာ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်ုပ်၏လက်ကို ဆွဲ၍ ခေါ်ခဲ့၏။

လမ်းကြားထိပ်သို့ ရောက်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် လက်ဝဲဘက်သို့ ကွေ့မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပုဆိန်ထမ်း၍လာသော လူမည်းတစ်ယောက် နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးမိလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ နောက်ထပ် လူချင်းလဲရန် ရောက်လာမည့် ဒုတိယအစောင့်ကို သတိမထားမိခဲ့ကြချေ။ လူရိုင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို မြင်လျှင် ပထမ တွေ့ဆုံကြည့်ရှုလျက်ရှိရာမှ ကျွန်ုပ်လက်မှ ကိုင်ထားသော ဆေးအိတ်ကို မြင်သောအခါ ကျွန်ုပ်အား စတင်တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

ပူလီသည် မတ်တတ်ရပ်ကာ အံ့အားသင့်လျက်ရှိစဉ် လူရိုင်းသည် ပူလီကိုလှည့်၍ ကျွန်ုပ်အား လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပထမ ပြေးဝင်လာသော လူရိုင်း၏ ပုဆိန်ချက်ကို ရှောင်၍ ပေးလိုက်သဖြင့် ပုဆိန်ချက်မှာ လွတ်၍သွားသော်လည်း လူရိုင်းနှင့် ကိုယ်လုံးချင်း ရိုက်မိသဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး နောက်သို့ ယိုင်၍သွား၏။

ဒုတိယအကြိမ်၌ကား လူရိုင်းသည် ပထမကဲ့သို့ အရမ်းမဝင်တော့ဘဲ ကျွန်ုပ်၏အလစ်ကို စောင့်၍ဝင်လေရာ ကျွန်ုပ်မှာ စကော့တလန်တွင် ရှိနေစဉ်က ဓားသိုင်းအတတ်ကို ဆရာနှင့် လက်တွေ့သင်ခဲ့ဖူးသောကြောင့်သာ သက်သာရာရတော့၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူရိုင်းသည် ပုဆိန်ကိုမြှောက်၍ မချွတ်ဘဲ လက်ယာဘက်မှ လက်ဝဲသို့ ခပ်စွေစွေစောင်း၍ ခုတ်လေရာ ကျွန်ုပ်သည် နောက်သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်ကာ သူ၏ ပုဆိန်ရိုးရှိရာသို့ ကျွန်ုပ်၏ ပုဆိန်သွားကျအောင် ခပ်ဆတ်ဆတ် ပင့်၍မလိုက်ရာ လူရိုင်းသည် တစ်လှမ်း၊ နှစ်လှမ်းမျှ ရှေ့သို့ ဟပ်ထိုးလဲ၍ သွားမတတ် ခြေလှမ်းပျက်၍ သွားလေ၏။

ထိုအခါကား ကျွန်ုပ်၏ အကောင်းဆုံးသော အခွင့်အရေးတည်း။ ထိုအချိန်အထိ ကျွန်ုပ်မှာ တိုက်ခိုက်ရေးထက် ခုခံရေးကိုသာ စိုက်လျက်ရှိခဲ့ရာ ရန်သူ ခြေပျက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သည် ရန်သူ ပြန်၍မလှည့်နိုင်မီ ရှေ့သို့ဟပ်ထိုးပြတ်၍သွားသော လူရိုင်း၏ ဇက်ဆီသို့ ပုဆိန်ကိုမြှောက်၍ တအားခုတ်ချလိုက်ရာ ပုဆိန်သွားသည် ရန်သူ၏ဇက်ကို လှလှကြီးမိ၍သွားရကား အားခန့်အော်ကာ လူရိုင်းသည် တစ်ဝက်သာသာမျှ ပြတ်ထွက်သွားသည့် လည်ပင်းမှ သွေးများပန်းထွက်

ကာ ကျောက်ပြားပေါ်သို့ မှောက်လျက်သား လဲကျသွားလေ၏။

ထိုအချိန်၌ကား နေသည် လုံးလုံးဝင်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ ပူလီသည် ကျွန်ုပ်၏ လက်ကိုဆွဲကာ ကျောက်တိုက်၏ နောက်ဘက်သို့ သွားသော စင်္ကြံမှ ခြေပြင်သို့ ဆင်း၍ပြေးခဲ့ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ပြေးခဲ့သောလမ်းမှာ ကျောက်တိုက်နောက်ဘက်ရှိ ခဲတွင်းသို့ လာရာလမ်းဖြစ်သော်လည်း ဘုန်းကြီးများနှင့် ယခင်တစ်ခေါက်က လာခဲ့ရသော လမ်းမဟုတ်ချေ။ အခြားဘက်မှကွေ့၍ လာသောလမ်း ဥခဲဟန်ရှိရာ မီးတွင်းကို ကျော်လွန်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် တောစပ်ဘလေးသို့ ရောက်လာခဲ့ကြလေ၏။

ချုံကြီးတစ်ခုကို ကွေ့မိသောအခါ၌ကား လူမည်းတစ်ယောက်သည် ကုလားအုပ် ၂ စီးနှင့် စောင့်ဆိုင်းနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကုလားအုတ်များမှာ လွန်စွာ လတ်ဆတ်လျက် နံဘေးတစ်ဖက်ရှိ ခြင်းတောင်းများမှာ စားသောက်ဖွယ်ရာများ၊ အဝတ်အစည်းများနှင့် ရေဘူးလုံးကို မြင်ရသဖြင့် ပူလီ၏ တင်ကြိုစီမံထားပုံကို စိတ်ထဲက ချီးကျူးမိသေး၏။

ပူလီသည် ကျွန်ုပ်အား ဒုတိယကုလားအုတ်ပေါ်သို့ တက်စေပြီးလျှင် ပထမကုလားအုတ်ပေါ်သို့ သူကိုယ်တိုင်တက်ပြီးနောက် လူမည်းအား ဆက်ပြလိုက်ရာ တောထဲသို့ ဝင်ကာ ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေ၏။ ပူလီသည် ရှေ့မှ သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ကုလားအုတ်သည် ပူလီ၏ ကုလားအုတ်အောက်သို့ တစ်ခါတည်း လိုက်ပါသွားလေ၏။ တောကလေးမှာ တစ်မိုင်ထပ်လည်ခန့်သာ ရှိ၍ ဆူးရစ်ပင်များ၊ ချုံခြောက်ကြီးများ၊ တဖောင်းပင်များသာ ရှိလေသည်။

မကြာမီ တောစပ်ကလေးမှာ ကျွန်ုပ်တို့၏နောက်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားလျက် ကျွန်ုပ်တို့သည် အစအဆုံးမထင်သော ကန္တာရကြီးကို ခြတ်သန်းကာ ကုလားအုတ်များကို နှင်လျက်ရှိကြကုန်၏။

ပူလီယူခဲ့သော ကုလားအုတ်နံဘေးရှိ ဆွဲခြင်းထဲတွင် စွန့်ပလွံသီးခြောက်များ တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ညစာမစားခဲ့ရသေးသည်နှင့် မြိန်ရက်မှာ စားသောက်ပြီးနောက် ရေကို တဝသောက်ရ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ကုလားအုတ်ကို ကောင်းစွာ မစီးတတ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ကုလားအုတ်မှာ

ပူလီက ရွှေမှ ကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့် ဆွဲငင်လမ်းပြကာ ခေါ်ဆောင်သွားသဖြင့် အထူးမောင်းနှင်ရန် မလိုတော့ချေ။

ခရီး ၂ မိုင်ခန့်မျှ ရောက်သောအခါ ကျောက်တိုက်ဆီမှ အဆက်မပြတ်ထိုးသော ကျောက်စည်သံများ ကြားရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ထွက်ပြေးကြောင်း သိရှိကြလေပြီဟု ယူဆရ၏။ ပူလီသည် ကြောက်ရွံ့သော မျက်နှာဖြင့် “သူတို့လိုက်လာလိမ့်မယ်၊ မြန်မြန်သွားမယ်” ပြောကာ ကုလားအုတ်များကို ရှေးကထက် တိုး၍နှင့်လေရာ ကုလားအုတ်များလည်း ခပ်နွေးနွေးပင်ရှိနေသေးသော သံပြင်တွင် ပြေးလုမတတ် သွားလျက်ရှိကြကုန်၏။ လမင်းသည် လိမ္မော်အရင်ရောင်ဖြင့် သံပြင်မှ ပေါ်ထွက်လာပြီဖြစ်ရာ လေကလေးသည်လည်း တဖြည်းဖြည်း ခံသာ၍လာခဲ့လေပြီ။ ကျွန်ုပ်လည်း သွားရာလမ်းကို သိလိုသဖြင့် သင်္ဘောကွန်ပါကိုယုတ်၍ ကြည့်သောအခါမှ ကျွန်ုပ်တို့မှာ အနောက်တောင်စူးစူးသို့ သွားနေကြောင်း သိရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ ကုလားအုတ်ကို ပူလီနှင့်ယှဉ်မိအောင် မောင်းနှင်လာပြီးနောက်

“ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ ပူလီ”

“ဆယ်နီဂယ်”

“နားမလည်ဘူး”

“ပင်လယ်ကိုရောက်တယ်၊ လှေရှိတယ်”

“ကောင်းတယ် ပူလီ။ ကိုင်း... မြန်မြန်မောင်းပါ”

လမင်းသည် လိမ္မော်ရောင်မှ ခပ်ဝါဝါအဆင့်သို့ ပြောင်းခဲ့ပြီးလျှင် တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်၍လာလေရာ လေသည်လည်း တဖြည်းဖြည်း အေး၍လာလေ၏။ နာရီဝက်ခန့်မျှ ဆက်လက်သွားမိကြသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့နောက် ၂ မိုင်ခန့်လောက်မှ တရွေ့ရွေ့လာနေသော မည်းမည်းအစုကလေးတစ်ခုကို မြင်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ထင်သည့်အတိုင်း လူရိုင်းများသည် ကျွန်ုပ်တို့နောက်သို့ လိုက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ကုလားအုတ်များမှာ အတော်ခရီးပေါက်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ မှန်မှန်မျှ သွားလျက်ရှိလေရာ မည်းမည်းအစုကလေးကား ကျွန်ုပ်တို့နှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်၍လာလေပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့ ခရီး ၂ မိုင်ခန့်၌ကား မိုင်းမိုင်းညိုညိုရှိသော နေရာကလေးတစ်ခုကို မြင်ရပြီဖြစ်၍ ပူလီသည် ထိုနေရာသို့ ဦးတည်ကာ

ကုလားအုတ်များကို နှင်လျက်ရှိလေ၏။ ခရီး ၁ မိုင်ခန့် ကျော်လွန်ခဲ့သောအခါ သဲများသည် တဖြည်းဖြည်းပါးလာပြီးနောက် ဆူးပင်အုပ်ကလေးများကိုလည်း မြင်ရသဖြင့် ရေရှိသော အထိမ်းအမှတ်ကို ပြလျက်ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ ကုလားအုတ်များကို အစွမ်းကုန်နှင်လျက်ရှိသော်လည်း နောက်မှလိုက်လာသော လူအုပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ၆ ဖာလုံထက် ဝံ့၍ ဝေးတော့မည်မဟုတ်ချေ။

မကြာမီ ပျားအုံများကဲ့သို့ တစုကလေးများကို မြင်ရပြီဖြစ်၍ ပူလီသည် ရွာဆီသို့ ဦးတိုက်၍ မသွားတော့ဘဲ ဘေးလမ်းသို့ ပဲ့ကာ တောပေကလေးရှိရာသို့ သွားလျက်ရှိလေရာ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ချောင်းငယ် တစ်ခု၏ဘေးသို့ ဆိုက်ရောက်ကြလေပြီ။ ချောင်းကလေးမှာ ကျဉ်းမြောင်းသော်လည်း ရေများမှာ တဟောဟောစီးဆင်းလျက် ရှိနေသဖြင့် ခရီးသန်ကြောင်း သိရ၏။ ချောင်းစပ်၌ကား လှေငယ် ၃-၄စင်းမျှ ဆိုက်ကပ်ထားသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ပူလီသည် ကုလားအုတ်ပေါ်မှ လျင်မြန်စွာ ခုန်ဆင်းပြီးနောက် ဝန်စည်စလယ်များကိုယူပြီးလျှင် လှေများရှိရာသို့ ပြေးသွားလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းနည်းတူ ပြုလုပ်ရ၏။

ထိုခဏ၌ ဝိခနဲဖြတ်၍သွားသော အသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် လူရိုင်းများသည် လေးနှင့်မြားများကို အသုံးပြုကြောင်း သိရှိရ၏။ ဘယ်နှ့် မြားတစ်စင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ ကုလားအုတ်ကို ထိမှန်လေရာ ကုလားအုတ်ကြီးသည် လည်တံကိုဆန့်ကာ ဟစ်အော်လျက် သုံးလေးပတ်မျှ ချာခွာလည်၍ သွားပြီးနောက် မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေ၏။ ထိုအချိန်၌ကား လူရိုင်းများမှာ ၄ ဖာလုံခန့်သာ ဝေးတော့၏။

စမ်းချောင်း၏နံဘေးတွင် ညရင်ကောက်ပင်များ၊ ကညုတ်ပင်နှင့် ချွံမတက်ပင်များမှာ အတော်အတန် ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်လျက် ရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း တတ်နိုင်သမျှ အကာအကွယ်ယူကာ ရေစပ်သို့ ခြင်းခဲ့ရ၏။ ပူလီသည် ထိုအချိန်၌ လှေပေါ်သို့ ပုံစည်းများ တင်ပြီးပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ချည်၍ထားသော နွယ်ကြိုးကို ပုဆိန်ဖြင့် ခုတ်ဖြတ်ပြီး နောက်လှေကို ရေလယ်သို့ တအားတွန်းလိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့လည်း လှေလယ်သို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ကျွန်ုပ်က လှေပေါ်မှတွေ့ရသော တစ်ခုနှင့်တစ်ခုခတ်ပြီးလျှင် ပူလီအား အခြားကမ်းဘက်သို့ ကပ်နိုင်သမျှကပ်၍ ပဲ့စေ

ရာ လှေကလေးသည် ရေစီးတွင် လျင်မြန်စွာ စုန်ဆင်းလျက် ရှိလေ၏။
ထိုအချိန်၌ကား ရန်သူများမှာ ကမ်းစပ်သို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ။

ရန်သူတို့သည် ဆူညံဟစ်အော်ကာ ချောင်းရိုးတစ်လျှောက်သို့
လျှောက်၍ လိုက်လာကြပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့လှေဆီသို့ မြားများကို လွှတ်
လျက် ရှိရကား ဝူလီအား အလျားမှောက်၍နေရန် ပြောရပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်
ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ်ကို နိမ့်နိုင်သမျှ နိမ့်စွာဝပ်ရင်း လှေကို လှော်ခတ်ရ
၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ဦးခေါင်းများပေါ်၌ကား မြားများသည် ဝီခနဲ၊ ဝီခနဲ ပျံ့သန်း
လျက် ရှိကုန်၏။

“ခေါင်းမဖော်နဲ့နော် ဝူလီ”

“မဖော်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ လွတ်မှလွတ်ပါ့မလား ကိုလူဖြူရယ်”

“လွတ်မှာပေါ့။ လှေက အင်မတန်မြန်တာပဲ”

“ဒီချောင်းဟာ ‘ဆယ်နီဂယ်’မြစ်ကို ထွက်တဲ့ချောင်းပေါ့။ ဝူလီ
တော့ ပင်လယ်ကို မြန်မြန်ရောက်စေချင်တာပဲ”

“ဟော... မြားတွေ လာနေတယ်နော်၊ ဝပ်လိုက်... ဝူလီ...
ဝပ်လိုက်ဟေ့”

“အလို...”

မြားတစ်စင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ကျောပေါ်မှ ဝီခနဲ ဖြတ်၍သွားလေရာ
ကျွန်ုပ်နှင့် တစ်လက်မခန့်မျှသာ လွတ်၍သွားလေ၏။ အခြားမြားတစ်စင်း
မှာမူ ဝူလီ၏ လက်မောင်းကို ရှုပ်၍ ထိမှန်ကာ လှေနှင့် တွေ့ဆုံလျက်ရှိလေ
သည်။ ထိုခဏ၌ လှေလေးသည် ချာချာလည်၍ သွားပြီးနောက် ရေစီးထဲ
တွင် မျောပါ၍ သွားပြန်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဝပ်၍နေရာမှ ဝူလီ၏
လက်မောင်းကို လှမ်းယူကြည့်လိုက်ရာ မြားသွားမှာ ဝူလီ၏ လုံးကျစ်သော
လက်မောင်းသားကို လက်မဝက်မျှ ဖြတ်သွားသဖြင့် ဒဏ်ရာမှ သွေးများ
ယိုစီးလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်မှာ ဆေးအိတ်ကို
သတိရ၍ ကြည့်ရှုမိရာ ဆေးအိတ်မပါလာတော့ကြောင်း သိရ၏။ ဆေး
အိတ်မှာ မြားထိ၍ သေဆုံးသွားသော ကုလားအုတ်၏ နံဘေးခြင်းတောင်း
ထဲ၌ ထားမိသဖြင့် သတိမေ့၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။

“အရေးထဲကျမှ ဆေးအိတ်မပါဘူး ဝူလီရယ်၊ ခက်တာပဲ”

“ကိုလူဖြူ... ကိုလူဖြူ”

“ဘာလဲ ဝူလီ။ အို... မငိုပါနဲ့ကွယ်။ ကိုလူဖြူ အဝတ်နဲ့ စီးဆေး
မယ်နော်”

ကျွန်ုပ်သည် အိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါဟောင်းတစ်ထည်နှင့်
ဝူလီ၏ဒဏ်ရာကို စည်းပေးလေ၏။ ထိုအချိန်၌ လှေကလေးသည်
ခြေလှမ်းရေစီးတွင် လျင်မြန်စွာ ပြေးလျက်ရှိလေ၏။ လူရိုင်းများမှာ တ
ခြည်းဖြည်း ဆေး၍ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ရကား ၎င်းတို့၏ မြားများသည်လည်း
ကျွန်ုပ်တို့ လှေနှောက် ဝါး ၂ ရိုက် ၃ ရိုက်အကွာ၌ ကျလျက်ရှိသဖြင့်
ကျွန်ုပ်လည်း အားတက်ကာ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားလှော်ခတ်နေရလေ၏။

“ဝူလီတော့ မနေရတော့ဘူး ကိုလူဖြူရယ်။ ခွေးကိုက်လို့ မသေတဲ့
ဝူလီက မြားမှန်လို့ သေရတော့မယ်”

“အို... မဟုတ်တာ။ ဝူလီကလည်း သည်လောက်ဒဏ်ရာ
တလေးနဲ့ သေရမှာလား ဝူလီရယ်”

“မဟုတ်ဘူးနော် ကိုလူဖြူမသိဘူး။ သူတို့မြားမှာ အဆိပ်ပါတယ်
ထိုလူဖြူရဲ့။ သွေးထွက်ရင် သေတာပဲ”

ထိုအခါ၌ ဒဏ်ရာမှ သွေးများသည် ကျွန်ုပ်၏ လက်ကိုင်ပဝါကို
ဆက်ထွက်ကာ ခြင်းခြင်းနီလျက်ရှိလေ၏။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်လည်း လက်
ကိုင်ပဝါကို ဖြေပြီးလျှင် ဒဏ်ရာကို မောင်းချဓားကလေးဖြင့် ခွဲ၍ သွေးများ
ထဲ တတ်နိုင်သမျှ ညှစ်ထုတ်ပစ်သေး၏။ သို့သော် မြားဆိပ်သည်ကား
ဝူလီ၏ အကြောအခြင်များ တစ်လျှောက်တွင် အလုပ်လုပ်လျက် ရှိနေ
ခဲ့လေပြီ။ သွေးရောင်သည် တဖြည်းဖြည်း နက်၍ လာပြီးနောက် ဝူလီမှာ
ကျွန်ုပ်၏ လက်ပေါ်တွင် ပျော့ခွေလျက်ရှိနေလေပြီ။

“ရေ... ရေ... ရေပေးပါ”

ကျွန်ုပ်သည် ရေတစ်ပုလင်းကိုယူ၍ ဝူလီ၏ ပါးစပ်ကို တေ့ကာ
အသုံးငယ် လောင်းထည့်လေ၏။

“အဆိပ်တွေ တက်လာပြီး လက်မောင်းက သိပ်တောင့်တာပဲ”

ကျွန်ုပ်လည်း ဝူလီအား ပွေ့ချီကာ လက်မောင်းအိုးကို ဖျစ်ညှစ်
သေးလေ၏။ ထိုအခါ၌ လှေကလေးမှာ အလိုအလျောက် မျောပါလျက်
ရှိလေရာ လူရိုင်းများ၏ အရိပ်အယောင် ပျောက်ကွယ်၍ သွားခဲ့လေပြီ။
ထိုအခါက ကမ်းမှာ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ၊ ဆူးပင်များ ထူထပ်စွာ ရှိနေ

သဖြင့် လူရိုင်းများမှာ ကျွန်ုပ်တို့ နောက်သို့ ဆက်လက်မလိုက်ဘဲ လက်
လျှောလိုက်ဟန် လက္ခဏာ ရှိ၏။

“ဝူလီကို ခပ်နာနာ ဖက်ထားစမ်းပါ။ အံ့... ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ
ဝူလီ သေရမှာမကြောက်ဘူး။ ဝမ်းလည်းမနည်းဘူး။ ဘာပြုလို့လဲ သိလား”
ကျွန်ုပ်သည် စကားပြန်၍ မပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။
ဝူလီသည် မျက်လုံးများကို မှိတ်ကာ တစ်ယောက်တည်း ပြောဆို
နေဘိသကဲ့သို့...

“ဟို... လူယဉ်တွေတိုင်းပြည်ရောက်တော့ ဝူလီကို ကိုလူဖြူ
ချစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ... သိလို့။ မဟုတ်ဘူးလား ကိုလူဖြူရယ်”
“အို... မဟုတ်တာ။ ဝူလီကို မချစ်ဘဲနေပါ့မလား”
“ကိုလူဖြူ... ဝူလီကို ချစ်ရဲ့လား”
“ချစ်တာပေါ့”

“ဗျစ်ရင်နမ်းစမ်းပါ ကိုလူဖြူရယ်။ သေခါနီး အားရပါးရ အရသာ
ခံပြီး သေပါရစေ။ အို... အို... မျက်စိတွေလည်း မမြင်တော့ဘူး”
ကျွန်ုပ်မှာ မျက်ရည်မဆည်နိုင်တော့ဘဲ ဝူလီအား ရင်ခွင်ထဲ၌
ထည့်၍ တအားပွေ့ဖက်ဖျစ်ညှစ်ကာ နှုတ်ခမ်းများကို အားပါးတရ စုပ်ယူ
လေ၏။ ဝူလီ၏ရင်သားများမှာ ကျွန်ုပ်၏ရင်ဘတ်နှင့် တစ်သားတည်း
ကပ်လျက် ကျွန်ုပ်က နှုတ်ခမ်းချင်းတွေ၍ စုပ်ယူလိုက်သောအရှိန်မှာ တစ်
ကိုယ်လုံး ပြန့်၍ သွားသကဲ့သို့ ဆတ်ဆတ်တုန်၍ သွားလေ၏။ ထိုအခါ
မေတ္တာနှင့်ယှဉ်သော အတွေ့အထိမှာ အဆိပ်ထက်ပင် ပြင်းထန်ကြောင်း
သိရှိရ၏။

“ကို... လူ... ဖြူ”

ဝူလီမှာ ကောင်းစွာ စကားမပြောတော့ဘဲ ကျွန်ုပ်က ရေထပ်
တိုက်သော်လည်း လျှာကိုမလိပ်နိုင်ရှာတော့ချေ။ စကားသံများမှာ တို
တိုး၍၊ လေး၍၊ လေး၍ သွေးခဲလေပြီ။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့ တစ်မိုင်ကွာ
လောက်တွင် မြစ်ကြီးကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဝူလီကို ရင်ခွင်
၌ ထားကာ မြစ်ဆီသို့ လှော်ခတ်လေ၏။ ချောင်းနှင့် ဆုံသောနေရာတွင်
ဝဲငယ်တစ်ခုရှိသည့်အတွက် လှိုင်းများလည်း ပြင်းထန်လာသဖြင့်
ကလေးကို နိုင်နင်းအောင် ကျွန်ုပ်မှာ အတော်ပင် ဂရုပြုရလေသည်။

“ဝူလီ... ဝူလီ”

ကျွန်ုပ်သည် ဝူလီအား ပါးချင်းအပ်၍ ထားမိ၏။ ဝူလီကား ကျွန်ုပ်
ရင်ထဲ၌ပင် အသက်ပျောက်၍ သွားရှာလေပြီ။

“ကံဆိုးတယ်ကွယ် ဝူလီရယ်။ မင်းချစ်တဲ့ လူနဲ့မှ မပေါင်းလိုက်
ရတာဘူး။ ခြောက်... ကျေးဇူးရှင်မကလေး၊ ကျေးဇူးရှင်မကလေး”

ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်ကို တတ်နိုင်သမျှ ချုပ်တည်းကာ မျက်ရည်
များကို ဆည်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာ ထုံးစံအတိုင်း မရဏာ
နိဿိတ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးပြန်းခြင်း၊ သရဏဂုံ ၃ ပါးကို ရွတ်ဖတ်ခြင်း၊
သွားလေသူအတွက် အမျှအတမ်းပေးဝေခြင်းများကို ပြုလုပ်ရလေ၏။
ဆိုနောက် လှေကို ငြိမ်သက်နိုင်သမျှ ငြိမ်သက်အောင် ထားပြီးသော် ဝူလီ၏
အိမ်ရံရှိနေသော အဝတ်များကို ကောင်းစွာ ပြုပြင်ပေးပြီးနောက် ရင်ခွင်၌
တည်းထားသော ဝူလီ၏ အလောင်းကို ရေထဲသို့ တဖြည်းဖြည်း လျှောချကာ
သင်္ကြာလိုက်လေသတည်း။ ကြည်လင်အေးမြသော လရောင်အောက်၌
ဝူလီ၏ အလောင်းသည် မှိုင်းညှိနက်မှောင်သော ရေပြင်တွင် နစ်မြုပ်သွား
သောရာ လှေကလေး၏ နောက်၌ကား ရေပွက်ကလေးများသာ ပွက်၍
လှုပ်ရှားခဲ့တော့၏။ လွန်ခဲ့သော ၁၅ မိနစ်လောက်က ချစ်သူ၏ လည်ပင်း
ကို အားပါးတရဖက်ကာ တိတိတာတာ ပြောနေရှာသော လူရိုင်းမကလေး
အဲဒါလိပ်၊ မကန်းတို့၏ အစာဖြစ်ရလေပြီ။

ဝိညာဉ်ထင်လင်း၊ သက်ရှင်ခြင်းကား၊ သေခြင်းနောက်ဆုံး ရှိချေ
တကား။

ချစ်ခင်ပေါင်းသင်း၊ ဆက်ဆံခြင်းကား၊ ကွေကွင်းနောက်ဆုံး
ချစ်သူ၏တကား။

ထိုမြစ်မှာ ဆာဟာရသဲကန္တာရကို ဖြတ်၍ အနောက်ဘက်သို့
ဝဲသွားသော ဆယ်မိုင်ခန့်ရှိသောကြောင့်ဟု နောက်မှ သိရှိရ၏။ မြစ်မှာ ရေစီး
လွန်သန်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ များစွာ မပင်ပန်းလှဘဲ လှေကိုသာ လိုရာသို့
ထုတ်အောင် ခပ်ငြိမ်ငြိမ် ပဲ့ကိုင်၍ လိုက်ရလေ၏။ နံဘေး တစ်ဖက် တစ်
ဖက်တွင် ရွာကလေးများကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ မြစ်ညာသို့ ဆန်
ထွက်လာသော လူရိုင်းလှေများကို လည်းကောင်း နံနက်လင်းအခါကြီး

လောက်တွင် တွေ့ရသော်လည်း ကျွန်ုပ်အား လူရိုင်းတစ်ယောက် ထင်မှတ်
ကာ ဂရုမပြုကြချေ။ ကျွန်ုပ်မှာ တစ်ညလုံး မအိပ်ရသေးသဖြင့် လှေကို ပဲ့
ကိုင်ရင်း ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ ငိုက်၍လာပြီးနောက် မည်သည့်အချိန်တွင်
အိပ်ပျော်သွားသည်မသိ၊ အိပ်ပျော်၍သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ် အိပ်ရာမှနိုးသောအခါ၌ကား နေမှာ ထန်းတစ်ဖျားခန့်
ရှိနေပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်လက်ယာဘက်၌ ကမ်းခြေကို ခပ်ရေးရေးမျှသာ မြင်ရ
ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ လက်ဝဲဘက်၌ကား အတိုင်းအဆမရှိသော ပင်လယ်ပြင်
ကြီးကို တွေ့ရ၏။ လှေကလေးမှာ လှိုင်းအိကလေးများပေါ်တွင် အလိုက်
သင့် မျောပါလျက်ရှိရာ အကယ်၍ လှိုင်းလေပြင်းထန်လာခဲ့ပါမူ ဤမျှ
လောက် သေးငယ်သောလှေကလေးသည် လှိုင်းလေများ၏ ဒဏ်ကို မည်
သည့် နည်းနှင့်မျှ ခံနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ မြစ်ပြင်တွင် ရှိနေစဉ်က တစ်နေရာ
တွင် ကမ်းခြေသို့ ဆိုက်ကပ်မိခဲ့လျှင် ကောင်းလေစွဟု ထိုအခါမှ နောင်တ
ရမိ၏။ သို့သော် ထိုအခါက ကျွန်ုပ်မှာ ဝူလီအတွက် စဉ်းစားဉာဏ်များ
လုံးဝမရှိသလောက် ရှိခဲ့သဖြင့် ပထမစိတ်ကူးထားခဲ့သည့်အတိုင်း လူရိုင်း
များနှင့် ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးစေရန်သာ စိတ်ကူးပေါက်မိခဲ့၏။ ယခုကား
လူရိုင်းများရန်မှ ဝေးစေကာမူ အပြောကျယ်လှသော ပင်လယ်ပြင်တွင်
လှိုင်းတံပိုးတို့၏ ရန်နှင့် ပက်ပင်းပါ ရင်ဆိုင်ရတော့မည် ဖြစ်၏။

အိပ်ရာမှ နိုးလျှင်နိုးချင်း ကျွန်ုပ်၏ လည်ချောင်းများမှာ ကွဲလွဲ
မတတ် ရှိပြီးလျှင် ရေငတ်မွတ်လှသည်ဖြစ်၍ ရေပူလင်းမှရေကို တစ်ဝက်
ကျော်ကျော်မျှ သောက်လိုက်မိ၏။

ထိုနောက် ကျွန်ုပ်မှာ ဘုန်းကြီး အကျီရှည်ကြီး တစ်ထည်ပါလာ
သဖြင့် တက်တစ်စင်းကို ထောင်ပြီးလျှင် ၎င်းကို ရွက်ပြုလုပ်၍ လှေငယ်ကို
လွှင့်လေ၏။ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲတွင် ပါလာသေးသော ကွန်ပါကလေး၏
အကူအညီဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း လှေကို အနောက်မြောက်အရပ်သို့ ဦးလှည့်၍
သွားစေ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်မှာ ရေကြောင်းကို ကောင်းစွာ
နားမလည်စေကာမူ ရေပုံ (Chart) များထဲတွင် မြင်ဖူးသည့်အတိုင်း အောက်
ကမ္ဘာ့ဥရောပတိုက်သို့သွားသော သင်္ဘောလမ်းများမှာ ကျွန်ုပ် ရောက်ရှိနေ
သည် ထင်ရသော မြောက်ပိုင်း အာဖရိကတိုက်၏ အနောက်ဘက်ကမ်းခြေ

၏ မြောက်စူးစူးတွင် ရှိနေမည်ဟု ယူဆသည့်အတိုင်း ဤသို့ ပြုလုပ်ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် မှန်းချေကား မပေါက် ခုချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်
တစ်ခါတစ်ရံ လှေကလေးသည် လေတိုက်ခတ်သည့် အတိုင်း မျောပါ၍
သွားသောကြောင့်မေတည်း။

နေသည် မိမိ၏ရောင်ခြည်များကို ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းပေါ်သို့
စူး၍ လွှတ်သကဲ့သို့ ကျရောက်စလျက်ရှိရာ ညနေစောင်းသောအခါ ရေ
ပူလင်းမျှပင် ကုန်ခဲ့လေပြီ။ ထိုအချိန်ထိ သင်္ဘောဟူ၍ အရိပ်အယောင်မျှ
မမြင်ရသဖြင့် ငါကား ဝူလီ၏ နောက်သို့ အနီးနှင့်အမြန် လိုက်ရချေတော့
မည်။ ငါ၏ ကံကြမ္မာကား ဆိုးဝါးလှချေ၏ဟု အောက်မေ့မိ၏။ ထိုနောက်
နေသည် အနောက်ဘက်ရေပြင်ကြီးထဲသို့ တဖြည်းဖြည်း ဝင်၍သွားလေရာ
ကျွန်ုပ်၏ ရင်ထဲတွင် အလေးကြီးများကို ဆွဲ၍ထားဘိသကဲ့သို့ လေးလံ
ဆိုးမိုင်းလျက်ရှိလေ၏။

လှေ တိမ်းမှောက်သွားမည်စိုးသဖြင့် ညဉ့်တစ်ညလုံး ကြက်အိပ်
ကြက်နိုးမျှ ရှိနေခဲ့ပြီးလျှင် ဒုတိယနေ့သို့တိုင် ရောက်ခဲ့၏။ ထိုနေ့တစ်နေ့
လည်း လေသည် ငြိမ်သက်လျက်ရှိသဖြင့် ပင်လယ်သည် စည်မျက်နှာကဲ့သို့
ညီညာပြန့်ပြူးလျက်ရှိ၏။ နေရောင်များသည် အကာအကွယ်နည်းပါးလှ
သော ကျွန်ုပ်ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျရောက်လျက်ရှိရာ နေမွန်းတည့် အချိန်များ
တွင် ကောင်းကင်မှ မီးပွားများကျ၍ လာသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရ၏။ ထိုအခါ၌
ကျွန်ုပ်၏ဝမ်းမှာ အစာမရှိသဖြင့် ရေခွေးအိုးကဲ့သို့ ပူလောင်နေသည့်အတွင်း
အပြင်မှအပူနှင့် တွေ့သောအခါ မနေနိုင်အောင် ဆွေ့ဆွေ့ခနဲလျက်ရှိ၏။
ရေငတ်လိုက်သည်မှာလည်း ပြောစရာမရှိချေ။ သို့သော် နောက်ဆုံး ရေ
ပူလင်း၌ ရေမှာ လက်လေးသစ်မျှသာ ကျန်ရှိတော့သဖြင့် လျှာအေးရုံ
နှုတ်ခမ်းစိုရုံမျှကလေးသာ သောက်ဝံ့၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ ရေ၏ အဖိုး
တန်ခြင်းကိုသိ၍ ရေမှာ တကယ်အကျဉ်းအကျပ်၌ အစာအာဟာရထက်ပင်
အရေးကြီးကြောင်း လက်တွေ့ နားလည်မိလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် နေစောင်း၍ သွားပြီးလျှင် နေရောင်ခြည်များသည်
တဖြည်းဖြည်း ညှိုးမှိန်၍ သွားပြီးနောက် နေလုံးကြီးသည် ပင်လယ်ရေပြင်
ထဲသို့ နစ်မြုပ်ကာ လုံးလုံးကွယ်ပျောက်သွားလေ၏။ ထိုအခါမှ အပူ

၁၀၈ ၁၁ ဇန်နဝါရီ

များ ကင်းပျောက်ပြီးလျှင် အတန်ငယ် သက်သာရာရ၏။ ထိုအခါ၌ ဆာ
လောင် ဗွတ်သိပ်ရမုန်းသိ၍လာပြီးလျှင် ဂူလီ၏ ခြင်းတောင်းထဲတွင်
နောက်ဆုံး ကျန်ရှိသော စွန်ပလွံသီးခြောက် ၂ လုံးကိုတစ်ခါတည်း မျိုချ
လိုက်ပြီးနောက် ရေကိုလည်း တစ်ကျိုက်မျှ ခြိုးခြံ၍ သောက်လိုက်ရ၏။
ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အတော်အတန် အင်အားပြည့်၍ လာလေရာ အရှေ့
လောကဓာတ်ဆီမှ လှည်းဘီးသဏ္ဌာန် ထွက်ပေါ်လာသော လမင်းသည်
ကျွန်ုပ်၏ နဂိုအင်အားကို ပြည့်စေသကဲ့သို့ ရှိ၏။

လကလေးမှာ ဆန်းသစ်သော လကလေးဖြစ်၍ ညှိုးနွမ်းနုနယ်
သော အလင်းရောင်ကလေးမှာ မဖြစ်စလောက်ပင် ဖြစ်သော်လည်း တမှိတ်
တုတ်တုတ် တောက်၍နေသော ကြယ်ရောင်များနှင့် ပေါင်းစပ်မိသောအခါ
အတော်ပင် လင်းလျက်ရှိ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ ပဲ့ပိုင်းတွင် ကန့်၍ထား
သော လှေကန်ပေါ်သို့ နောက်ကျောနှင့် ခပ်မိုမို ထိုင်ပြီးလျှင် ခြေထောက်
များကို လှေနံ ၂ ဖက်ပေါ်သို့ စန့်စန့်ရန်ကြိုး တင်ထားပြီးနောက်
ဆာလောင်ဗွတ်သိပ်ခြင်းလည်း အတော်အတန် ပြေပျောက်ပြီ ဖြစ်ရကား
အေးမြသော ပင်လယ်လေညှင်းများကိုခံကာ တစ်ခါတည်း အိပ်ပျော်သွား
လေ၏။

အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ၌ကား၊ နေမှာ အတော်ပင် မြင့်တက်လျက်
ရှိနေလေပြီ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ နှုတ်ခမ်းများမှာ စက္ကူကဲ့သို့ လွန်စွာ သွေ့
ခြောက်လျက် မခံမရပ်နိုင်အောင် ရေငတ်၍ လာပြန်သဖြင့် ရေပူလင်အ
လက်မဝက်ခန့်ရေကို မြန်စွာကိုင်သောက်ရပြန်၏။ ပုလင်းတွင် ထည့်ထား
သော လက်တစ်လုံးခန့်မျှသောရေမှာ ဟိုတယ်ဆိုင်များတွင် သောက်ခဲ့ရ
သော စပိန်နှင့်ပေါ်တူဂီပြည်မှ အကောင်းဆုံး ရေခဲစိမ့်ပိုင်အရက်ကို သောက်
ရသည်ထက် ၁၀ ဆမျှမက အရသာရှိလှသည်ဟု မှတ်ထင်ရပေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ အစားအသောက်လည်း ကုန်ပြီဖြစ်၍ ပုလင်းတွင်
ကျန်ရှိသော လက် ၃ လုံးမျှသော ရေအပေါ်၌သာ ကျွန်ုပ်၏ အသက်သည်
လုံးလုံး တည်ရှိတော့၏။

ထိုအတွင်း ကျွန်ုပ်သည် ပတ်ဝန်းကျင်၌ ကယ်ဆယ်မည့်သော
များကို တွေ့ရမည်လောဟု စိတ်အားထက်သန်စွာ မျှော်ကြည့်လျက် ရှိ၏။
တစ်ခါတစ်ရံ အလွန်ဝေးသော အရပ်တွင် သင်္ဘော၏ပုံသဏ္ဌာန်နှင့် ၎င်း

ဘလူလူထွက်နေသော မီးခိုးလုံးများကို မြင်ရသည်ထက်မှတ်ရသဖြင့်
လှေကို ၎င်းရှိရာသို့ တူရုရောက်အောင် ကြိုးစား၍ ပဲ့ကိုင်ပေး၏။ သို့သော်
အတန်ငယ် နီးကပ်၍လာသောအခါများ၌ကား ကျွန်ုပ်မြင်ရသော အရာများ
မှာ မိုးတိမ်များသော်လည်းကောင်း၊ ပင်လယ်မှတစ်ခါတစ်ရံ လှိုင်းတံပိုးချင်း
တိုက်ခတ်မိသဖြင့် အပေါ်သို့လှုံ့တက်သော အရာများသော်လည်းကောင်း
ဖြစ်၍နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မှာ ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိများကိုပင် ကောင်းစွာ မယုံ
ကြည်နိုင်တော့ဘဲ ရှိနေခဲ့လေပြီ။ အလွန်စိတ်အားထက်သန်သော အခါများ
၌ ဖြစ်စေ၊ ဆာလောင်ဗွတ်သိပ်ခြင်းပြင်းပြလှသဖြင့် သွေးရူးသွေးတန်း
နီနေသောအခါများ၌ဖြစ်စေ မိမိစိတ်ထဲတွင် အလိုရှိသောအရာများကို
ထင်မြင်လာတတ်ခြင်းကား မဇ္ဈတာပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်မှာ
ဆရာဝန်၏ဉာဏ်များ ဦးခေါင်းထဲသို့ ပြန်၍ဝင်လာလေသည်။

ဤသို့နှင့် တစ်နေ့ဝင်ပြီးနောက် တစ်နေ့ထွက်၍ လာခဲ့သည်မှာ
၆ ရက်မျှ ရှိခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ထိုနေ့ နေ့မွန်းတည့်အချိန်တွင် ကျွန်ုပ်လည်း ပုလင်း
ထဲတွင် ဖင်ကပ်ကျန်ရှိသော ရေများကို နောက်ဆုံး တစ်စက်မျှပင် မကျန်
အောင် တစ်ခါတည်း သောက်ချလိုက်လေ၏။

ညဉ့်အချိန် ရောက်လာသော် အတော်အေး၍လာသဖြင့် မှေးခနဲ
အိပ်ပျော်သွားရာ ယခင်က ကျွန်ုပ် သောက်ခဲ့ဖူးသော အကောင်းဆုံးသော
အပျော်ရည်များ၊ ပိုင်အရက်များကို အိပ်မက်ထဲတွင် မြင်ရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ
သရေများပင် ကျမိ၏။ သို့သော် ဖျတ်ခနဲ လန်၍ နိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
အပျော်ရည်နှင့် ပိုင်ဖန်ခွက်များမှာ လှိုင်းတံပိုးများကို နောက်ခံထားကာ
အပြောကျယ်လှသော သမုဒ္ဒရာရေပြင်တွင် ပျောက်ကွယ်၍ သွားပြီးနောက်
ဖွဲ့အက်သွေ့ခြောက်၍ နေသော ကျွန်ုပ်၏ နှုတ်ခမ်းများကိုသာ စမ်းသပ်မိ
လေ၏။

နေ့မွန်းတည့်အချိန်သို့ ရောက်လတ်သော် ကျွန်ုပ်လည်း တတ်နိုင်
သမျှ သက်သာရာရစေရန် လှေဝင်းထဲတွင် ဝမ်းလျားမှောက်ကာ ကျွန်ုပ်၏
ထက်မောင်းများကိုပင် ပါးစပ်နှင့် ငုံ၍ ထားမိ၏။ နေအနည်းငယ် စောင်း
သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အရှေ့မြောက်ဘက်မှ တိုက်သော လေသည်
အနည်းငယ် ပြင်းထန်လျက် လာလေရာ ကျွန်ုပ် ပြုလုပ်ထားသော ခွက်များ

ကို ဖြုတ်ချသိမ်းဆည်းရ၏။ လှေငယ်မှာ လှိုင်းများပေါ်တွင် အပေါ်သို့ တက်ချည်တစ်ခါ၊ အောက်သို့ ကျချည်တစ်လှည့်ဖြင့် ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ရှား လျက် ရှိလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်မှာ လှေငယ်ကို မတိမ်းမှောက်စေရန် သတိကြီး စွာဖြင့် ပဲ့၍ နေရသဖြင့် နဖူးမှ ရွေးလုံးကြီးများကျကာ အစာ ဆာလောင် ကံသိပ်ခြင်း ရေငတ်ခြင်းများကိုပင် သတိမရနိုင်ဘဲ ရှိနေခဲ့၏။

လေပြည်သည် ပြင်းထန်သည်ထက် ပြင်းထန်၍ လာပြီးလျှင် လေကြမ်းအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားပြီ ဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်မှာ လှေငယ်ကို လှိုင်းလုံးများနှင့် အဆင်သင့်အောင် ကြည့်၍ ခံလျက်ရှိ၏။ မည်သည့် မိနစ်၊ မည်သည့်စက္ကန့်တွင် ဒလဟော တိမ်းမှောက်၍ သွားလိမ့်မည်နည်း ဟု ကျွန်ုပ်မှာ အသက်ကိုမျှ မရှူဝံ့တော့ဘဲ ရှိနေလေ၏။

ဤသို့နှင့် ကျွန်ုပ်၏ လှေကလေးမှာ ရေပြည့်သော ရေစည်ပိုင်း တွင်ထည့်၍ခလောက်သော ကြက်တောင်သဖွယ် လှိုင်းလုံးကြီးများ ယူဆောင်ရာ မောပါလျက်ရှိလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း “ငါကား လူရိုင်းတို့ လက်ချက်ဖြင့် မသေ၊ ဤလူသူမနီး ပင်လယ်ကြီးထဲတွင် တစ်ယောက် တည်း သေရတော့အံ့”ဟု အောက်မေ့မိ၏။ သို့သော် လူသတ္တဝါတို့ မည်သည့် နောက်ဆုံးတစ်နေ့၌ သေရပင် သေရငြားသော်လည်း အလွန် ဝေးကွာသောအရပ်တွင် တစ်ယောက်တည်း အဖော်ကင်းမဲ့စွာ မသေလိုဘဲ အားပေးစကား ပြောကြားနေသော မိတ်သင်္ဂဟ အပေါင်းအဖော်များ အလယ်တွင် သေလိုခြင်းကား ဓမ္မတာပင် ဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်မှာ မကြာမီက ခွဲလိုက်ရသော ဂူလီကိုလည်းကောင်း၊ အမေရိကမှ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟ အပေါင်းတို့အားလည်းကောင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံမှ ဆွေမျိုးသားချင်းတို့အား လည်းကောင်း များစွာတောင့်တမိ၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်ကား သေရန်အချိန် မရောက်သေးချေ။ အရှေ့ မြောက်ဘက်မှ မီးခိုးလုံးများသဖွယ် မှိုင်း၍နေသော အလုံးကြီးများသည် ကျွန်ုပ်ရှိရာအရပ်သို့ မလာတော့ဘဲ အနောက်ဘက်ဆီသို့ တရှေ့ရှေ့ သွားနေသည်ကို မြင်ရလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်လျက် ရှိသော လေသည် တဖြည်းဖြည်း အရှိန်လျော့၍လာပြီးနောက် မိုးပေါက်များ ကျဉ်လာလေ၏။ ယခင်က အဖြူရောင်ရှိသော လေလုံးကြီးများနေရာ

ညိုမှိုင်းသော တိမ်တောင်တိမ်လိပ်များ တက်၍လာပြီးလျှင် မိုးသည် တ ဖြည်းဖြည်း သည်းထန်၍လာလေ၏။

လှေကလေးမှာ အလွန်လှုပ်ရှား ခိုင်မာတောင့်တင်းသော လှေ ကလေးတစ်စင်း ဖြစ်သည့်ပြင် အတွင်းဘက်၌ တောင်ဆိတ်ရေနံပင် ချပ်စပ်၍ ထားသေးသည်ဖြစ်ရကား တစ်ခဏမျှကြာလတ်သော် မိုးမှာ သည်းထန်သည်ထက် သည်းထန်လာသဖြင့် လှေဝမ်းထဲတွင် မိုးရေ အနည်းငယ်မျှ စုဆောင်းမိလေ၏။ ဤသည်ကား ကျွန်ုပ်အတွက် အသက် ဆက်ခြင်းတစ်မျိုးပင် ဖြစ်လေသည်။ လှေဝမ်းထဲမှ မိုးရေကို လက်ခုပ်ဖြင့် ကျုံးယူသောက်လိုက်ရသည်မှာ ဟိုတယ်များတွင် အအေးခန်းမှ ရှန်ပီနီ အရက်များကို သောက်လိုက်ရသည့်ထက်ပင် အရသာပိုသေးသည်ဟု ခံတ်ထင်လိုက်ရ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း မိုးရေကို လက်ခုပ်ဖြင့် ကျုံးယူသောက် ခြင်း၊ မျက်နှာနှင့် ဦးခေါင်းများကို မိုးရေထဲတွင် နစ်၍စိမ်ခြင်း၊ ကိုယ်လက် သုတ်သင်ခြင်းများကိုပင် ပြုမိ၏။ ထိုနောက် လေနစ်မည်မိုးသဖြင့် ဂူလီ ထုခဲ့သော ပလိုင်းကလေးဖြင့် ရေများကို ပက်ပစ်ရလေသည်။

၁၀ မိနစ်ခန့် ကြာလတ်သော် မိုးသည် တဖြည်းဖြည်း စဲသွားပြီး နောက် လှိုင်းလုံးများသည် အရှိန်လျော့၍ လာကြကုန်၏။ နာရီဝက်ခန့် ကြာလေလျှင် ပင်လယ်တစ်ပြင်လုံးမှာ လှိုင်းမရှိသကဲ့သို့ ငြိမ်သက်၍ သွား ငြိမ်နောက် ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့တွင် မသိမသာတက်လာသည့် ဖြူဖွေးသော လှိုင်းအိကလေးများကိုသာ မြင်ရတော့၏။ ယခင်က အလွန်ကြောက်မက် စွာသိကောင်းသော ပင်လယ်ကြီးမှာ ယခုအခါ ဘေးဥပါဒ်မရှိတော့ဘဲသကဲ့ သို့ ဖြစ်၍သွားရကား ကျွန်ုပ်မှာ အပြောင်းအလဲမြန်လှသော သမုဒ္ဒရာရေပြင် အကြည့်ကာ မမြဲသော အနိစ္စသဘောတရားကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်မိ၏။ သို့သော် မိုးသက်မုန်တိုင်းများမှာ ဤအတ္တလန်တိတ်သမုဒ္ဒရာ အလယ်ပိုင်း တွင် မကြာမကြာ ကျရောက်တတ်ရကား မည်မျှကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်း သော လေမုန်တိုင်းများနှင့် နောက်ထပ် မည်သည့်အချိန်အခါတွင် တွေ့ရ ခြင်းမည်နည်းဟူ၍သာ မျှော်လင့်စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိရတော့၏။

လေငြိမ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်လည်း ရွက်တိုင်ကို ယခင် ကဲ့သို့ လွှင့်ထူကာ လေတိုက်ရာဘက်သို့ လှေငယ်ကို လွှင့်စေ၏။ ဤသို့ လှေငယ်သည် တဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန်ပြန်လေရာ နောက်တစ်နေ့ခိုကား

www.burmeseclassic.com

နံနက်လင်းသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အလွန်ပူအိုက်၍လာပြီးလျှင် နေမွန်းတည့်အချိန်သို့ ရောက်လတ်သော် နေရောင်များသည် ကျွန်ုပ်၏ အဝတ်အစား နည်းပါးလှသော ကိုယ်ပေါ်သို့ ရက်စက်စွာကျရောက်ကာ ထွန်ထွန်လူးမျှ ရှိခဲ့လေ၏။ ထိုနေ့သည်ကား အစာနှင့် မတွေ့သည်မှာ ၅ ရက်မြောက်သော နေ့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏ ဝမ်းတွင်း၌ မီးကဲ့သို့ ပူလောင်လျက်ရှိ၏။ ရေငတ်၍ လာပြန်သဖြင့် ယမန်နေ့က မိုးကိုပင် တမိ၏။

ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်မှာ ဝမ်းထဲတွင်အစာမရှိ၍ ဆာလောင်ပြန်ရောလည်းငတ်ပြန်ဖြစ်ရကား လှေပေါ်တွင် အငြိမ်မနေနိုင်တော့ဘဲ စောင်းချည်တစ်ခါ၊ မှောက်ချည်တစ်လှည့်ဖြင့် ငါးဖယ်ပြန်သကဲ့သို့ရှိလေ၏။ တစ်ခဏမျှ ပက်လက်လှန်နေသည့်ခဏ၌ ကျွန်ုပ်၏လှေပဲ့ဘက်မှ အကောင် ၅၀ ခန့်ရှိ ပင်လယ်စင်ရော်တစ်အုပ်သည် မြောက်ဘက်သို့ ပျံသန်းသွားကြပြီးနောက် မျက်စိတစ်ဆုံးလောက် အောက်ခြေသို့ တဖြည်းဖြည်း နိမ့်စိုက်၍ သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ထိုအကောင်မျိုးမှာ ကမ်းခြေနှင့် မိုင်ပေါင်းများစွာ မဝေးသော နေရာများ၌သာ တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့တည့်တည့်၌ ကမ်းခြေတစ်ခုပင် ရှိသလောဟု အားတက်မိ၏။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ ကြည့်၍ မမြင်ရသဖြင့် ပြန်၍ စိတ်ပျက်မိပြန်လေသည်။

နေ့သည် အနောက်ဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းမှ ပင်လယ်ရေပြင်ဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း ကျဆင်းလာပြီဖြစ်၍ အပူရှိန်မှာ အနည်းငယ် သက်သာရသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ ရင်တွင်း၌မူကား ရေလည်းငတ်၊ အစာလည်း ပြတ်သဖြင့် မီးဖိုတစ်ခု ထည့်သွင်း၍ ထားသကဲ့သို့ ပျတ်ပျတ်လူး ပူလောင်လျက် ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ နှုတ်ခမ်းများမှ သစ်သားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသကဲ့သို့ တင်းမာလျက်ရှိသည်ဖြစ်ရာ၊ လျှာမှာ မည်မျှလောက် သွေ့ခြောက်နေသနည်းဆိုပါမူ တံတွေးများပင် မထွက်တော့ဘဲ ဝါးကျည်တောက်တွင် တုတ်ချောင်းတစ်ခုကို ထည့်၍ထားသကဲ့သို့ တင်းမာခက်ထန်၍ နေလေသည်။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်လွန်းသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ဆောက်တည်ရာ မရတော့ဘဲ လှေဝမ်းခေါင်းတွင်း လက်ဝဲသို့ စောင်းချည်တစ်ခါ၊ လက်ယာသို့ စောင်းချည်တစ်လှည့်၊ ပက်လက်လှန်ချည်တစ်ခါ၊ မှောက်ချည်တစ်လှည့်ဖြင့် ပြင်းစွာသော ဒုက္ခဝေဒနာကို ခံစားလျက်ရှိနေလေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ရေထဲသို့ ခုန်ချလိုသော စိတ်များပင် ပေါ်ပေါက်လာ၏။

ဤအတွင်း ယမန်နေ့က မြင်ရသော အရပ်ဆီမှပင် ပြူးမွေးသော မီးခိုးလုံးကြီးများသဏ္ဌာန် တလိမ့်လိမ့်တက်၍ အမိုးလုံးကြီးများကို မြင်ရလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း လေမုန်တိုင်း ကျမည့် နိမိတ်လက္ခဏာကို မြင်သည်နှင့် ရွက်တိုင်ကို ကပျာကယာ လျှောချပြီးနောက် လေမုန်တိုင်းကို ရင်ဆိုင်ရန် ပြင်ဆင်ရပြန်၏။ လူတို့မည်သည် မည်မျှပင် အားအင် ချည့်နဲ့နေစေကာမူ သေရမည့်ဘေးနှင့် တောတောဆိုင်ဆိုင် ရင်ဆိုင်ရသည့်အခါ ထို သေဘေးမှ လွတ်ကင်းရန် အစွမ်းကုန် ကြိုးပမ်းအားထုတ်တတ်သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်လည်း ရွက်များကို တတ်နိုင်သမျှအားယူ၍ ဖြုတ်ပြီးလျှင် လှိုင်းတံစိုးဇားကို အသင့်ခံနိုင်စေရန် လှေကိုသာ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစား၍ ပဲ့ကိုင်ရလေသည်။ ထိုခဏ၌ လေသည် တဖြည်းဖြည်း ပြင်းထန်၍လာပြီးလျှင် ထခင်က စည်မျက်နှာပြင်ကဲ့သို့ ငြိမ်သက်၍နေသော ရေပြင်မှာ တဝေါဝေါ၊ တုန်းတုန်း မြည်ဟည်းကာ ပြူးမွေးသောလှိုင်းလုံးကြီးများဖြင့် ကြောက်ဖွယ်ထိလိ ရှိနေလေ၏။

လေသည် ပြင်းထန်သည်ထက် ပြင်းထန်၍ လာလေရာ လှေအလေးသည် လှိုင်းလုံးများအကြားတွင် မျောပါချင်တိုင်း၊ မျောပါ၍ နေလေ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်၌ကား နေရောင် လုံးလုံး မရှိတော့ဘဲ အလွန် ငြင်းထန်သော လေထုကြီးနှင့်သာ လွမ်းခြုံရစ်ပတ်လျက် ရှိလေ၏။

ထိုအခါ၌ကား ကျွန်ုပ်မှာ လှေဝမ်းထဲ၌ အလျား မှောက်ကာ သတိရတစ်ချက်၊ ရတစ်ချက်ဖြင့် ရှိနေခဲ့လေပြီး သတိရသောအခါများ၌ ကျွန်ုပ်မှာ အလွန်လျင်မြန်သော ကားတစ်စီးဖြင့် တောင်တက်တောင်ဆင်း ချူးလှသော လမ်းတစ်လမ်းတွင် ခရီးသွား၍ နေရာဘဲသကဲ့ မှတ်ထင်ရလေရာ ပတ်ဝန်းကျင်မှလည်း တဂျွန်းဂျွန်း၊ တဝုန်းဝုန်းသော လှိုင်းသံလေသံများကို ကြားရလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း တစ်ခါဖြင့် ကိစ္စချောပေဆော့မည်ဟု ယခင်က ပြုလုပ်အားထုတ်ဖူးသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုများကို ငြန်ပြောင်းအောက်မေ့ကာ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါး၊ ဆရာမိဘ၊ ဘိုးဘွားနှင့်တကွ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်များကို တမ်းတ၏။ သတိသစ်၍သွားသောအခါများ၌မူ ကျွန်ုပ်တို့နောက်သို့ လိုက်၍လာသော လူရိုင်းများကို လည်းကောင်း၊ ဂူလီ၏မျက်နှာကိုလည်းကောင်း စိတ်ထဲမှ ဖြင့်ရ၏။ ဤသို့ သတိမရတစ်ချက်၊ ရတစ်ချက်နှင့် ရှိနေရာ နောက်ဆုံး အလွန်

www.burmeseclassic.com

ပြင်းထန်သော အသံကြီးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် သေတ္တာရှည် တစ်ခုထဲတွင် လူတစ်ယောက်ကိုထည့်၍ ကမ်းပါးစောက်မှ ပစ်ချလိုက်ဘိ သကဲ့သို့ မာကျောသော အရာတစ်ခုနှင့် ရိုက်ခတ်မိသော အာရုံတစ်ခုကို မသိမသာ ခံစားလိုက်ရပြီးလျှင် ကျွန်ုပ် မျက်လုံးများမှာ မှောင်ကျွတ် လုံးလုံးသတိလစ်၍ သွားလေ၏။

မည်မျှအချိန်ကြာအောင် သတိလစ်၍ သွားသည်ကိုကား မသိရ ချေ။ သတိရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျောပေါ်တွင် အလွန်ပူပြင်းလျက် လည်းကောင်း၊ ဝမ်းဗိုက်မှ အလွန်ပူပြင်းလျက်လည်းကောင်း ဖျတ်ခနဲ သတိရလာ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ လေပေါ်တွင် မဟုတ်တော့ဘဲ သံပြင်တစ်ခုပေါ်၌ ဝမ်းလျားမှောက်လျက် ရှိနေလေရာ သံပေါ်သော ကမ်းခြေတစ်ခု၌ တင်၍ နေခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ပတ်ဝန်းကျင်၌ကား ကမ်းခြေကို တိုက်ခတ်လျက် လှိုင်းသံများမှတစ်ပါး တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်ရောက်နေသော နေရာ မှာ ကျွန်းတစ်ကျွန်း၏ကမ်းစပ်နှင့် တူလေသည်။

ကျွန်းဟူ၍ပင် ဆိုရသော်လည်း သစ်ပင်ကြီးများအလွန်နည်းပါး ၍ သစ်ပင်ပုကလေးများသာ ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်ရှေ့ မလှမ်းမကမ်းတွင် ကျောက် ဆောင်များနှင့် ကျောက်တုံးများပေါ်တွင် ပေါက်နေသော ရေညှိပင်များ ကျောက်ခက် ကျောက်တက်နှင့် ကျောက်ပန်းပင်များသာ မြင်ရလေသည်။

ထိုအချိန်၌ နေမှာ အတော်မြင့်၍နေပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်လည်း အလွန် ပူသော သံပြင်များပေါ်မှ ကုန်း၍ထလေ၏။ သို့သော် ကောင်းစွာ မှတ်တတ်မရပဲနိုင်ချေ။ အားအင်တို့မှာ ကျွန်ုပ်ကိုယ်မှ ထွက်ခွာ၍ သွားဘိ သကဲ့သို့ ရှိကုန်၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ ကာကီဘောင်းဘီတိုကလေး တစ်ထည်မျှသာဝတ်လျက် ရုပ်အင်္ကျီလက်တိုမှာလည်း အစုတ်စုတ် အပြတ်ပြတ် ရှိနေခဲ့လေပြီ။

ကျွန်ုပ် လဲ၍နေသောနေရာမှာ ကမ်းစပ်နှင့် ခြေလှမ်း ၂၀ ခန့် လောက်သာ ဝေး၏။ လေမုန်တိုင်းအတွင်း ကျွန်ုပ်သတိမရတစ်ချက်၊ ရ တစ်ချက် ရှိနေစဉ် ကျွန်ုပ်၏ လှေကလေးမှာ ပြင်းထန်သော လှိုင်းလုံးများ က သယ်ဆောင်၍လာပြီးလျှင် လူရောလေပါ တလိမ့်ခေါက်ကွေး ပုတ်ခတ်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား ကမ်းပေါ်သို့ ပစ်၍တင်လိုက်ဟန်

၏။ သို့သော် လှေကလေးကိုကား အစအနမျှ မမြင်ရတော့ချေ။ ကျွန်ုပ် ကျွန်းနှင့် ချီစောင်းမှာ မာကျောသောအရာဝတ္ထုတစ်ခုနှင့် တိုက်မိသည့် အတွက်အဖြစ် အချို့နေရာတွင် မဖြစ်စေလောက် ပေါက်ပြဲလျက် ရှိ၏။ တစ်နှစ်ဖက်မှာလည်း တံတောင်ဆစ်မှ အောက်သို့ အရေလန်လျက်ရှိရာ မှာ သံပြင်နှင့် ပွတ်တိုက်မိ၍ ဖြစ်ဟန်လက္ခဏာ ရှိလေသည်။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်မှာ ဝမ်းကလည်းဟာ ရေကလည်းဆာလျက် သံပြင် ပွန်းပဲ့ထိခိုက်သော ဒဏ်ရာများမှာလည်း နာကျင်ကိုက်ခဲလျက် ၏။ သို့သော် ငါကား ခြေပြင်သို့ ရောက်ပေပြီဟူသော အချက်တစ်ခုနှင့် ပြေရ၏။

ဤသို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်းပေါ်သို့ ဒလီဒလီ တက်ခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်အလယ်လောက်၌ကား တောင်ပူစာကလေးများသည် ထူထပ်စွာ ရှိနေ သည် အချို့မြေပေါ်သော နေရာများတွင် အမြင့်ဆုံး လူတစ်ရပ်မျှမြင့်သော ခိုင်ကလေးများကိုမြင်ရလေသည်။ လူသူဟူ၍ကား အရိပ်နိမိတ်မျှ မြင်ရုံသာရှိရာ ထိုကျွန်းကလေးမှာ လူသူမနေသော ကျွန်းကလေး ဖြစ်ဟန် ထာရှိလေသည်။ ချုံတစ်ခုအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ငှက်တစ်အုပ် ကျွန်ုပ်ချဉ်းကပ်လာကြောင်းသိသည်နှင့် ချုံနောက်မှထကာ ပင်လယ် သို့သို့ ပျံသန်းသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ရှေးဦးစွာ အစာနှင့်ရေကို ရှာဖွေ၏။ တောင်ပူစာ ၂ ခုအကြားသို့ အတန်ကြာ လျှောက်သွားမိသောအခါ သစ်ပင် များသည် ယခင်ကမ်းစပ်အနီးတွင် တွေ့ခဲ့ရသော သစ်ပင်များထက် နီး၍ လာ၏။ များ၍လည်း လာလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်လည်း ရေရှိရမည်ဟုမျှော်လင့်ကာ ထူထပ်သောချုံများကို ဖယ်ရှားကာ ထွက်ခဲ့လေသည်။ တစ်ဖာလုံခန့်မျှ သွားမိသောအခါ၌ မြေသည် သံပြင်ထက် နိမ့်၍လာပြီးနောက် တောင်ပူစာ ၃ လုံးဆုံရာ ကျွန်ုပ်ရှိနေ သောနေရာအောက် အတောင် ၂၀ လောက်တွင် ရေကို မြင်ရ၏။ ကျွန်ုပ် သတိကြီးစွာဖြင့် ကျောက်တုံးများကို နင်းပြီးလျှင် တဖြည်းဖြည်း သွားရာ ဖျာတစ်ချပ်ခန့် အေးမြကြည်လင်သော ရေအိုင်ကလေးကို ရှာလေသည်။ ရေအိုင်ကလေးမှာ တောင်ပူစာ ၃ လုံးမှ မိုးရေများ စုဝေး မှာဖြစ်ဟန် ရှိ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်လည်း ရေကို အဝ ပါးစပ်နှင့်

၁၁၆ ၂ ဒုဇနိဗ္ဗေဒ

သောက်ရုံမျှမက ဦးနှောက်နှင့်လည်း သောက်ပြန်၏။ ရင်ဘတ်နှင့်လည်း သောက်ပြန်၏။ ခြေလက်တို့ဖြင့်လည်း သောက်ပြန်လေ၏။

အစာပင် မစားရသော်လည်း ရေကို အဝသောက်ရပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့မှာ အတော်အတန် အားအင်တောင့်တင်းလာခဲ့ပြီ ဖြစ်ရကား ချောက်ထဲမှ တက်ခဲ့လေ၏။ မြေပြင်သို့ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်လည်း ကျန်းမာလေးတို့ တတ်နိုင်သမျှ လှည့်၍ကြည့်ဦးမည်ဟု ကမ်းခြေဘက်သို့ ပြန်၍ လှည့်ခဲ့ပြန်၏။ ကမ်းတွင် တွေ့သမျှသော သစ်ပင်များကိုကြည့်ရှုရာ ကျွန်ုပ်တို့ မသိသောအပင်များနှင့် ဆူးရစ်ချုံ့များသာဖြစ်ရကား စားသောက်ရန် တစ်စုံတစ်ရာ အသုံးမဝင်ချေ။ ကျောက်တုံးများပေါ်နှင့် ကျောက်တုံးများ ကြားကား ကျောက်ပန်းနှင့်တူသော စိမ်းလန်းသော အပင်မျိုးများကို တွေ့ရ၏။ လူသူမရှိသည့်အတိုင်း စားသောက်နိုင်ရန် အသီးအနှံများလည်း ရှိမည် မဟုတ်ချေ။ သို့သော် စားသောက်နိုင်ရန် တိရစ္ဆာန်များ ရှိကောင်းရှိပေလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်းကို လက်ယာရစ် လှည့်မည်ဟု စိတ်ကူးကာ ရှေ့သို့ လျှောက်ခဲ့၏။ ရေစပ်မှ တောင်ခြေရင်းများအထိ အကျယ်ဆုံး နေရာမှာ ပေ ၇၀ ခန့်ဝေးသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း ပူလောင်သော သဲများကို တတ်နိုင်သမျှ ကွင်းရှောင်ပြီးလျှင် တောင်ခြေရင်းတစ်လျှောက် ပတ်၍ လျှောက်ခဲ့လေ၏။

၁၅ မိနစ်ခန့် သွားမိလတ်သော် နိမ့်ငှမ်းသော လျှိုကလေးသဖွယ် ဖြစ်နေသည့် သဲချောင်းကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရသည်နှင့် ရှေ့သို့ဆယ် မလျှောက်တော့ဘဲ ထိုချောင်းကလေးအတိုင်း ကျွန်း၏ အတွင်းဘက်သို့ လိုက်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်စိတ်ထင်အားဖြင့် တောင်ပူစာများမှ မိုးရေမှ သည် မြင့်သောတောင်ခါးပန်းများမှ နိမ့်သောတောင်ခါးပန်းများသို့ စီးဆင်းခဲ့ပြီးနောက် ထိုမှစုပေါင်း၍ သဲပြင်ကိုဖြတ်ကာ ပင်လယ်ထဲသို့ စီးဆင်းသောနေရာ ဖြစ်ဟန်လက္ခဏာ ရှိလေသည်။ ချောင်းစပ်ခုကား ကျောက်ကလေးများနှင့် အချို့နေရာများတွင် ကျောက်စရစ်များကိုပါ တွေ့ရ၏။

ကိုကို ၅၀ ခန့် သွားမိလတ်သော် ကျွန်ုပ်ရှေ့ မလှမ်းမကမ်းသော တရွရွ သွားနေသော အကောင် ၂ ကောင်ကို မြင်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ခပ်မြန်မြန် သွားရောက်ကြည့်ရှုရာ ပုစွန်လုံးကြီး ၂ ကောင်ကို တွေ့ရသည်။

နင်း ကျောက်ခဲတစ်လုံးဖြင့် ထုပေါက်သတ်ဖြတ်လိုက်ရ၏။ မြန်မာလူမျိုး တစ်ယောက်ဖြစ်၍ သူတစ်ပါးအသက်ကို ရှောင်ကြဉ်လိုသော်လည်း ဤအသက် ဖြစ်၍နေသော အခြေအနေတွင် မလွဲသာသဖြင့် သတ်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

စားသောက်ရန်အသားကိုကား ရပေပြီ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ကား ဘဲလူးမဟုတ်။ အစိမ်းဝါး၍ မစားနိုင်သေးချေ။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်လည်း မီးကို သတိရမိလေသည်။ ဘောင်းဘီတိုအိတ်ကို စမ်းသပ်လိုက်သောအခါ မီးခြစ်ဆံ ၃ ဆံမျှ ကျန်သေးသော မီးခြစ်တစ်ဘူးနှင့် မောင်းချဓားကလေး တစ်ချောင်းကို တွေ့ရသဖြင့် ထ၍ခန့်ရမတတ် ဝမ်းမြောက်မိသေး၏။ (ထိုမီးခြစ်ဘူးမှာ ဂိုးရင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ဆေးသေတ္တာကို ပြန်ပေးစဉ်က ဆေးသေတ္တာထဲတွင် ပါလာ၍ ကျွန်ုပ်က ဘောင်းဘီအိတ်ထဲတွင် ထည့်ထားခဲ့မိခြင်း ဖြစ်လေသည်။)

သို့သော် မီးခြစ်ဆံယမ်းများမှာ ဆားငန်ရေထဲသဖြင့် အတော်ပင် ချိတ်၍နေရကား နေလှမ်းရန် အချိန်များစွာ လိုလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ခြောက်သွေ့လွယ်စေရန် အလွန်ပူသော သဲများအလယ်တွင် မီးခြစ်ဆံ ၃ ချောင်းကို ကောင်းစွာနေလှမ်းရ၏။ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်လည်း ရေအိုင်မှ သန့်သော လမ်းသို့ပြန်၍လာခဲ့ပြီးလျှင် ထင်းခြောက်များ၊ သစ်ရွက်ခြောက်များ၊ သစ်ကိုင်းဆွေးများကို စုဆောင်းရာ အတော်အမြောက်အမြားပင် ရရှိလေသည်။

ထိုနောက် ကျွန်ုပ်လည်း လေအငြိမ်ဆုံးသော နေရာကို ရွေးချယ်ပြီးလျှင် ကျောက်တုံး ၃ တုံးဖြင့် ကာရံကာ ထင်းခြောက်နှင့် သစ်ရွက်ခြောက်များကို ပြင်ဆင်လေ၏။ ပထမမီးခြစ်ဆံမှာ လုံးလုံး သုံး၍မရသော်လည်း ဒုတိယမီးခြစ်ဆံမှ မီးတောက်၍လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း သတိကြီးစွာဖြင့် မီးကိုမွှေး၍ ယူရလေသည်။ သစ်ဆွေးနှင့် သစ်ကိုင်းခြောက်များ ထုနုန်းဟုန်းတောက်၍ လာသောအခါ၌ကား ကျွန်ုပ် ဝမ်းမြောက်ပုံမှာ ခြေထွယ်ရာမရှိချေ။ ထိုနေ့အပို၌ ကျွန်ုပ်မှာ ပုစွန်လုံး ၂ ကောင်ဖြင့် နံနက် ၆ နာရီခန့် စာကို တစ်ကြိမ်တည်း ဖေါင်း၍ စားသောက်ရလေသည်။ ထိုညစာ ပြုစုလောက် အရသာတွေ့သည်ကို ကျွန်ုပ်မှာ စာအားဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ နှုတ်မြွက်၍သော်လည်းကောင်း ရေးသားဖော်ပြခြင်းငှာ မစွမ်းပါ။

www.burmeseclassic.com

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း ထင်းများကို ထပ်မံစုဆောင်းပြီးလျှင် မီးဖိုကို ပင်လယ်ကမ်းခြေဘက်သို့ ကူးပြောင်း၍ အကယ်၍ သင်္ဘောများ ဖြတ်သန်းလာက မြင်နိုင်ရန် ဖို၍ထားလေသည်။ ထိုညအဖို့ ကျွန်ုပ်မှာ တောင်ပူစာများ ခြေရင်းဖြစ်သော တောင်ခြေသို့ သွားရောက်၍ ကျောက် တုံးများကို အကာအကွယ်ယူကာ အိပ်ရ၏။ သို့သော် မီးဖို၌ကား မီးကို အလင်းမပြတ်စေရန် အမြဲ စောင့်ရှောက်ရလေသည်။

နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်ုပ်လည်း ကမ်းခြေအနီးတွင် ပိုထားသော မီးဖိုကြီးကို ထင်းများ ထပ်၍ထည့်ရာ ၎င်းမှထွက်သော မီးခိုးလုံးကြီးများမှာ ကောင်းကင်သို့ တလူလူထိုးထွက်လျက်ရှိသဖြင့် မိုင်ပေါင်းအတော်ထေးဝေးမှပင် မြင်နိုင်ပေ၏။

နေ့မွန်းတည့်နီးပါးအချိန်လောက်တွင် ကျွန်ုပ်မှာ ဆာလောင်လှ သည်နှင့် ယမန်နေ့က ပုစွန်လုံးဖမ်းမိသော သဲချောင်းငယ်တစ်လျှောက်သို့ လာခဲ့၏။ ပုစွန်လုံးများရသောနေရာကို အတန်ငယ်လွန်၍သွားသော်လည်း သားငါးအကောင်အလျှောက်ဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာမတွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်ပျက်မိ၏။ ယမန်နေ့ကရသော ပုစွန်လုံးများမှာ ကျောက်ကြို ကျောက် ကြားများမှ ထွက်လာဟန်ရှိ၍ ကျောက်တုံးကြားများကို လိုက်၍ရှာနေ သော်လည်း ထိုနေ့အဖို့ တစ်ကောင်တလေမှ မမြင်ချေ။

ချောင်းငယ်၏ အခြားကမ်းဘက်၌ကား သောင်ခုံကြီးသည် ကမ်းစပ်မှ တောင်ပူစာတစ်ခု၏ ခြေရင်းသို့တိုင်အောင် တည်ရှိလေရာ ထိုနေရာ မှာ ကမ်းနှင့်တောင် အဝေးဆုံးသောနေရာ ဖြစ်သည့်ပြင် တောင်ပူစာမှာ လည်း အခြားတောင်များထက် မြင့်လေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း သောင်ခုံတော် သို့ တက်ပြီးနောက် တောင်ခြေဆီသို့ လျှောက်၍လာခဲ့၏။

ကိုက် ၅၀-၆၀ ခန့်မျှ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့တွင် သဲပေါ်၌ ပွတ်၍ဆွဲသွားသော အလျားတစ်ပေခွဲခန့်ရှိ အရာကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။ ၎င်းမှာ ပေါ့ပါးသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို သံပြင်၌ ရုပ်၍ ဆွဲသွားသော စွတ်ကြောင်းကြီးနှင့် တူလေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း သိလိုသည့် နှင့် တောင်ခြေဘက်သို့ စွတ်ကြောင်းအတိုင်း ဆက်လက်လိုက်သွားပြန်၏။ ပေ ၅၀ ခန့် သွားမိသောအခါ ထိုစွတ်ကြောင်းကြီးသည် အနံ့အပြား လှသဖြင့် နောက် ရှေ့သို့ ဆက်လက်သွားပြန်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း စွတ်ကြောင်း

နောက်သို့ မလိုက်သေးဘဲ လူးလဲသောနေရာကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုလေရာ အပေါ်ရံမှာ သဲဖုံး၍ထားသော တွင်းကလေးတစ်ခုကို လည်းကောင်း၊ ခြေ သည်း လက်သည်းရာများကို လည်းကောင်း တွေ့ရသည်နှင့် တွင်းကလေး ကို လက်ဖြင့်ယက်၍ကြည့်ရာ လိပ်၉ ၁၀ လုံးခန့်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုနေရာ၌ ကျွန်ုပ်မှာ မီးဖြင့်ချက်ပြုတ်ကျော်လှော်ရန် သတိမရနိုင်တော့ဘဲ လိပ်၉ ၅ လုံးကို တစ်ခါတည်း ဖောက်၍ သောက်ချလိုက်မိလေသည်။

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်လည်း တောင်ခြေဆီသို့ သွားသော စွတ် ကြောင်းရာအတိုင်း လိုက်၍သွားပြန်လေ၏။ တောင်ခြေသို့ရောက်သော အခါ လိမ်သွားသောစွတ်ကြောင်းကြီးမှာ လိုဏ်ခေါင်းတစ်ခုအနီးတွင် ပျောက်သွားသည်ကို မြင်ရသည်နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဂူတွင်းသို့ လှမ်း၍ ကြည့်မိ၏။ ဂူတွင်း၌ကား အလွန်မှောင်၍နေသဖြင့် ပထမ တစ်စုံတစ်ရာ မမြင်ရသော်လည်း နောက်မျက်စိများ ကျင့်သားရ၍လာသောအခါ ဝပ်၍ နေသော လိပ်ကြီး ၃ ကောင်ကို မြင်ရလေသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်လည်း အခြားပိုးမွှားတိရစ္ဆာန်များကို ကြောက်ရွံ့သည်နှင့် ရုတ်တရက်မဝင်ဝံ့သေး ချေ။ မီးတုတ်တစ်ခုနှင့် အကြောင်းရှိက ခုခံနိုင်ရန် လက်နက်တစ်ခုပါမှသာ ဝင်တော့မည်ဟု စိတ်ကူးမိ၏။

ထိုနေ့အဖို့ အစားအစာမှာ လိပ်၉ ၅ လုံးကို အစိမ်းလိုက် မျှချခြင်း ပြင်သာ တင်းတိမ်ရပြီးနောက် ကျွန်ုပ် အိပ်နေကျနေရာသို့ ပြန်ခဲ့၏။ ကျန် လိပ်၉ ၅ လုံးကိုလည်း သဲထဲ၌ပင် ပြန်၍မြှုပ်ထားခဲ့လေသည်။ နောက် တစ်နေ့ အစားအစာအတွက်ကား ပူလုံချေပြီ။

နံနက်လင်းသောအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ကမ်းခြေမှ မီးပုံကို ထပ်မံ၍ ထင်းများထည့်ခဲ့ပြီးသော် မီးခိုးများ ထွက်သည်ထက် ထွက်စေရန် ပြင်ဆင် ပေးပြီးနောက် ဂူရှိရာသို့ မီးစတင်ခိုက် ယူ၍လာခဲ့၏။ လက်၌လည်း ရန်သူ ဆွေက ခုခံနိုင်ရန် သစ်ကိုင်းဖြောင့်ဖြောင့်တစ်ခုကို မောင်းချဇားဖြင့် အဖျား၌ ချွန်ပြီးလျှင် မီးသင်းထားသော လှံချွန်တစ်ခုလည်း ပါခဲ့လေသည်။

ဂူမှာ အဝ၌လူတစ်ယောက် ငဲ့၍ ဝင်နိုင်ရုံမျှရှိပြီးလျှင် နှစ်တောင် နေံမျှသာ ကျယ်ဝန်းသော်လည်း အတွင်းသို့ရောက်သောအခါ အနံ့အားဖြင့် အကျယ်ဝန်းဆုံးသော နေရာတွင် ၆-၇ ပေခန့် ကျယ်ဝန်းကြောင်း တွေ့ရ ၏။ မျက်နှာပြင်မှာ သဲမြေနှင့်ကျောက်များကို ရောစပ်၍ ခင်းထူသကဲ့သို့

ရှိရာ မိုးအခါတွင် တောင်ပူစာပေါ်မှကျသော မိုးရေများသည် အတွင်းသို့ လှိုက်၍ စားသွားသဖြင့် တောင်ထဲသို့ဝင်ကာ အပေါက်ကြီး ဖြစ်ဟန် လက္ခဏာ ရှိလေသည်။

လိုဏ်ခေါင်း၏နံရံ၌ကား မညီညာသော ကျောက်တုံးများသည် ပန်းချီများ ရေး၍ထားသကဲ့သို့ အထပ်ထပ် ရှိနေလျက် ကျောက်ညိုများ ကျောက်ခန်းပင်အခြောက်များတို့သည် ထိုကျောက်ထပ်များပေါ်တွင် တွယ်ကပ်လျက်ရှိလေသည်။

မီးတုတ်ပြုလုပ်၍ မရနိုင်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဝှံ့အနီးတွင် အတွင်းဘက်မှ မီးဖိုလေရာ မီးရောင်သည် ဝှံ့အတွင်း၌ အတော်ပင် လင်း လျက် ရှိလေ၏။ လိပ် ၃ ကောင် ယမန်နေ့က တွေ့သည့်အနက် လိပ် ၂ ကောင်သာ ကျန်ရှိတော့သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း လိပ်တစ်ကောင်ကိုသတ်ကာ လိပ်သားကို နံနက်စာအဖြစ် စားရလေသည်။ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်လည်း ဝှံ့၏နောက်ပိုင်းကို မီးတောက်၍နေသော မီးစကြီးများဖြင့် တဖြည်းငြည်း ရှာဖွေစပြုလေရာ ဝှံ့၏ အနောက်ပိုင်း လက်ယာဘက်ရှိ ကျောက်တုံးတစ်ခု ပေါ်တွင် သံဖြင့် ရေးခြစ်ထားသကဲ့သို့ ရေးခြစ်ထားသော ထူးဆန်းသော အမှတ်အသားများကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ များစွာ အံ့အားသင့်ကာ အတန်ကြာ စိုက်၍ကြည့်နေမိလေ၏။

ပထမသော် ထိုအမှတ်အသားများမှာ ကျောက်တုံးမှ ကွဲအက်နေ သည့် အကြောင်းများဟု ထင်မှတ်မိသော်လည်း မီးရောင်ဖြင့် နီးကပ်စွာ ကြည့်သောအခါ လူတစ်ယောက်၏ လက်ရာဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းနိုင်လေ သည်။ စာများမှာ ကျွန်ုပ် နားမလည်သော အက္ခရာများ ဖြစ်သော်လည်း တစ်နေရာတွင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် (၁၆၇၅) ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အခြား တစ်နေရာတွင် (၁၀၀၀၀၀၀) ဟူ၍လည်းကောင်း ပါရှိ၏။ မည်သည့်အရာ ကို ဆိုလိုသည်မသိချေ။ သို့သော် လူတစ်ယောက်သည် ချွန်ထက်သော သံချောင်းတစ်ချောင်းနှင့် ရေးခြစ်ထားကြောင်းကိုကား မငြင်းနိုင်ချေ။

ထိုရှေ့သို့ အတန်ငယ် သွားမိသော် ကျွန်ုပ်လည်း “အလို... ဘုရား... ဘုရား” ဟု ဟစ်အော်ကာ နောက်သို့လန်၍ ခုန်လိုက်မိသဖြင့် မီးစကြီးပင် လက်မှ လွတ်ကျသွား၏။ အကြောင်းမူကား နံရံမှ အစွန်းထွက် နေသော ကျောက်တုံးတစ်ခု၌ ခပ်မိုမိုတင်၍ထားသော လူရိုးများကို မြင်

လိုက်ရသောကြောင့်ပေတည်း။ တစ်ခါက ဤကျွန်းပေါ်သို့ လူများ နောက် ဖူးကြောင်းကား ကောင်းစွာ ထင်ရှားလေ၏။ ထိုရှေ့၌ ဂူပေါက်သည် တဖြည်းဖြည်း ဂျဉ်းမြောင်း၍သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း နောက်သို့ ပြန်၍ လှည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏ ခြေမှာ ကျောက်ပြား ၂ ချပ်ကြားတွင် ထောင်နှစ် စိုက်နေသော ဘရာဝတ္ထုတစ်ခုနှင့် တိုက်မိပြီးလျှင် အသံထွက်သွားသည်နှင့် ကောက်ယူကြည့်ရှုရာ ဒေါ်လာပြားခန့် အဝိုင်းတစ်ခုကို တွေ့ရသည်နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဂူပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ပြီးနောက် သေချာစွာ ပွတ်သပ်ကြည့်ရှုသော အခါ ထိုအဝိုင်းကလေးမှာ ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ပြားဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရလေသည်။ ရွှေဒင်္ဂါးမှာ ပြတိုက်များတွင် ကျွန်ုပ်မြင်ဖူးသော လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၀၀ ခန့်က အသုံးပြုသည့် ရွှေဒင်္ဂါးပြားမျိုး ဖြစ်၍ မျက်နှာပြင်၌ ပါရှိသော အက္ခရာများမှာလည်း ဟီဘရူးလက္ခဏာ အမှတ်အသားများ ပါရှိလေ သည်။

ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်လည်း ကောင်းစွာ ရိပ်မိတော့၏။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၀၀-၃၀၀ ခန့် အတွင်းက ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ပင်လယ် ဓားပြများ သောင်းကျန်းခဲ့ကြောင်း၊ ပင်လယ်ဓားပြများသည် အင်္ဂလန်နှင့် အမေရိကမှ ဥရောပတိုက်သို့ တင်ပို့သော ရွှေချောင်းများ၊ ရွှေဒင်္ဂါးများ ပါသည့် သင်္ဘောများကို တိုက်ခိုက်လေ့ရှိကြောင်း တစ်ခါတစ်ရံ ၎င်းတို့ သည် အချင်းချင်း တော်လှန်ပုန်ကန်၍ဖြစ်စေ အုပ်ချုပ်သူများကို အကောက် ကြံ၍ဖြစ်စေ ပစ္စည်းများကို မိမိတစ်ဦးတည်း အပိုင်စီးလို၍ လူသူမရောက် သော ကျွန်းတစ်ကျွန်းကျွန်းတွင် ပစ္စည်းများကို လျှို့ဝှက်မြှုပ်နှံပြီးနောက် နောက်လိုက်ငယ်သားများကို ဖြစ်စေ၊ အပေါင်းအဖော်များကို ဖြစ်စေ သတ်ပစ်တတ်ကြောင်းများဖြင့် ကြားဖူး၏။ ထိုပင်လယ်ဓားပြများမှာ အများအားဖြင့် စပိန်လူမျိုးများ၊ နီဂရိုးကပြားများ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် ဝတ်ဖူးသော ရာဇဝင်များကို ပြန်ပြောင်းအမှတ်ရမိ၏။ ကျွန်ုပ်ကား အလွန် အဖိုးထိုက်တန်သော သိုက်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရပေပြီ။

နောက်ရက်များတွင် ကျွန်ုပ်လည်း မြေနှင့် ကျောက်စရစ်များကို တူးဖော်ရန် ဓားသဖွယ် ထက်မြက်သော ကျောက်ပြားစတစ်ခုကို ရှာဖွေ ပြတ်တောက်၍ ကျောက်နှင့် ကျောက်ချင်း ချွန်ထက်အောင် ဆွဲပြီးလျှင်

လိုက်ခေါင်းအတွင်းတွင် တူးဖော်စပြုရာ နောက်ထပ် အရွယ်အစားစားရှိသော ရွှေဒင်္ဂါးပြားများကို တွေ့ရှိရ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ အစာအာဟာရ ကောင်းစွာ မစားရသဖြင့် အားအင် မတောင့်တင်းသောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ တူးဖော်ရသော လက်နက်ကိရိယာမှာလည်း နံချိလှသဖြင့် တစ်ကြောင်း။ မြေမှာလည်း သဲနှင့်ကျောက်များ ရောစပ်နေသဖြင့် အလွန်မာကျောလှသောကြောင့် တစ်ကြောင်း ခရီးမတွင်ဘဲရှိနေရာ ၃ ရက်အတွင်း ရွှေဒင်္ဂါး ၂၆ ပြား၊ ရွှေလက်စွပ် ၉ ကွင်းသာ ရရှိလေသည်။ စတုတ္ထမြောက်နေ့၌ မြေအောက်တွင်းလေးထောင့် အတုံးတစ်တုံးကို တွေ့ရှိ၍ ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းကို ၂ ရက်တိုင်တိုင် မရရအောင် ဆက်လက်တူးဖော်ရာ အပြင်သို့ထုတ်၍ ကြည့်သောအခါ ရွှေချောင်းကြီးတစ်ချောင်း ဖြစ်၍နေကြောင်း တွေ့ရ၏။ ၎င်းမှာ အချိန်အားဖြင့် ၄ ပေါင်ထက် နည်းမည်မဟုတ်ချေ။ ထိုလိုက်ခေါင်းကြီး၏အောက်တွင် ဤကဲ့သို့သောရွှေချောင်းကြီးပေါင်း မည်မျှရှိလိမ့်မည်နည်း။ ကျွန်ုပ်မှာ ဤမျှလောက်ရရုံနှင့်ပင် တကယ့်သူဌေးကြီးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ မိမိကိုယ်ကို မိမိအထင်ရောက်ကာ အသံများထွက်အောင် ရယ်မောမိ၏။ ထိုနောက်ကျွန်ုပ်လည်း ရွှေချောင်းကို ဂုတ်၌ပင်ထားခဲ့ပြီးလျှင် ရွှေဒင်္ဂါးပြားများကိုကား ကျွန်ုပ်ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ ထိုးသွင်းလိုက်လေသည်။

ညဉ့်အခါများ၌ ကျွန်ုပ်သည် ယခင်ကကဲ့သို့ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်၍မပျော်တော့ဘဲ အမေရိကန်ပြည် ဝါရှင်တန်မြို့ရှိ ဟိုတယ်ဆိုင်များတွင် အလွန်အဖိုးထိုက်တန်၍ ကောင်းမွန်ကြော့ရှင်းသော ဝတ်စုံများကို ဝတ်ကာ ပျော်ပွဲစားနေရပုံများ၊ လှပသော မိန်းမပျိုနှစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်၏ ဝဲယာ၌ထိုင်ကာ တစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်အား ငှက်ကုလားအုတ်မွေး ယပ်တောင်ဖြင့် ယပ်လေခပ်လျက် ထစ်ယောက်ကမူ ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကို ခင်ဒိုမို ထိုင်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်သောက်မည့် ဖန်ခွက်ထဲသို့ ဝိုင်အရက်များကို လောင်းထည့်နေရာ ကျွန်ုပ်မှာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အချမ်းသာဆုံးသော 'မွန်တီခရစ္စတို' သူဌေးကြီးကဲ့သို့ စည်းစိမ်ခံနေပုံများကို တသိတတန်းကြီး အိပ်မက်မက်လျက် ရှိခဲ့လေ၏။ ထို့နေ့ ကျွန်ုပ်မှာ ပုစွန်လုံး ၃ ကောင်ရပြန်သဖြင့် အသက်ဆက်ခဲ့ရပြန်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်ုပ်လည်း ရေအိုင်ထဲတွင် ငုံ့၍ ရေသောက်ရင်း ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို အမှတ်မဲ့ မြင်လိုက်ရလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ ရုတ်တရက်

သော် လန့်၍ပင်သွားမိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာအောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံး၌ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေးတို့ဖြင့် မည်းမှောင်ရွပ်ထွေးလျက် ဆံပင်တို့မှာလည်း ကုပ်ပေါ်တွင် ဝဲ၍နေပေပြီ။ ထိုအတွင်း နားရွက် တစ်ဖက်ကလည်း ပြတ်လျက်ရှိသေးရာ ညစ်ထေးသော ကာကီဘောင်းဘီနှင့် အစုတ်စုတ် အမြွှာမြွှာရှိနေသော ရုပ်လက်တို့ကို ဝတ်ထားရကား လူရိုင်းတစ်ယောက်သာသာမျှသာ ရှိနေ၏။ အစားအသောက်အတွက်ကား များစွာ မပုပန်ရတော့ချေ။ သဲချောင်းကလေးနှင့် ရွှေများတွေ့ရှိရသော ဂူအနီးတွင် ပုစွန်လုံးနှင့် လိပ်များကို မကြာမကြာ တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ထိုအာဟာရများဖြင့် အနိုင်နိုင် အသက်ဆက်လျက်ရှိနေခဲ့ရ၏။

တစ်နေ့သ၌ နေမွန်းမတည့်မီအချိန်လောက်တွင် ကျွန်ုပ်လည်း နောက်ထပ် ရွှေချောင်းတစ်ချောင်း၏ အစကို တွေ့ရသဖြင့် လိုက်ခေါင်း၏ ဆားသို့ လိုက်ကာ ကျောက်ပြားဖြင့် ကုတ်ခြစ်တူးဖော်လျက်ရှိစဉ် ပင်လယ်ဘက် အတော်ခပ်ဝေးဝေးဆီမှ သေနတ်ဖောက်သံကဲ့သို့ ဟိန်း၍သွားသော အသံကြီးတစ်ခုကို ကြားရပြီးနောက် ဆက်လက်၍ နှစ်ကြိမ်ကြားရပြန်၏။ နောက်အသံများမှာ ယခင်ပထမအသံကဲ့သို့ မမြေ့သော်လည်း ယခင်ထက်ပင် နီးကပ်သည်ဟု မှတ်ထင်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း တူးဖော်၍ နေသည်ကို တစ်ခါတည်း ပစ်ထားခဲ့ပြီးလျှင် ဂူသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ထိုနောက် နားစိုက်ထောင်ရာ သေနတ်သံကဲ့သို့ အသံတစ်သံကို ထပ်မံ ကြားရပြန်သဖြင့် ဂူရှေ့ရှိ သစ်ပင်ချုံနွယ်များကို ကျော်ကာ မီးဖို၍ထားသော နေရာတစ်ခုခုဆီသို့ အားကုန်ပြေးခဲ့လေ၏။

ရွှေကို မက်မော၍နေမိသော ကျွန်ုပ်ကား မိုက်လေစွ။ ယခင်က နှုတ်ခမ်းနှင့် ညနေခင်းများတွင် သင်္ဘောများကို မျက်စိတစ်ဆုံးမျှော်၍ မေ့မိသော်လည်း ရှေးအခါက ပစ္စည်းဘဏ္ဍာများ လျှို့ဝှက်ထားရာ လိုက်ခေါင်းကြီးကို တွေ့သည့်နေ့မှစ၍ ကျွန်ုပ်မှာ တစ်နေ့လုံးလိုလိုပင် ထိုလိုက်ခေါင်းထဲတွင် အချိန်အကုန်ခံ၍နေမိ၏။

တစ်မိုင်ခန့် မရှိတရှိ၌ သင်္ဘောတစ်စင်းကို မြင်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ ပြောစရာမရှိအောင် ဝမ်းမြောက်မိသဖြင့် မီးပုံကို ယခင်ကထက် မီးခိုးနှင့် ထွက်ရန် ထင်းဆွေးများကို ထပ်မံထည့်ပေးပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း မီးပုံရှေ့တွင် လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်ကာ တအားကုန် ဟစ်အော်မိ

၏။ သဘောမှာ ကျွန်ုပ်တို့ထားသော မီးဖိုမှထွက်သည့် မီးခိုးလုံးများကို မြင်ဟန်လက္ခဏာ ရှိလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့မှန်းဆချက်များလည်း မလွဲချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မကြာမီ လှေတစ်စင်းသည် သဘောဆီမှ ထွက်ခွာ၍ ကျွန်းဆီသို့ လှော်ခတ်လာသည်ကို ခပ်ရေးရေးမျှ မြင်ရလေသည်။

ကမ်းခြေနှင့် ကိုက် ၁၀၀ ခန့် အဝေးသို့ ရောက်လာသောအခါ၌ ကား သဘောသားလေးယောက်သည် လှေကိုခတ်လျက် တစ်ယောက်သည် လှေကိုပဲ့ကိုင်ကာ ၎င်းတို့ကို အရာရှိနှင့် သဏ္ဌာန်တူသော လူ တစ်ယောက်က အုပ်ချုပ်လိုက်ပါလာသည်ကို မြင်ရ၏။

လှေမဆိုက်မီ အရာရှိသည် ကျွန်ုပ်အား လူရိုင်းတစ်ယောက်ဟူ၍ မှတ်ထင်လေသလော မသိရချေ။ ကျွန်ုပ်အား ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ အံ့အားသင့်ခြင်း စသော မျက်နှာဖြင့် စိုက်၍ ကြည့်နေသည်ကို မြင်ရ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းအား လှမ်း၍ အရိုအသေပြုဟန်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို အနည်းငယ် ငုံ့ပြီးသော်...

“မိတ်ဆွေ... ကျွန်ုပ်သည် လူရိုင်းတစ်ယောက်မဟုတ်ပါ။ သဘောပျက်၍ ဤလူသူမရှိသော ကျွန်းတွင် သောင်တင်နေသူ အမေရိကန်သား တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်အားကယ်ပါ”ဟု ပြီသပြတ်သားသော အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြောကြားလိုက်၏။ ထိုအခါမှ အရာရှိနှင့် တူသူသည် ကုန်းပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်အား နှုတ်ဆက်ရန် လက်ကမ်းရာ ကျွန်ုပ်လည်း လက်နှစ်ဖက်စလုံးဖြင့် အားပါးတရ ဆွဲကိုင် မွေ့ယမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။ သဘောအရာရှိက...

“ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့... တစ်ယောက်တည်းပါပဲ။”

“ဘယ်မြို့ကလဲ မိတ်ဆွေ”

“ဘရုတ်ကလင်မြို့ကပါ ခင်ဗျာ”

“သဘောက ဘယ်သဘောနဲ့ လိုက်လာသလဲ”

“မေရီစီလက်စတီပေါ့ဗျာ။ ဂြိုဟ်မွေ့လိုက်တဲ့ သဘော။ မပြောပါနဲ့တော့”

“ဟာ... နေပါဦး။ မေရီစီလက်စတီကို အင်္ဂလိပ်သဘော ဒီဂရီတိယာက သွားပြီးတွေ့တယ်ဆိုပါကလား။ ကျုပ် သတင်းစာထဲမှာ ဖတ်

လိုက်မိတယ်။ သဘောဟာ တစ်စုံတစ်ရာမဖြစ်ဘဲနဲ့ သဘောပေါ်မှာလဲ သဘောသား တစ်ယောက်မှလဲ အစအန မတွေ့ရဘူး ဆိုပါကလား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲပဲ အသက်ရှင်တဲ့ သက္ကဏာပါပဲ”

“ဘယ်လိုများ ဖြစ်ကြတာလဲဗျာ”

“ဇာတ်လမ်းကတော့ အရှည်ကြီးပဲဗျို့။ ဂျူးမတ်(စ)ရေးတဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လောက် ရှည်တယ်”

“ကိုင်း... ဒါဖြင့်လဲ အချိန်မရှိဘူး။” သဘောပေါ်ရောက်မှပဲ ပြောပေတော့

ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်လည်း လှေပေါ်သို့တက်ရန် ခြေလှမ်း ခပ်နေးနေး ပင် ရှိခဲ့၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်အား သူဌေးဖြစ်စေမည့် ဆက်ကြီးကို စွန့်ခွာ၍ သွားရမည်ဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။ ကျွန်ုပ်မှာ သဘောအရာရှိကိုလည်း ဖွင့်၍မပြောခဲ့ချေ။ လူတို့မည်သည် ‘ပစ္စည်းဥစ္စာ’ နဲ့ ပတ်သက်က မည်သူ့ကိုမျှ အသိမပေးလိုဘဲ တစ်ယောက်တည်းသာ ခြားလိုသော ဝန်တိုစိတ် လောဘစိတ်တို့ ရှိမြဲဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်လည်း အကဲတစ်နေ့နေ ဤနေရာသို့ ပြန်လာမည်ဟု စိတ်ထဲတွင် ကျိတ်၍ ထိုင်ခေါင်းကြီးရှိရာ အရပ်ဆီသို့မှန်း၍ စွဲခွာရမည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်မိ၏။

“လာလေဗျာ... ဒီလူ ဘာဝိုင်နေတာလဲ။ ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်းပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ တစ်ယောက်တည်းပါပဲ”

“ပစ္စည်းများ ယူစရာကျန်သေးလို့ ကြည့်နေတာလား”

“ပစ္စည်း... ဟုတ်ကဲ့၊ ပစ္စည်း”

ကျွန်ုပ်မှာ ဤနေရာ၌ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ပြောမိ၏။ ပစ္စည်းအမြောက်မြားစွာ မြှုပ်နှံထားဟန်ရှိသော လိုက်ခေါင်းကြီးကို တစ်စုံတစ်ရာ မသွက်လှင့်ဘဲ ကံအားလျော်စွာတွေ့ရှိပြီးမှ ထိုက်သင့်သလောက် အကျိုးအေးရာဘဲ စွန့်ခွာသွားရမည့်အရေးကို တွေးလိုက်တိုင်း အသည်းနာမိ၏။

“တက်လေဗျာ။ အချိန်မရှိဘူး။ ကပ္ပတိန်က အလကား စကားပြောနေမယ်။ ကိုင်း... ကိုယ့်လူတို့ သဘောပြန်ပြီးခတ်ကြဟေ့”

ကျွန်ုပ်လည်း နှေးကန်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် လှေပေါ်သို့ တက်မိသောအခါ လှေသည် ကျွန်ုပ်နေသော ကျွန်းကလေးမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ သင်္ဘောပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ၌ကား ကျွန်ုပ်အား ကပ္ပတိန်သည် တစ်စုံတစ်ရာ မမေးမီ အစားအစာများကျွေးခြင်း၊ အခန်းတစ်ခု၌ အဝတ်အစားများ လဲစေခြင်းများကို ပြုလုပ်စေရာ ကျွန်ုပ်မှာ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးများကို ပယ်ပြီးလျှင် အဝတ်တို့မှာလည်း သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သော သင်္ဘောသား အဝတ်အစားစုံလင်စွာဖြင့် လှပစွာရှိနေခဲ့၏။ ထိုအချိန်၌ကား သင်္ဘောထွက်ခဲ့သည်မှာ နာရီဝက်ခန့်ရှိပြီဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်နေခဲ့သော ကျွန်းကလေးမှာ ရေးရေးမျှပင် မမြင်ရတော့ဘဲ မျက်စိအောက်မှ ပျောက်ကွယ်၍သွားခဲ့လေပြီ။

ကျွန်ုပ်အား ကယ်ဆယ်သည့်သင်္ဘောမှာ စကော့တလန်ပြည် မြောက်ပိုင်း အဘာဒင်မြို့မှ ဖြတ်၍ ဝေလငါးများဖမ်းပြီးနောက် ဥရောပတိုက်မှ ရောင်းချပြီး ပြန်အလာတွင် ကျွန်ုပ်အား ကယ်ဆယ်မိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် လူရိုင်းလှေငယ်ဖြင့် နောက်ဆုံးလေမုန်တိုင်းမိစဉ် ထိုသင်္ဘောမှာလည်း များစွာ မဝေးလှဘဲ ပြင်သစ်ပြည်မှ အနောက်စူးစူးသို့ ထွက်လာသောလမ်းတွင် ရှိလေသည်။ သင်္ဘောမှာလည်း ကျွန်ုပ် လှေငယ်ကဲ့သို့ပင် လေမုန်တိုင်း၏ရန်ကို အပြင်းအထန်ခံရ၍ မပျက်ရဲတစ်မည်မျှသာ ကျန်ရှိတော့ကြောင်း စက်များ အနည်းငယ်ချို့ယွင်းသွားသည့်ပြင် အိမ်မြောင်ကရိုနီမီတာတို့မှာလည်း ပျက်စီးသွားသဖြင့် ၃ ရက်လုံးလုံး မျောချင်ရာအရပ်သို့ မျောပါလျက်ရှိရာ ယမန်နေ့ကမှ စက်များတို့ကောင်းစွာပြင်ဆင်ရရှိသဖြင့် လမ်းပြကိရိယာများနှင့် ရောက်ရှိနေသော အရပ်ဒေသကို ခန့်မှန်းကြည့်ရှုရာ အာဖရိကတိုက်၏ မြောက်ဘက် လတ္တီတွဒ် ဒီဂရီ ၂၀-၃၀ အကြား၊ လောင်ဂျီတွဒ် ဒီဂရီ ၄၀ ကျော်ကျော် လောက်၌ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရကြောင်းနှင့် ကပ္ပတိန်က ပြောပြသဖြင့် သိရလေသည်။

ကပ္ပတိန်မှာ အသက် ၆၀ ခန့်ရှိပြီး အလွန်သဘောကောင်းသော အက်ဒင်ဘာရာမြို့သား တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်ုပ်၏ အခြေအပျက်ကို 'ရွှေတွေ့သော လိုဏ်ခေါင်း' အကြောင်းမှလွဲ၍ အစမှအဆုံးတိုင်

ပြောပြလေရာ ကပ္ပတိန်ကြီးလည်း ဆေးတံကောက်ကြီးကို မကြာကြာ မီးညှိကာ ကျွန်ုပ်၏ အထူပုတ္တိကို မယုံတစ်ဝက်ယုံတစ်ဝက်နှင့် နားထောင်လျက်ရှိ၏။

ထိုနောက် ကျွန်ုပ်ပခုံးကို ပုတ်လျက်...

"ဒီလိုဆိုရင်... ခင်ဗျာသိပ်ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့ ဒေါက်တာမော်ရစ်ဆင်။ သည်လောက် အကျပ်အတည်းတွေ့ပြီးမှ လွတ်လာတာဟာ သက်သက် ဘုရားမတာဗျ"ဟု ပြောဆိုလေသည်။

"ဪ... ဒါထက် ကျွန်တော့်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်းကလေးဟာ ဘာကျွန်းလဲ ကပ္ပတိန်"

"နာမည်မရှိတဲ့ ကျွန်းကလေးပါဗျာ။ ကျုပ်စိတ်ထင်ဖြင့် ဒီနေရာ ဆောက်မှာ အဇောရီ (AZORES) ကျွန်းစုပဲ ရှိတယ်"

"ဒီကျွန်းစုက ကျွန်းဘယ်နှစ်ကျွန်းရှိသလဲ ခင်ဗျာ"

"ဟား... မပြောပါနဲ့တော့။ လူနေနိုင်တဲ့ ကျွန်းကြီးကတော့ ၂ ကျွန်း ၃ ကျွန်းလောက် ရှိပါတယ်။ နို့ပေမဲ့ လူမနေတဲ့ ကျွန်းကတော့ ခရစ်မတွက်နိုင်ဘူးဗျို့၊ ဗွနေတာပဲ။ ဟော... ဟိုမှာ ကျွန်းကလေး တစ်ကျွန်း ခင်ဗျား ကြည့်လိုက်စမ်း"

ကျွန်ုပ်လည်း သင်္ဘော၏လက်ယာဘက် ကပ္ပတိန် ညွှန်ပြသော နေရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ် ရောက်ခဲ့သော ကျွန်းကလေးကဲ့သို့ ကျောက်တောင်ပူစာများရှိသော ကျွန်းကလေးတစ်ကျွန်းကို မြင်ရလေသည်။ ထို့နောက် ကပ္ပတိန်ကြီးလည်း ဆေးတံကို ပါးစပ်မှ ဖြုတ်၍...

"ကျုပ်စိတ်ထင်ဖြင့် ဒီနေရာပတ်လည်မှာ ကျွန်းကလေးနှစ်ဆယ်၊ သုံးဆယ်ထက် နည်းမယ်မထင်ဘူး။ ပြီးတော့ တစ်ခါတလေမှ ရေပေါ်ဆီလာပြီး ရေအောက် မြုပ်နေတဲ့ ကျွန်းတွေလည်း ရှိသေးတယ်ဗျ"

"ဒါဖြင့် မှတ်မိဖို့ အခက်သားပဲနော် ကပ္ပတိန်"

"ခက်ပေါ့ဗျာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ခင်ဗျားက ပြန်များသွားချင်လို့လား... ဟဲ"

"မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်က သိချင်လို့ မေးကြည့်တာပေါ့"

ဤသို့ပင် ပြောလိုက်ရသော်လည်း ရွှေဒဂါး၊ ရွှေချောင်းများ

မြောက်မြားစွာ မြှုပ်နှံထားဟန်လက္ခဏာရှိသော ကျွန်ုပ်၏ ကျွန်းကလေးကို အမှတ်ရကာ စိတ်မလုံနိုင်အောင် ရှိ၏။ တစ်နေ့နေ့တွင် ပြန်၍ လာပြီးနောက် လျှို့ဝှက်သော ပစ္စည်းဥစ္စာများကို တူးဖော်မည်ဟု စိတ်ကူးကာ ကျွန်ုပ်ဘောင်းဘီအိတ်ထဲတွင် ပါလာသော ရွှေဒင်္ဂါးပြားများနှင့် လက်စွပ်များကို ကျစ်လျစ်သိုသိပ်စွာ ဂုဏ်၍ထားလေ၏။

ဤသို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း သဘောကောင်းသော ကပ္ပတိန် အဘိုးကြီးနှင့်တကွ လက်အောက်အရာရှိများနှင့်ပါ မိတ်ဆွေဖွဲ့ပြီးလျှင် နောက်ဆုံးအဘာဒင်မြို့သို့ ဆိုက်ရောက်လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကပ္ပတိန်ကြီးနှင့် သဘောအရာရှိအားလုံးတို့အား အထူးကျေးဇူးတင်ကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောဆိုပြီးလျှင် နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်၍ လန်ဒန်မြို့သို့ လာခဲ့လေ၏။

လန်ဒန်မြို့တွင် ကျွန်ုပ်လည်း ကျန်သော ရှေးဟောင်းရွှေဒင်္ဂါးပြားများနှင့် လက်စွပ်များကို ထုခဲ့ရောင်းချပြီးလျှင် ဟိုတယ်တစ်ခု၌ တည်းခိုပြီးနောက် ဆေးကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် ဝင်၍အလုပ်လုပ်ခဲ့၏။ ၆ သမ္ပကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ဆေးရုံတွင် အလုပ်လုပ်နေသော အမေရိကန်သူ သူနာပြုဆရာမကြီး မစ္စစ်ရ(စ)ဆိုသူနှင့် မေတ္တာသက်ဝင်ပြီးလျှင် နောက်ဆုံးကောင်းမွန်စွာ လက်ထပ်လိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ဆေးဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ဆေးဆရာဝန်အလုပ်ဖြင့်သာ ပျော်မွေ့လျက် ရှိနေခဲ့ရာ ထိုအခါ၌ကား ယခင်ကထက်ပင် လောကကြီးကို ပို၍ခင်တွယ်စေရန် သံယောဇဉ်ရှိနေပြီ ဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်တွေ့ခဲ့သော ပစ္စည်းတဏှာများကို ပြန်၍ သွားရောက်တူးဖော်ရန် မကြိုးစားတော့ချေ။ အာဖရိကတိုက်ဟူသော အသံကြားရုံနှင့် သွားဖို့ရန်ဝေးစွာ အော့နလုံးနာမိတော့၏။ အကယ်၌ ကြိုးစားစေကာမူ ဤမျှလောက် ကျယ်ဝန်းသော သမုဒ္ဒရာအလယ်တွင် အစောရီကျွန်းစု၌ ကျွန်းကလေးပေါင်း မြောက်မြားစွာ ရှိသည့်အနက် ကျွန်ုပ်တွေ့ရသော ကျွန်းကလေးကိုလည်း အလွယ်တကူနှင့် ရှာဖွေ၍ တွေ့ကောင်းမှ တွေ့ပေမည်။ သို့ဖြစ်၍ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်လည်း ထိုအကြံကို လုံးလုံး လက်လျှော့လိုက်ရလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဓရင်းဟိုတယ်တွင် လီဗာပူးမြို့မှ တရားသူကြီးတစ်ယောက်နှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်၍ မေရီစီလက်စတီသဘော

တုမ္မဏီသို့ အစီရင်ခံစာတစ်ခု ရေးရန်အတွက် အထောက်အပံ့ရအောင် ငှားထားသော ကျွန်ုပ်၏အထုပုတ္တိကို ပြောပြရာ တရားသူကြီးသည် ကျွန်ုပ်ပြောသည်ကို မယုံတစ်ဝက်၊ ယုံတစ်ဝက် ရှိနေ၍ ကျွန်ုပ်အား ထောက်ခံချက်မပေးချေ။ ဤသို့ မပေးရုံမျှမက ကျွန်ုပ်ကိုပင် စိတ်မှကောင်းပါလေ၏လောဟု သံသယရှိသွားကြောင်း ကျွန်ုပ် ရိပ်မိ၏။

ထိုအခါမှစ၍ ကျွန်ုပ်လည်း ဤမျှလောက် ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် ထုံကြည်ခြင်းကင်းခဲ့သော လောကကြီးကို စိတ်နှာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ နောင်လာနောက်သားများသာ သိစေရန် ဤလျှို့ဝှက်သော မှတ်တမ်းကို ရေးသားထားခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်သေဆုံးက ဤမှတ်တမ်းကို ကျွန်ုပ်၏ သားစဉ်မြေးဆက်အား ပေးရစ်ပါလိမ့်မည်။

လောကကြီးသည် ဆန်းကြယ်သလောက် ကျွန်ုပ်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာအယူအတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့၏ ကံတရားများသည်လည်း ဆန်းကြယ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာယုံကြည်ကြောင်း။

ဤမှတ်တမ်းကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ရေးသား၍ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ရေးထိုးထားခဲ့သည်။

ဂုံ ဒေါက်တာမော်ရစ်ဆင် (ခေါ်) မောင်တောက်ထိန်

ထုတ်ဝေသူ၏ ဝန်ခံချက်

ယခုထုတ်ဝေလိုက်သော ဆရာကြီးဒဂုန်ရွှေမျှား၏ ကျောက်နားရွက် ဝတ္ထုမှာ ၁၉၅၆ ခုနှစ်အတွင်းက သွေးသောက်စာအုပ်တိုက်မှ ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေခဲ့သော စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။ ယခု Quality စာအုပ်တိုက်မှ ဒုတိယ အကြိမ်အဖြစ် ထုတ်ဝေလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ၎င်းစာအုပ်မှာ Quality စာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေထားသော ရုပ်တုကျိန်စာစာအုပ်နှင့် စာသားအားလုံး အတူတူဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ရုပ်တုကျိန်စာ စာအုပ်မှာ ၁၉၆၀ ခုနှစ်တွင် ပထမအကြိမ်အဖြစ် မြန်မာပြည် စာအုပ်တိုက်မှ လည်းကောင်း၊ ၁၉၆၉ ခုနှစ်တွင် ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ် ချိုတေးသံ စာအုပ်တိုက်မှ လည်းကောင်း၊ ၂၀၀၄ ခုနှစ်တွင် တတိယအကြိမ်အဖြစ် Quality စာအုပ်တိုက်မှ လည်းကောင်း ထုတ်ဝေခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။

ဆရာကြီးဒဂုန်ရွှေမျှားအနေဖြင့် ဤကဲ့သို့ နာမည်ပြောင်းလဲထုတ်ဝေ သော ဝတ္ထုအချို့ ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ ဥပမာအားဖြင့် စန္ဒာပပဝင်းမှ သွေးသောက် ပတ္တမြားသို့ လည်းကောင်း၊ ကမ္မလာနီအောက်ဝယ်မှ ဝတ်ရုံနီသို့လည်းကောင်း ပြောင်းလဲထုတ်ဝေခဲ့ဖူးပါသည်။ ယခုထုတ်ဝေသော ကျောက်နားရွက်ဝတ္ထုမှာ အားလုံးရိုက်နှိပ်ရန် စီစဉ်ပြီးမှ ဤကဲ့သို့ တွေ့ရှိရသဖြင့် မလွဲမကင်းသာ ထုတ်ဝေ လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မိမိတို့က ထုတ်ဝေပြီးသော စာအုပ်တစ်အုပ်အား ရောင်းကောင်းစေလိုသောဆန္ဒဖြင့် မိမိစိတ်ကြိုက် နာမည်ပြောင်းပြီး ထင်ယောင် ထင်မှား ထုတ်ဝေခြင်းမျိုး မဟုတ်ပါ။ ယခုစာအုပ်အတွက် ရုပ်တုကျိန်စာစာအုပ် ဖတ်ရှုပြီးသော စာချစ်သူများ ခွင့်လွှတ်ပါရန် လေးစားစွာတောင်းပန်အပ်ပါသည်။

BURMESE
CLASSIC